

Juan Bautista Bilbao «Batxi»

**HAU
MUNDU ARRANO
HAU**

Fitxategi hau “liburu-e” bildumako alea da,
liburu elektronikoaren irakurgailurako prestatua.

Liburu gehiago eskuratzeko:

<http://armiarma.com/liburu-e>

Iturria: *Hau mundu arrano hau*, [<http://www.susa-literatura.com/cgi-bin/liburuak.pl?lib=narr27>] J.B.
Bilbao Batxi (Koldo Izagirrearen eta Iñigo Aranbarriaren
edizioa). Susa, 1997

<http://klasikoak.armiarma.com/>

Egileari buruzko informazioa:

<http://zubitegia.armiarma.com/egileak/00279.htm>

BATXI, IDAZLE EZEZAGUNA

Nor ote da hildakoan Kepa Enbeitak lantua jotzen dion hau?

Nor ote da euskal literaturaren historiaz egin diren liburu guztietan aipurik ere merezi ez duen idazle hau?

Nor ote da bera ez dagoelako euskal idazleen lehen batzarra atzeratu egiten duten hau?

Nor ote da Kirikiñok «idazle errimea» esaten dion hau?

Nor ote da libururik gabeko idazle hau?

Nor ote da Batxi?

Bayo itsasontziak mina bat jo zuen 1916ko urtarrilaren 16an, Palice-tik 40 miliara. Bayo, Lezama y Compañía etxeko ontzitik marinel bakarra salbatu zen, pilotua. Josu Azkune Markaida algortarrak 27 urte zituen eta pilotari eza-guna zen, *Algorteño*:

«Ontzia aida batean urperatu zen oso apurtuta, barruan egozanei ezertariko astirik emon barik, eta berori urten zen ur azalera zori ikara-

garriz» emanen die berria Kirikiñok *Euzkadi* egunkariko irakurleei.

Batxi bere gelan harrapatu bide zuen, kamainatik jagita, irakurtzen edo idazten. Hala egoten omen ohi zen egunero, goizeko seietatik bederatzia aldera arte.

Nor ote zen bere familiaren alde *Euzkadi* egunkariak diru-bilketa berezi bat antolatu zion hura?

Nor ote zen bere heriotzan eginiko oroigarrian «euskeldun zintzo eta hizlari sutsua» esaten zitzaion hura?

Nor ote zen hain kronika ederrak idazten zituen gazte hura?

Juan Bautista (Batxi bere kroniketan, Jon Ugutz aipamen aberkoietan) Bilbao Elgezabal Gernikan bizi zen, bertako batzokiko bazkide zen, eta noizean behin Erandio Behera ere hurbiltzen zen. Hau bere idazkietarik atera ahal izan genuen. *Euzkadi*-k eskaini zizkion eskelatik eta oroigarritzko artikuluetarik jakin ahal izan genuen 28 urte zituela hil zenean, hiru alabaren aita izanik.

Gernikarra zelakoan, Derioko apaiztegi izandakora jo genuen, Bizkaiko artxibategian miatze-ko. Baina bertan gerraondoko datuak baino biltzen ez direla jakin genuen. Gernikan berriz... Gernika erraustua izan zen. Gernikan ez dago historia egiterik. Familiak ordea oso hari mehea eta nahasia eskaintzen zigun: Bilbao abizena zuten hiru emakumezko! Hildako senide bat ere bazuela jakin genuen, amarekin Barakaldotik joan zelako Abandoko San Vicente elizan egin ziren hileta-elizkizunetara. Baina hau arreba zuen, zail samarra lanerako. Bigarren abizena Bilbao zuten gernikar guztiei dei bat egitea ere sortu zitzaigun...

Vicente del Palaciok, historialari on gisa, barre egin zuen gure metodologiaz. Alde batetik ez genekien Gernika erraustua bai baina ez hainbeste, izan zela: faxistak sartu zirenean, ia alderdi politiko guztien bazkide zerrendak aurkitu zituzten egoitzetan, gaur egun kontsultagarri direnak. Bestetik, Batxiren aita ager zitekeen lehen hauteskunde zerrendetan, hautesle. Gernikako epaitegira jo genuen.

— Egunon, begira... Bilbao baten bila gabiltza...

— Izena?

— Ez dakigu... egia esan bere semearen arrastoaren atzetik gabiltza...

— Zer izena zuen semeak?

— Juan Bautista, marinela bat, ito egin zen 1916an...

— Nire aitita! —esaten digu barrez Miren Izarra Bilbaok, Gernikako epaitegira Bilbotik etorri berri.

Juan Bautista Bilbao Elgezabal 1887an jaio zen, irailaren zazpiko ilunabarreko zortzietan. Aita, Saturnino, kaxakoa zen, hogeita hiru urtekoa orduan, eta Arratzuko errementaria. Gure idazlea, beraz, ez zen gernikarra, Arratzuko errementariarenekoa baizik. Ama, Ana Josefa, Lumokoa zuen. Egia esan, Batxik berak ematen digu honen berri *Herri sekulakue!* izeneko ipuinean, Arratzun Goro-Etxabari deritzon etxea aipatzen duela, «nire aitaren sutegia». Baina Batxiren teknikaren ezaugarri hau, fikzioari datu biografikoak txertatzea, gerora ohartemanen genuen.

Ez dakigu gauza handirik idazlearen haurtzaroz. Irakurzale amorratua izan arren, ez bide zuen itsas ikasketarik egin: maiordomo —*hornikari* idatziko du berak beti— ibili izan zen ontzietan. Bere azken kroniketak batean «hamazazpi urte daroadaz ur gainean» aitortzen dio Kirikiñori. Gazterik hasi zen beraz txo bezala, hamaika urteko zela edo. Hemezortzi urte zituela izan zen guraso aurrenekoz. Jesusa Zabala Bilbao zuen emazte, mendatarra. Goiztua, azkarra, urduria, Sabino Aranaren zirkulukoa zen Gernikan. Maisuaren gutunak ere ba omen ziren Batxiren etxean, gerran galdu zirenak. Aranak denboraldiak egiten zituen bertan, eta haren tertuliako izanen zen noski, hamalau-hamabost bat urte zituela.

Hain pozik heldu nintzan

Bilboko ibaira

Baina joan e'in behar

Urezko zelaira.

Ugazabak bidaldu

Gaitu Cardiff-era

Zama hartuta joateko

Amerika aldera

Burdinaren esportazioak behera jo zuenean bertan lehertu zen Mundu Gerra, irabazi errazen Bilbao anglofiloa sortzeko. Nabierak mozkin gaitzak egin zituzten neutraltasun plantan batarekin eta bestearekin trafikatu, Ingalaterrarekin bereziki. Ingalaterra, kontuan har dezagun, beligerantea zen. Fleten prezioak oso gora egin zuen, arriskua estakuru. Cardiff-era eginiko itsasketa bakarrean amortizatzen zen ontzia 1915-16 urteetan. Bat-ek, Uriarte-k, Vascongada-k, Bilbaina-k, Nervion-ek, Sota-k... irabazi itzelak izan zituzten. Printzipioekiko eta pertsonenganako urrikirik gabeko merkataritza honen ondorioz Bizkaiko itsasetxeen 59 ontzi galdu ziren, 100 marineletik gora ito. Baina arriskuak merezi zuen. Sota y Aznar konpainiak %6ko mozkinak zeuzkan 1910ean; %112koak 1916an. Ramon de la Sotak «Knight Commander of the British Empire» titulua hartu zuen, Britainia Handiko gobernuak emana. Bizkaiko nabieren inperioaren biktima izan zen gure idazlea, halakoaren kontzientziarik ez zeukan arren: Euskal Herria jo gabe eman zuen 1915 osoa, portuz portu.

*Negua igaroteko
Neukan ba ustia
Ekarririk ontzira
Sendi ta emaztia,
Eta iketzaz berotu
Merke zubetia
Itsastarrek ederto
Jokosten tronpia!*

1936ko gerra heldu zelarik, Jesusa Zabala alargunak Bilbora alde egin zuen, alabak bonbardaketatik salbatuz. Bertan bizi izan zen 1948an hil zen arte, 65 urte zituela. Bere alabak, Jesusa, Marina eta Miren, bizi dira oraindik.

Langile zintzoa

Ume kozkorretik ontzietan ibili izanak irudi luke eman behar ziokeela zapalduaren kontzientzia nolabaiteko bat. Inoiz halakorik izan bazuen, arrastorik ez uzteraino ezabatu zitzaion. 1914ko apiril-maiatzean zamako itsasontzietan zebiltzan marinelek greba egin zuten, oporra, beren esku-bideak aldarrikatzeko (bazekiten, edo sumatzen

zuten, nolako irabaziak ekartzen zizkieten ugazabei). Maritima Nervion-eko marinelek hasi zuten greba, Cardiff-en hain zuten. Bertan zegoen Batxi, Barry Dock-en. Ez du inorekin haserretu nahi, baina oldozmen orokor bat eskaintzen digu:

«Nik dinodana ez da besterik euskotar onagan ez dagoela opor egitea, ez ugazabaren aurka joatea, baketsuak eta beharginak garelako, ondo begiratuak izaten garelako munduko toki guztietan».

Ez zen bakarra hala pentsatzen zuena. Ez behintzat Sotarenean, orduan zebilen konpainian:

«Sotaren etxeko ontzietan gabiltzanoi deuskue gorroto handia. Kirten batzuk ei gara gu, halan dinoe eurek».

Esan ohi da Sotarenean langile «seguruak» kontratatzen zirela, Alderdiak gomendatuak. Euskalduna ontzian, langileek lepoan hartuta paseatzen zuten Sota jauna botadura bakoitzaren ondoren, urte haietan. Iraultza Sobietikoa ez da agerian azaldu oraino, urte batzuk beharko dira ELA sortzeko, sozialistek Enkarterrian baino

ez daukate indarrik, eta atzerritar antieuskaltzale bezala hartzen dituzte nazionalistek... Batxi Bilbao eusko-langile zintzoaren eredia zatekeen. Errumaniaz ari delarik, gomutatzen da behin hango sozialistek protesta egin zutela Barzelonan Ferrer i Guardia fusilatu zutenean. Gure idazlea trufatu egiten da jator asko aldra builoso haietaz, gudarostea kalera orduko hanka-jokoa egiten omen zutelako, Danubioko kaietan ikusi ahal izan zuenez. Baina ideologiaz atzerakoia bazen ere gizarte arloan, bere bizi-grinak eta bere umoreak langile xumeengana makurtzen zuten, haiekin nahi zuen atzerriko portuetan tabernara...

Idazle eragilea

Nortasun alaikoa izan behar zuen, inondik ere. Portuetan erositako tabakoz betea azaltzen zen beti, Kirikiñok erretzen zituen onenak Batxik ekarriak ziren. Semetzat hartua bezala zeukan mañariarrak, beti haren berri ematen, beti hark igorritako lanak goraipatzen, beti haren begira,

noiz azalduko makila edo kapelua edo txilibitua eskuan, berak antolaturiko lehiaketako sari gisa: nola esan euskaraz...? Maite zuten idazleek ere, hilondoko telegramak eta doluminak ikusi besterik ez dago Aranaren oinordeko zen Luis Eleizalde heriotza albistea *Euzkadi*-n eman orduko. Dohain guztiak zeuzkan, beraz, idazle txarra izateko, bileretan ezinbesteko bezala idazterakoan sobera arin, sobera bizi, sobera trufazalearen juzkua egiten ahal zaio itxura batean.

Nonbaiten izan behar du argazki batek, atera egin zuten-eta, udaletxe alboko horma ondoan, harrizko jesarleku bat zen tokian: Zornotzan, Euzkeldun Batzokija-tik ber-bertan zegoen Bernarta Aurtenetxe-ren jatetxean 1914ko urriaren 25ean egin zen euskal idazleen bilera historiko hartara berandu iritsi zen gure marinela, Abrako bokalean eman behar izan baitzuen gaua bere ontziak. Noiz helduko, hogeita hamabi lagun zituen zain, urrunetik etorriak batzuk. «Bake eta armorio santu batean» bazkaldu zuten noizbait, gogotik hitz egin zen —aho batez onartuko da Isak Lopez Mendizabalen proposamena, alegia, gerran zauritu eta Parisko ospitaleetan ziren Ipa-

rraldeko anaiei euskal egunkari, aldizkari eta liburuak igortzea— eta denek Batxik ekarritako txokorrak piztutakoan hitza hartu zuen itsasturiak: bakoitzak honenbeste hilero emanen lukeenaz euskarazko orriak argitaldu behar omen ziren baseritarren artean zabaltzeko, Aberriarekikoak ikas zitzaten. Gaztea, kementsua, borondatez betea, antolatzaile bat ematen du. Harri-garria da ordea Batxi Bilbao. Bazkari azkenean, zutitu eta itsasoko bakartaldietan eginiko poema batzuk irakurtzen ditu. Hunkituak uzten ditu denak. «Honek Batxik hautsak daukoz», dio Kiri-kiñok.

Munduaren kronikaria

Bazeukan Batxik, espiritu jostalariatz gainera, idazletasunaren kontzientzia, egilearen harrotasuna, autoriaren kezka. Behin eta birritan idazten du *Napartarra-ra* eta *Euzkadi-ra* bere lanak zertan diren, zergatik ez diren argitaratu, nolatan atzeratzen diren hainbeste... Eta badaki euskarazko kazetaritza ito egiten dela oilolurrean.

Maiz erabiliko duen jukutria, besteren ahoan jar-
tzen du, eta Glasgow-n, autokritika izan behar
duena:

«Gaur neure ontziko agintari gurenak deiturik
esan deust:

— Batxi.

— Zer nahi dozu?

— Egunoro erosten dot zuen eguneroko *Euz-
kadi* eta ikaratuta nago European dabilen guda
negargarriari begiratuta be, zuek zelan zabiltzen
oraindino.

— Zer ba? —dinotsot neuk.

— Ba zuek, euskal idazleok, (...) lekurik one-
nean bateko *amaginarreba*, besteko *astarra*,
besteko *katarra*...»

Abiada gorrian egiten ari zen idazlea genuen,
eta bere lan batzuek harrigarritzko heldutasuna
erakusten dute. Idazle ugaria zen, ia berrehun
kolaborazio egin zituen bi urteren buruan:
1913ko abenduan argitaratu zen bere lehen
lana, eta 1916ko urtarrilean azkena. Hiru atal
nagusitan sailka genitzake bere hizlaurko idazla-
nak: bertako kronikak, ipuin saioak, atzerriko
kronikak.

Busturiatik eta Arbatzegitik eginiko kronikak bertako zertzeladaz beteak daude, baina bereziki Gernika inguruko bizitza politikoko gora-beheretz, orduko erregionalisten egitateak —«pipar-potoak» esaten die karlistei— kritikatz eta abertzaleenak goratuz. Oso lan interesgarriak dira garaiko giroa ezagutzeko, baina alderdikoiak eta publizitatekoak dira guztiz, aldian behin bere zorrotasunak eta bere senak koadro zorrotz eta kritikorik eragiten dioten arren —«Alderdiak ahaztuta gaukaz»—, Barakaldoko batzokira eginiko bisita deskribatzen digunean bezala.

Ipuinak ostera —*Euzkadiko ipuñak* eta *Herri seku-lakue!*— saio moduan agertzen dituela esan genezake, detaile autobiografikoak asmatuekin nahasiz. Bitxia du umorea, konplexubakoa askotan. Baina ez du hori bere bidea, ez teknikaren zabarragatik, ez egituraren xingleagatik, ez gaiaren folklorikotasunagatik.

Atzerriko kronikak dira, zalantzarik gabe, Batxi Bilbaoren lan nagusia, eta arrazoi askorengatik. Atzerrian, Europako portuetan, Batxi libre zegoen, Mazarron-en ez zegoen batzokirik, Car-

diff-en ez zituen karlistak pairatu behar, Savona-
n ez zegoen Gernikako feriarik. Distantziak
libreago egiten du Batxi idazlea. Abertzale
sutsua eta maiz topikoa baldin bada ere, Bilbaok
lortzen du bere kutsu militantea eta bere prose-
litismoa arintzea munduan barrena dabilenean,
idazki publizitarioak egitetik kronika deskriptibo-
ak egitera pasa da. Subjektiboak, jakina, baina
ironiaz eta aldi berean maitasunez beteak, ideo-
logiaz haratagoko hurbiltasun batean, lantzean
behin Aberriaganako maitasunak, konparazio-
neak eta mesprezuak egitera ekarri arren. Mun-
duko portuetan ateratzen ditu zakukoak: pertso-
naiak atzeman eta marrazteko trebetasuna, hiz-
ketan jartzeko grazia, ekintzak girotzeko ahal-
mena, detaile ñimiñoekiko ardura, errealitatea-
ren alderdi bitxiak umorez hartzeko gaitasuna...
Kronika hauek leku berezia hartzen dute orduan
euskaldunok idazten eta irakurtzen genuenaren
artean, aipatu dugun bezala lokalismoa gaindi-
tzen dutelako, eta idazlearen teknika ez dagoe-
lako amaiera bortxaz barregarri bati lotua. Kos-
tunbrismo batean, bai, baina kosmopolitismoz
jantzia hizkeran eta ikuspuntuan. Errealitatearen

konplexutasuna azaltzen digute maiz —txiroak janari eske ontzietara, marinelen hordikeria, euskaldun epelak— moralismotik urrun, Domingo Agirrek arbuia zuen naturalismotik gertu inoiz.

Kronikaren aitzindaria

Ereduak ere, non aurkituko zituen? Poesian Eusebio Azkuerenak izan zitzakeen, prosan Domingo Agirreren eta Jose Manuel Etxeitaren nobelak, hauetarik bi itsas girokoak. Baina jenero laburrean ez zeukan deus. Zamarridak *Euskalzale*-n argitaratzen zituen izkirimiriak oso gainditzen ditu Bilbaok. Urruzunoren umoreak guti ekar ziezaiokeen, Bilbaok ez du injenuoaren papera inoiz hartzen. Kirikiñok prentsan aldizka argitaratzen zituen *Abarrak* ziratekeen erreferentzia puntu bakarra. Baina atzerritik idazten duenez, Batxik ez dauka «euskaldun xehea» eskumenean. Euskaldun kontzientziatu bat da mundu korri, ikusten dituen bezalako nazio bat nahi lukeena bere herriarentzat, eta bere herri-

tarren portaeraz lotsatzen ere badakiena... Bere umorea gero eta kritikoa egiten da, bere hizkera ere gero eta irekiago portuetako lingua franca euskarari txertatzeko, aranismoa ukatzeko modu bat (inkonszientea baina). Ez du meritu makala. Argitaratzen hasten delarik, ez da idazle zirkuluetakoa. Gernikako zenbait kronika egin ondoren, itsasoratu beharra dauka. Telegrafoz albiste bitxiak igortzen dituen zoro bat besterik ez da. Gero ezagutuko du Kirikiño, itsasketa luze baten ondoren eta hainbat kronika idatzi dituelarik. Eta ezagutu orduko berriz itsasora. Batxi Bilbaok inoren laguntzarik gabe egin zuen bere burua. Zorrotzako moila eta Baionako portua asimilatu gabe genituelarik, Batxi Rotterdam-eraino eramaten gaitu, Lisboa-raino, Glasgow-raino, Sfax-eraino... Eta idazleak garamatza, ez kazetari zurrinak. Ez du unean unekoa soilik kontatzen, memoria ere altxor ona da. Ez du begimenera datorkiona apuntatzen, bera dabil zokoetan miaka. Eta pertsonaiaren bat behar duenean ez dio ardura kaian ez azalduagatik, asko ibilia zen idazten hasi aurretik eta azalduko zitzaion nonbaiteko akorduan. Eta

horrela baino ez ditu berreskuratzen portu zahar-
rangoak, Hego Afrikako Durban, Buenos Aires
ederra, Danubioko ibaikaiak... eta inoizko per-
sonaiak, Mari Eperdi, Zapasto, Txapel...

Batxik bi iturri nagusi zeuzkan errealitatea
jasotzeko. Bata berak ikusitakoa zen, bere espe-
rientzia pertsonala, ugaria eta anitza, egia esan.
Bestea irakurketak zituen, tokian tokiko kazetak
bereziki. Espainieraz, italieraz, portugesez eta
ingelesez behintzat polito moldatzen zen, erru-
manieraz ere irakurtzen zuen, nahi beste izpar
zeuzkan bere gisara moldatzeko. Eta honek
Batxi Bilbaok kronikagintzan garatzen duen tek-
nika argitzen digula uste dugu, bere lan batzuek
bai baitute literaturari eskusiban omen dago-
kion literaturatik. Hizketak, han eta hemen
entzunak ditu; jazoerak, hainbat izparringitan
irakurriak; pertsonaiak, auskalo nongo taberna-
tan ezagutuak... eta horiek denak begi bistan
daukan inguruan jartzen ditu bizi, ausart. Hots,
gai dela ezagutu dituen lagunei dekoratu ego-
kiak sortzeko, begiak erreko dizkioten ostatu
zikinak —ez da kupidarik euskaldunentzat—,
gerrara doazen soldaduz beteriko karrikak, pro-

paganda filmeak erakusten diren zinema aretoak... Unibertsaltasuna, azken batean. Modernoa, zibila, lagunmin zuen Kirikiñoren beraren txokokeriatik aski urrundua. Tranbian dabil, antzokietara edo zinematografora joaten da, ostatuetan horditzen da, makineria miresten du, marinelen arteko borroketan dago, poliziak eskua eransten dio espioi alemana delakoan, afixak egiten dituzte bere argazkiarekin... Hori da nolabait ere Batxi Bilbao, haize freskoa orduko narragintzan, lotsagabe bat idazle.

Errealitate zail eta garratz batean idazten du. Gerraren obsesioa, apunte baino ez hasieran, gero eta indar handiagoz agertuko da, itsasoa geografia arriskutsua da. Lehen Mundu Gerra honetan ageriko dira aurrenekoz urpekontziak, beldurgarrizko arma alemaniarren eskuetan ingelesen blokusaren aurka «itsaspeko gerra mugagabea» aldarrikatu zuenean. Bizkaiko itsasoa minaz josia dago, eta heriotza atzeman egiten da:

«Agur abertzaleak. Arrisku handietan gabil-tza itsastarrok, ba ez dago egunik ontziren bat hondora ez doanik, alemaniarrek ipiniriko mina

batek jota. Otoi eizue ba Ama Birjinari itsasoan gabiltzan gizon txiroen aldez».

Lehen Mundu Gerrak Hegoaldean duen kronista bakarra da Bilbao. Kirikiñok ere badu artikulua ederrik, baina *Euzkadi* egunkariko bulegotik eginak dira mañariarrarenak, agentzien albisteekin moldaketak dira. Batxi, lubakietan egon gabe, gudan dagoen Europan barrena dabil, frontera doazen soldaduz beterik dira Italia eta Ingalaterrako portuak, eri dakartzate asko. Populazio zibilak eguneroko bizimoduan jasaten du gerra-ekonomiak berarekin dakarren bizi baldintzen latza. Gerra zain-zainean bizi duen gizartea da Batxi berak ezagutu eta irakurleari dakarkiona. Eta honela, Etxepare mirikuak, Saint Pierrek eta Zerbitzarik behar zuten kontrapuntua, soldadu izan gabe gerraren erretratu soziala eginen zuen idazlea dugu Batxi Bilbao. Ñabardura garrantzitsu batekin hauen ondoan: beste herrietan aurkitzen du, gerran diren herrien zeremonia eta agerraldietan, Euskal Herriaren duen abertzaletasuna. *God save the King* abesten duelarik Londresen, ez da noski *God save the King* abesten ari gure Batxi... Herrimina

eta etorkizun libre baten nostalgia dastatzen ditugu bere kroniketan. Iduri luke gure lehen idazle modernoak.

Gure edizioa

Esana dugu, bere garaiko idazlea da Batxi. Ez du iraganarekiko zorrik, ez du, esan dezagun honela, aranismoak literaturara zekartzan oztopoak saihestezinak zirelako ustea. Batxiren zorra Arana eta Eleizalderen arauetik, ordea, handia da. Lexiko mailan bereziki: *bakaldun*, *laterri*, *notin*, *txindi*, *donoki*... Guk gaur egun erabili ohi ditugun ordezekoak ezarri ditugu haiek agertzen ziren tokian, laurogeiren bat hitz hortxe-hortxe. Baina ulergaitzasunaren anabasa honetan badu Batxik bere aldeko haizerik. Oso presente du gertuagoko zaion euskara eredia, hau da, ahozko sintaxia azal-azalean duen idazkera da Bilbaorena. Eta ezagun du. Alde honetatik ozta eman digun lanik. Sintaxiaz gainera, esamoldez ere aberatsa eta herrikoia da guztiz gure idazlea,

bere maisuari adarra jotzeraino («Kirikiño, bada-kizu zer den kakazotz?»).

Liburu gabeko idazlea izan da Batxi Bilbao. Eguneroko prentsan eman zituen argitara hemen bildu ditugun artikulua. Honek dakarrena jakina da. Gaur egungo irakurle batentzat nekagarria baldin bada garaiko prentsan gazte-lerazko artikuluetan agertzen den akats kopurua, euskarazkoen kasuan are handiagoa da nahasmena. Arrazoia bat baino gehiago izan daiteke, baina moldegileak ez hizkuntza, ez hizkuntza horren eredu idatzia ez ezagutzea izan daiteke nagusia.

Testua finkatzeko unean, arazo handiak eman dizkigute artikulua. Nabaria da orrialde arduradunaren eskua —Kirikiñoarena gehienez— hala nola Batxiren beraren zalantza hitz bat baino gehiago emateko orduan. Honela ulertu ditugu *ebazan / zituen* erako alternantziak. Adibideak ikaragarri dira, bai aditzean, bai deklinabidean. Erabili dugun irizpidea forma bakarra ematearen aldekoa izan da, osterantzeko artikuluetan sarrien darabiltzan formekin bat datorrena gehienez. Gutieneko koherentzia izan nahi

duen aditz eta deklinabide paradigmetera ekartzeko saiatu gara eta desberdinen dantza. Honek oso lagungarri gertatu zaigu, estuan jarraitu ez dugun arren *Bizkaiera idatzizko arauak. Deklinabidea eta aditza* liburua. Halaberean, aintzat hartu ditugu Mendebalde elkarteak egin eta argitaratu emaniko hainbat gogoeta. Guztiei eskerrak.

Liburu honek ez du Batxi Bilbaoren artikulu guztien bilduma izan nahi. Ez da, eta ezin. Materiala bildu, prestatu eta egungo irakurleari emateko orduan literaturaren historiei orri artetik jausitako idazlearen aldarrikapena prestatzea izan da gure xede nagusia. Horretarako beharrezkoa ikusten genuen liburu atsegin bat eskaintzea. Jatorrizko ortografiak —akatsak eta eskuak tarteko—, neologismo ulergaitzek, aniztasun morfologikoak urrundu egiten gintuzten helburutik. Edizio kritiko batek —zintzoagoa hagitzez ikerlarientzat— ez zigun horretan lagunduko. Bizkaiera batetik euskara batura bidean ikusten genuen soluzioa, berezko ezagutza nagusiak eta idazkeraren kolorea mantenduz edonoren begira gozagarri izan zedin. Biderik egokiena iruditu zaigu, Batxi Bilbao idazle

bezala interesatzen zaigun heinean, eta ez tes-
tugile edo lekuko edo bizkaitar bezala.

Iñigo Aranbarri
Koldo Izagirre

GIBALTAR-TIK

1914ko urtarrilean

Espainiako itsasertzak hasi gara ikusten Cabo Palos deritzon amaieran, eta besterik ez da ageri harria eta haitza baino. Bedartxu bat be ez, zuhaitz txiki bat be ez, dena mendi garbi eta haitzulo itzelak. Cartagena parean hurretxotik igaroten bazara, ikusiko dozuz edozein haitzulotan atsoak leihoetan legez gudako kanoien ahoak; han-hor gaztelua, eta han-hor zuloa, eta dena asmaketa gizonak hilteko. Bertatik hur samar dago Erroldan Mahaia, haitz ikaragarri bat mahai antzekoa. Handik honantz be, ez dago besterik itsasertz labartsu itzela baino; han-hemen karabinero etxeren bat eta osterantzeko etxe txiki zahartxuren bat edo beste, bakartasunik gorriean.

Ez da ikusten honetan, gure aberri aldean legez, zuhaitzi alairik, ez etxe bazter ugaririk, mendi bedartsurik, ez herri etxetxurik. Hemen dena da txirotasuna eta itzaltasuna. Jaunari zertan eskerrak emon daukagu guk euskotarrok

geure aberria egin euskulako, udabarriko lora-
txuak langoa, txoritxuaren abesti zolitzua lan-
goa, berorren zelai loratuekin, meta bedartxue-
kin, mendi zuhaiztuekin, herri etxetxu alai-alaie-
kin, euren erdian eliza dabela, bere txilin hotsek
poztutzen dabezela biztanleen bihotzak, eta bar-
din euren hotsaz batera zerura zuzendu otoiak
Ama Birjinagaz gomutaturik.

Hemen hodeiak dira alaiagoak eta ortzea
garbiagoa gure aberrian baino. Baina besterik
ezebez. Bestelakoa da gure herri maite hori!

Helduten da bat Gibraltarrera, eta egunonak
lehenengo emoten deutesuez kanoiek; lehen
esan dodan tokian legez, hemen be edozein
zulotan dagoz ba euren buru metalezkoek dir-dir
edo argi egiten dabela.

Haitz handi bat da berau eta, dinoenez, dena
hau dago barrutik zulatuta, eta ingelesek berton
arra bete lur be ez daukie gizonak hilteko asma-
ketaren bat ipini barik. Erreketek ikasi gura
balebe armen erabilera Don Jaime ekarteko,
honaxe etorri behar leukie.

Mendi gaineraino Gibraltar huritik dago
airean burdia, hori da gudaldian pildorak eroate-

ko han goian dagoen gaztelura. Hau aireko burdian da, aditu egin badozue, tranvia aereo bat. Haitza sortalde edo eguzki aldetik dena laututa dago, eta azpiko mendian jausten den ur guztia handik lauguneetatik sartu dadin bertara, egon dadin haitz horretan zer edan guda bat balitz eta Espainiak urik emon nahi ez. Portuan barriz, huts egin barik dago beti ontziteria ingeles bat. Eta honeek guztiok ikusita esaten dot nik: zenbat diru eder gastatu ete dabe herri agintariak batak bestea hilteko, eta zenbat asmaketa makalagoa zapaltzeko.

Beste aldean ageri da Ceuta, burua makurtuta legez handiagoaren aurrean. Gibraltar herria guztiz da polita. Batez be kale bat dauka ona: King Street. Edozer gauza dago Ingalaterrako salneurrian; arraina merke-merke, baita be tabakorra eta seda eta ur usaintsuak.

ROTTERDAM-ETIK

1914ko urtarrilean

LARRAPASTALARIAK

Hauxe dela uste dot izenik egokiena skiting jolasean ibiltzen direnentzako, honeek dira ba larrapastaka ibili ohi direnak leiaren gainean oinetan tramankulu batzuk ipinita.

Gaur joan naiz neure zeregin batzuk egiten hurira, eta ikaraturik geratu naiz hemengo jendeak daukan zaletasunagaz sport edo kirol horretarako. Huri honetan ba, Venezian legez, hainbat ibai txiki dagoz herri barruan, ur joanak indarririk ez daukalako. Burdiak gaintetik igarota be, ez apurtzeko eran dagoz leikarraldotuta, eta goiz guztian kalegarbitzaileek itsuskiekin ekin deustie gaina garbitzen kale bat balitz legez, gero jendea larrapast egiten joan dadin.

ZINERAKO IRUDI POLITA

Mila lagun baino gehiago ibili dira Harta Straat kaleko ibaian larrapastaka, eta euren

artean hor hogeita hamasei inguruko emakume koloregorri bat inor baino arinago ibili da, baina azkenean garesti urten jakoz bere azkartasun guztiak. Ibaiertz alde batera heldu denean, behera bete-beteko zuloa egin eta sartu da sama-samaraino. Hau ikusirik, badatoz neskatila bi berari helduten, eta berehala honeek be sama-samaraino sartu dira. Han ibili dira hirurak zarataka eta negarrez. Besteak ez dira ausartu-ten izan hareek salbatzen joateko, igarten izan dabelako eurak be samaraino sartuko direla (eta sartuz gero ezin leike urten inork atera ezik, nor-bera beteko zulotxuan egoten delako bat). Azke-
nean etorri da polizia bat, eta joan da hiru ema-
kumeok egon diren tokira. Eta bera be zaust!
sartu da, putz nahikoa egiten izan dau, baina
ezin urten, eta gero sokatxu bategaz atera
dabez laurok, sokatxua automobil bati lotu atze-
tik eta tiratuta tatarrez. Gero automobil bertan
sartuta joan dira laurak, uste dot bakoitza bere
etxeetara joan izango direla, apur bat berotzeko
eta soineko lehorrak aldatzeko.

EZBEHAR BAT

Esan dodan tokian eskerrak ez dela egon ur handia leipean, ez da inor ito. Baina esan deustenez, beste toki batean neskabila eder bi sartu ei ziren eta itota ur-joanaren indarrak eroan. Eta aurkitu ei dabez hemendik ordu biko bidea urrinago.

TXARRA MERKATARIENTZAT

Hemendik hogeitortu orduko bidea urrinago dagoz berrehun gabarra geldituta, etorri ezin direla ibaia leiaz gogortuta dagoelako. Eta hemen zamatzeko ustez dagozen ontzi askok joan beharko dau beste toki batera. Hemen zamakuntzarik gehiena delako ikatza, eta gabarra horreek gehienok ikatzez beterik dagoz, eta behinik behinean Castro Urdiales eta Antonio, Bilbaoko baporeak be hementxe dagoz, eta ez dakie azkenean hutsik urten beharko daben.

ERABAGI ONA

Hemengo gobernuak neurri onak hartu ditu mozkortasunaren kaltez, batzar eta hitzaldi eta

holako. Neurri guztiz onekin ahalegindu gura dau jendeari edateko gurari neurribagea kentzeko, eta edatetik datozen gaixo txarretatik alde eragiteko. Behar izana be badago hemen honetan holako neurriak hartzeko, ba guztiz pertsona mozkortiak dira hemengo txiro edo beharginak, eta baita emakumeak be. Ikustekoa izaten da gizonak legez emakumeak garagardotegietan sartuta edan eta edan.

ROTTERDAM ZELAKOA DEN

Herri eder hau zelakoa den esan behar deusuet orain. Kale guztiak dira lauak eta zabaleran bardinak. Etxe guztiak kolore bardinetakoak, gora-behera be etxe guztiek bardina daukie.

Edozein tokitatik igaroten dira gabarra eta ontzi txikiak. Eurretan daukie bizitokia edo etxea sendi askok. Hamar tranbia dagoz, eta hainbat geltoki trenenak. Zumardi edo parkea be ederra, bertan askotariko abereak daukiezela euren tokitxuetan. Portuan beti dagoz ehun eta berrogeita hamar ontzi baino gehiago. Atoiontzi eta gabarratan bost mila baino gehiago dagoz. Eliza

katolikoak hamarretik gora, eta ikastolak be hainbat.

Lehenago, lau edo bost egun emoten ebezan ontziak hutsituten, eta orain barriz ontzirik handiena egun bat eta erdian hutsituta eta beste hainbestean zamatuta dago, elektrizitatez darabilezen tramankulu batzuekin. Dena aurrerapidea merkatarientzat.

Kafetegi ederrak, hainbat zine, hainbat antzoki, eta denda eder asko. Kafe, tabakorri, gazta, indibaba eta honakoak guztiz merke dagoz.

Kafetegi bat dago bertan ikusgarria. Sartzen da bat atetik eta barruan inor eta ezer ez da ageri, zulotxua hor eta zulotxua hemen baino. Zulotxuen goiko aldean idatzita zer janari dagoen bertan. Idazkunean iragarrita dagoen salneurria jaurti zulotik eta, dart!, urteten da janaria erresorte bati tiratuta. Jan, azpilak bertan utzi eta alde. Edariagaz bardin; goiko aldean dagoz edontziak eskegita, jaurti txanpona, txorrotxuan ipini edontzia, bete han, klink! egin, utzi bertan edontzia lohirik, eta alde. Holakorik ez dabe ikusi gure aita zaharrek.

EKANDUAK

Honeek guztiz onak ei dira alde honeetako baserrietan. Nik inoiz ikusi dodaz dantzan hemengo baserritarrak. Dantza garbiak. Gizonetakoak emakumeari eskutxutik oratuta egiten ditu inon diren saltoak, eta hau gelditzen denean hasten da bestea, eta honek be bardin. Beste denak egon ohi dira begira, eta lantzean batek urten ohi dau erdira holako saltoak egiten.

Baserri emakumeek guztizko soineko nasai mardo astin-astinak erabilten dabez, merinakearen antzera. Buruan zapi zuri bat lekaimeak legetxe, eta bekokian alanbrezko txorta bi aurretantz urtenda adartxuen antzera.

Gizonek janzten dabez gure baserritarren txamarrak lakoak, eta prakak belaunetan estu, eta beherago guztiz nasai, txilinarekin antzera.

Baserrietan guztiz dira beldurtiak. Arrotz bat ikusiz gero, leihoak itxita etxean sartzen dira emakume eta umeak.

Baserri antz gitxi dauka Rotterdam honek ekanduetan. Hango lako dantzak barik baltseo dantza lohiak egiten dira hemen. Berrogei dan-

tza-etxe baino gehiago dagoz bertan, gauetan guztiak jolastu daitezten. Hogeitabost zentabo ordainduten da sarrera, eta ez dakienari be erakutsi egiten deustie horretarako dagozen gizon dantza-irakasleek.

TYNE IBAITIK

1914ko otsailean

Heldu ginen Ingalaterra eder honetara be. Tyne deritzon ibai handi ederraren erdi-erdian gagoz. Newcastle-ra beste bide dago hemendik North Shields-era, horregatik gagoz alde bietatik distantzia bardinean.

Euzkaditik at inoiz urten ez dozuen euskotar neure anaia laztanok, ikusi barik ez zeunkie sine-tsiko munduko alderdietan hau lango herririk egon behar dauenik. Zeuen baserrietako etxetxuetatik urten ohi zarienean eta Bilbaora joan, ikaratuta geratu ohi zarie hango kezulo eta fabrikekin, eta esan ohi dozue beharbada... ez dagoela Bilbao lango herririk munduan. Bai, Bilbao guztiz ederra, aberatsa, langina da, baina aitortu beharra daukat ibai hau askozaz dela aberatsagoa eta langinagoa horkoa baino. Ederragoa ez, horixe ez dela herri hau Bilbao baino, gure aberriko herriak baino ederragorik ez delako ikusten munduko inongo txokotan.

Tyne deritzon ibai honetan sartzen denean bat, besterik ez da ikusten alde bietatik fabrika, trena, ontzia, ontziola, zarata, txistua eta zala-parta baino. Harantzatxuago hainbat ke-zulogaz burdinola, ibaia ontzi handiz, txikiz, zaharrez eta barriz beterik. Ibaian bata besteari aldendu ezinik, hainbat atoiontzi, dena txanela, dena ontzi urtetea eta sartzea, dena lana, dena ogia.

Goizeko zazpitan dena da fabrika txistua, gortuteko legez. Badoa bat goizeko seiak inguruan herrira, eta ikusten dira hainbat eta hainbat langile euren lanetarantz te-ontziak lepoan dabezela hizketa alaian gazteak eta zaharrak. Tren guztiak be langilez beterik gelditzen dira geltokietan, uzten dabezela ehundaka behargin aurpegi baltz-baltzekin. Zazpitarako ez dago gizonik kaleetan, emakume eta umeak bakarrik baino. Gizon guztiak fabrikan edo lanean dagoz.

Eguerdi inguruan ikusten dira ostera be bideak gizez eta emakumez beterik, batzuek euren gizon edo semeen bazkariekin, eta besteak etxerantz bazkaltzera. Ordubatean hasten da barriro be zarata eta zarraparra, eta arratsaldeko bostetan dena geratzen da isilik, baserri

bat baino isilago. Hor gaueko zazpitan hasten da burrunbada garagardotegietan, eta asko joan doaz etxera lehorreko lebatza harrapatuta.

Honetara aste guztia igarota heltzen da larunbata. Orduantxe mozkorra hartzen ez daue-na ez da gizona. Emakumeek be garagardotegie-tan berariz egindako zulotxu batzuetatik eskatu ohi dabe eurentzat edaria, eta gaueko hamaikak inguruan ez da ikusten kaleetan hordia baino. Beharbada, kale-hegal batean bi haserretuta elkarri musturrak hausten ibiliko dira borrokan, eta polizia barreka eurei begira. Gura adina edo nahikoa egin dabenean, elkarri mosu egiten de-utsie borrokariok, eta han doaz bata sudurra apur-tuta eta bestea belarria odolduta, txapela galdu-ta eta txartesa lurrez beterik, harik eta hurrengo larunbatera artean borroka egiteko gogo barik.

Harantzago badoa bat eta ikusten dira gizon-emakumeak, musika eta guzti abesten nik ez dakit zelako piezak. Honeek amaiturik igoten da gero aulki zahar baten gainera gizon bat edo emakume bat, eta han ekin daroie gogor hizke-tan, esaten deusieela hareei: «Ez eizue edan, ez erre tabakorririk zerura joan gura badozue...!». ».

Eta nire ustez, eurek hizlariek be, batak baino bestea mozkor handiagoa eukiten dabe.

Badoa bat beste kale ertz batera, eta han ikusten dau atso aldra bat, batak baino bestea zarata handiagoak egiten, *The Suffragate* egunkaria gura daben guztiei emoten deusiee dubarik. Gizonak barre handiak egiten deusie atsoen zaratari, eta eurok barriz piperra baino begi gorriagoekin begiratuten deusiee gizoni.

* * *

Hemengo atsoek inoiz ez dabe soinekorik aldatzen; erosten dabe soineko barri bat eta zatika jausi arte ez dabe kentzen gainetik. Umee barriz, ikustekoa da zer koloretako soinekoak erabili ohi dabezen kaleetan.

Hortikoak be honantz datozenean hemengo ekanduak hartzen dabez, eta askotan bertokoak baino txarrago. Barreak egingo zeunkez ikusiko bazenduez zelan garbitzen daben hemengo emakumeek aurpegia, katuak legez kontuz-kontuz, eta horregatik aurretuxa garbi, eta sama eta kokota kedarra baino baltzago.

Gehienetan hotz egiten dauen legez, gizonak be erabili ohi dabez gainera txartes handiak, eta koipetan badarabile lapiko galanta onduteko beste.

Ez uste izan, irakurleak, den-denak direla holakoak; ba asko izan arren eurok, beste asko be badagoz garbiro ibili ohi direnak. Horregatino zikinak gehiago.

* * *

Newcastle ibaian oraingoan hotz guztiz gitxi dago. Ikaratu egin leike hain epel egoteaz Ingalaterrako toki honetan. Rotterdamen bai egiten ebala hotz. Han ezin berotu izaten ginen ezertara be, hori gero hamazazpi jaka, hamahiru gorantz, hogeita lau praka, eta beste hainbeste alkondara eta abar ipinita soinean.

* * *

Hil honen hogeita bostean jokatu eben Sunderland deritzon hurian bertako futbolari bikai-

nek eta Middlesbrough-ekoek. Hareek sartu ebezan lau goal eta Middlesbrough-ekoek bi bakarrik.

Sunderlandekoak dira Ingalaterrako bikainena gaur, baina aldi gitxi barru Middlesbrough-ekoak izango ei dira nagusi. Eurok ei daukiez back guztiz onak eta goalkiper guztiz azkarra. Laster honeek izango dira ba Ingalaterrako txapeldun edo champion.

* * *

South-Shields deritzon herrian atzo erre zen fabrika handi bat. Lau gizoni erre jakezan begietako mintzak eta geratu ziren betiko itsu. Beste batzuei erre jakezan buruko uleak, soinekoak, betuleak-eta; inori besteri ez jakon egin beste ezbeharririk. 100.000 libra esterlinaren balioa erre da.

* * *

Gure aldekoek uste izaten dabe hemen dubarik dagoela gauza, eta horregatik esan oi deusiee itsastarrei horrantz doazanean eroan daie-

la hau edo hori edo bestea. Ba, hemen be txakurak ortozik dabilta, eta salneurriak be horko antzera dagoz. Egia da, laranjak hemen merkeago dagoz Valentzian baino. Osterantzean, soineko eta beste holako trasteak, hemen txilin bi eta erdi ordaindu ohi dena, hor be erosi leike hamahiru errealean.

SAVONA-TIK

1914ko otsailaren 12, 15 eta 23an

Kai txiki-txikitxua, herri guztiz zaharra. Eliza zahar-zahar asko. Kaleak berezietako bidezidorrak lakoak gehienak, eta eurak guztiz atsitu lohiak. Azoka egiten da kale estu batean. Tranbia bat dabil kale batean edo bitan bakarrik. Kale bat edo bi dagoz zeozer balio dabenak, eta hantxe dagoz zine batzuk eta antzoki bat eta hola-koak.

EUSKOTAR BATI JAZORIKOA

Kirikiñok osterara be esango deust andaluztu naizela, baina ez deust ardura, eta esan behar dot zer jazo jakon antzina, haize-ontziak ibiltzen zirenean, gure herriko mutil bati.

Heldu zen hona, eta gose zen, eta ikusi eban ostatu edo jatetxe batean hainbat gizon zeozer irensten, zinta bat lakoa zen gauza bat. Eta zer zen? Makarroiak neurrira saltzen eban etxe bat.

Hara: heltzen zen bat eta eskatuten ebazan honenbeste metro makarroi. Sartzen eutsien ari-lean legez batuta euken makarroiaren punta ahora, eta irentsiz-irentsiz joian jaubea neurtzen. Eta berak gura ebazan metroak irensten ebazanean, zagt! Ugazabak ebagiten eban eskuan eukan makarroi hori, beste mahaikide bati ostera be sartzeko.

Eta hau ikusi ebanean, sartu zen gure herri-tar hori, eta ugazabak itaundu eutsan zenbat metro gura eban.

— Hogeï —erantzun eutsan beronek.

Hasi zen irensten, eta hogeira heldu zenean ugazabak esan eutsan:

— Oraintxe daukazuz hogeï egin-eginak barruan.

— Ebagizu ba —inotsan beronek, barruan eukanez gerokoan ordaindu barik ihesi egiteko ustez.

— Ekatzu ba dirua —inotsan ugazabak.

— Zenbat da ba?

— Laurleko bi.

— Nik ez daukat hiru txakur baino —esan eban gureak.

Eta beste batzuk be irensteko begira egozan eta larri, dirua eskuetan ebela, eta orduan, zer uste dozu, Kirikiño, egin ebala jatetxeko ugazabak?

Ziri-zara atzera atera euskotar gizajoari urdailetik janda euki ebazan hogeit metroak, eta gero berehala sartu atzera beste batzuei ahotik, bati bi, besteari bost, eta halan.

* * *

San Martino de Alvaro deritzon hurian ume txiroentzako asilo barri bat egiten ibili dira, eta bat-batean jausi da behera etxe hori, hainbat behargin azpian harrapaturik, eurotarik zortzi hil direla, eta zaurituak asko. Herriko alkateak bisitatu ditu zaurituok. Etxe barri horren egileari itaundu deusagu, eta dino jauste hori izan dela aspalditxuon izan diren euriengatik.

* * *

Genoako irakasle elkarte batek pentsatu dau itsastarrentzat ikastola eder bat egitea. Ikastola

honek daukaz eginkizun bi; bata itsastarren jolasak erakustea, eta bestea itsas-eginkizunetan eurok ondo irakatsita ipintea. Ikastola horrek eukiko ditu txanela edo itsasontzi txiki asko itsastarrek jolastu daien eta euren eginkizuna eta abar ikasi daien.

* * *

Italiar batek asmatu dau New Yorkeen munduko txoko batetik besteraino hitz egin ahal daiketan hari bagako telefonoa. Amerikako irakasle bikainenek ontzat emon dabe, eta lau bider sendoago norberak egiten dauena baino entzuten da hitza, edozein tokian tramankulua eukiz geroztino.

* * *

Gudaren kaltez hemengo sozialistek hainbat hitzaldi egiten dihardue, eta guda ministroari hainbat idazki bidaltzen deutesiez esanik utzi daiola bere lekua beste bati.

Vesubioko sumendi zulora sartuko da hil honen 18an Alessandro Malladra irakaslea, eta gero etorriko da Genoara krater horretaz hitzaldiak egiten. Jakitunen artean gar handia dago berari entzuteko. Hitzaldi tokira sartzeko laurleko bat kenduko dabe.

* * *

Gaur hemen Savonan dago dantzaketa handi bat, eta Venezian legez egongo da bertoko zumardia, argiz jantzita.

* * *

Italiarren odola munduan dagoenik odolik nobleena... Halan dino egunkari batek, eta gainera dino italiarrak edonon direla euren aberriaren zaleak, italiarrak guztiz askatasun zaleak direla, eta Italia dela munduko herririk ederrena eta handiena, justizia onena dagoena, eta azkenez amaituten dau «Gora Italia!» bategaz.

Erroman gogor dabilta katolikoak eta sozialistak ezkontzaz. Hemen be kafetegietan ez da besterik entzuten matrimonio civile bera baino.

IKURRIN EDERRA

Hemen dago ba, lehenago esan neutsuen legez, Bilbaina izena dauen ardanetxe bat, itsastarren sakel-hustutzailea (inork entzun gura ez badau belarriak itxi).

Ardanetxe horretara hurreratuz gero euskotar txapela buruan, lehenengo agurra da Torquito edo Kirtenkito-ren himnoa. Uste izaten dabe andaluziarrak garela denok. Han euki ohi dabez neska artista gitarra eta bibolin jole bi, katararren ahotsagaz abestu ohi dabezenak ez dakit nik nongo txuleriaren kantuak: artista mirrixok, barriz, ez dabe egiten besterik barre baino norberak atzea emon orduko. Eta gero euskotar asko hara joan ohi gara katamixarraren kantuak entzuten eta diru ederrak, sendiak ondo eskertuko leukiezenak, han uzten.

Ateburuan dagoz espainiar ikurrina, Grezia, Ingalaterra, Alemania eta, azkenez baita be, bilbotarra eta honen azpitxuan euskal abertzaleon ikurrin ederra.

Abertzaleak, gure ikurrin ederrak ez leuke egon behar txulokeri-doinuak eta abestiak egiten diren tokian, hori baino ederragoa da gure ikurrina, itsastar sakel hustutzaile batek euki daian bere taskaren ateburuan, beste zereginik ez daukana ahal dauen guztia estutea eta guri berak ahal dauen edaririk zantarrenak emotea baino.

Pentsatu ba, italiar batek berak gura dauen legez erabilteko ez dela gure ikurrin maitea.

SAGUNTO-TIK

1914ko martxoaren 13an

Heldu gara atzera hona, bi hilabete inguru eginik geure atzera-aurreran.

Hona heldu behar genduen baino egun bat lehenago, ontziko lagun guztiak ebiltzan soinekoak aldatuten, biboteak kirimiletan, eta uleak orraztuten, hona dotore-dotore agertzeko. Ontziak berak egiten eban urrumadan esan eikean adierazten ebalá gogaituta egoela ia Ingalaterra eta Italia aldetik.

Sugileek abesten egiten eben Jaungoikoak bakarrik dakien beste, eta labeak zirikatuten ebezan inoiz baino bikainago, eta makina ebilen inoiz baino abiada handiagoaz. Makinistak be ben-ben egozan euren tokietan soinekorik ederrinak aldean ebazala. Lemariak eta abar, guztiak ebiltzan begiak urkatu beharrean kai hau ageri ete zen begira, eta halakoren batean ikusi genduenean bazen hemen poza eta alaitasuna.

Noiz edo noiz sartu ginen ba berton, eta ontziburuaren aginduz nasatik hurretxuan geldit-

tu ginen atxurak hondora jaurtiteko ustean. Baina berehala urten zen Bilbaoko Gorbea Mendi ontzia, eta honen tokira joan ginen mea zamatu-ten hemendik Holandarako.

Upo Mendi, Bermeo, Rafael, eta aleman ontzi bat dagoz orain hemen, eta bihar uste dot helduko direla Lalen Mendi eta Urko Mendi.

* * *

Bai, Kirikiño adiskidea, zuzen zagoz negar egiteko egunak berez etorriko direla esanez. Holan etorri jataz niri aspalditxuon neure sendian, holan heldu zen hona Saguntora be negar egiteko eguna Abanto baporeko den-denak ito zirenean. Geu be, edo neu be, hurretxu nengoen orduan beste ontzi batean, begien aurrean heriotza ikusten. Baina hahor ba, ni bizirik.

Eguraldi zantarraren arazoak ziren orduan hiru ontzi hondartza eta harritzara eroan ebezana, baina orain horixegatik ez dago ardurarik. Itsas erdirantz urteten den nasa handi bat egin dabe, eta hantxe ederto egon ohi dira ontziak barruko aldetik, nahiz eta eguraldi txarra egin.

Heldu ei da hona bapore handi bat eta egun bitan zamatu ei dabe aurrerapidetsuzko traman-kulu elektriko handi bategaz. Hona joten daben ontzietako lemari eta sugileak lurrera joaten dira berehala, eta aldi gitxi egiten daben legez hemen ontziak zama hartzeko, txistua legez joaten jakez hemengo egun biak. Eta ontziak itsasoratu behar dauenean eurak bilatzen nahikoa neke eta zeregin izaten da.

Honek ez daukala ezer be zerikusirik esan leike, lehen aitatu dodan eguraldi txarraren arazoaz. Ba... badauka. Lehen ezin eitekezan ibili lemariak eta abar orain legez, ba kai zantarra zen legez, eta eguraldi txarren beldurrez eta ontziko zereginetan beharko zirelakoan, ontziburuak barruan eukiten ebazan lagun denak. Baina orain kaia ederto dagoen legez be nasa luzeagaz, denak dabilta askatasun gehiagogaz, nasa barrutik ontzia egonez gero ekaitzaren beldurrik ez dagoelako.

ROTTERDAM-ETIK

1914ko martxoaren 27an

Heltzen denean arrotz bat herri honetara lehenengo oharu ohi dauena da hemengo kaleetako garbitasuna. Igaroten bada bat goizeko zortzietan legez kaleetatik ikusten dauena da neskame guztiak euren etxe-aurreak garbitzen, eta hor bederatziak inguruan, zurubi eta metal eta beste enparauak birrist egiten egoten dira dir-dir garbiaren garbiz. Hemen ez da ikusten Ingalaterran legez ume kozkor aldrarik ortozik eta atze-aurreak agerian. Hemen kaleetatik ikusten diren umeak soineko zaharrekin baino ez bada be, behinik behinean garbiro ikusten dira.

Hemen esan leike, edo zenbatu leikez herri bi: bata lehorrekoa eta bestea uraren gainekoa. Lehorrean beste biztanle gitxi bat gorabehera dagoelako uraren gainean, ba senar-emazteak, ume eta abar bizi dira urgazontzietan lehorrean baino oraindino zabaltasun gehiagogaz berarizko bizitokietan. Urgazontzi bakoitzak daukaz bizitoki bi, bata guztiz ederra ontziburu eta sen-

diarentzat, eta bestea behargin edo marinelen-
tzat. Marinelak ezkongeak badira, bizi leikez bi
bizitoki hareetan, baina ezkondua izanez gero
bat bakarrik emazteagaz, eta honek dauka egin-
kizuna bigarren marinelaren lana egiteko.

Askok esango dau zelan izan leiken senar-
emazteak umeekin halako ontzietan bizi izatea.
Ba, guztiz erraz. Umeak txikitxuak diren artean,
nik ez dakit zelan, baina puskat kaskonduten
direnean, gogoia alde bateratuta txakurkumatxu
bat balitz legez lotu ohi dabez uhal bategaz
gerritik, eta gero apurtxu bat luze utzi haria
jolastu daitezten umeak, eta horretara inoiz ez
daukie uretara jausiko diren beldurrik, haria beti
izaten delako ontzi-ertzeraino baino laburragoa.

Emakumeak dira lemaririk bikainenak. Gizo-
nek beste zer edo zer egiten diharduen bitar-
tean, ikustekoak dira leman atsoak txistua baino
arinago ibaian gora eta behera ontziak zuzendu-
ten. Badira hemen gizonak, gauean, euren
ontziagaz nora edo hara joan beharra euki, eta
eurak ohetik ez jagitearren atsoa bidali ohi dabe-
nak ontzi-zubira, eta goizean jagitorduan aurki-

tuten direnak beste herri batean atsoak ontzia eroanda.

Umeak ikastoletara joateko adina daukanean, bidaltzen dabez berariz eginda dagoen ikastola handi batera, eta bertan irakasteaz gainera elikatu eta abar egiten deustie euren ontzietara etorri ezin diren umeei, ontzia beste alde batera joan delako-edo. Holakoxea da ba hemengo uraren gaineko herria: dena da zama-ontzia ibaian, atsoz eta umez beterik.

Lehorrean barriz guztiz ondo bizi leike hemen dirua eukiz gero. Kalerik kale salduten dabe ba etxean behar den guztia, eta ez dago zertan plazara joanik ezer erosten. Ikustekoa da zaldi-orde burditxoetan txakurrak dabezela hemengo base-ritarrak gauzak saltzen goizean goizetik.

Ikaratuko dira beharbada txakurrak erabilteagaz zaldi-orde *Euzkadi*-ren irakurle asko. Ba ez harritu... eta ez uste txarragoak direnik, neuk ikusi dodalako lau txakurren artean eroaten zaldi handi batek eroango leuken beste. Eta gero elikatuteko zaldiak pentsua behar dau, eta barriz txakurrak bardin-bardin arratoiekin be.

Honeetan Holandako herrietan Alemania herriko antz handia daukie ekanduek eta beste gauza askok. Ba, Alemania ikusi eta hau Holanda ikusi, erdi bardin.

Gauza bat bakarrik ikusi dot hemen jazoten ez dena: hemen ontziak heltzen direnean ez da inor etorten euren gauzak salgai ipinten Alemanian legez. Han ikustekoa da ontzi bat heltzen denean. Beronen ondora etorri ohi dira hamaazpi harakin, hamahiru okin, hogeita hamar soineko-garbitzaile, beste hainbeste oinetakogile, eta ontzi guztia beteten dabe idazki-azalez edo tarjetez euren etxearen zuzenbidez, eta denak bata besteagatik txakurrenak esaten. Hemen horrexegaz bakea daukagu itsastarrok.

BOXEOLARIAK

Hemengo antzoki batean frantziar batek eta errusiar batek egiten dabe ukabil-jokoa. Ukabilkada ederrak sartzen deutsoz batak besteari, baina elkar ez dabe oraindino hil. Kale mustur guztietan dagoz ipinita euren irudiak, eta jendetza handiak joaten ei dira gauero horixe ikusten.

BUSTITEKO GOGOA

Kowader deritzon batek atzo bere buruari uretara utzi eutsan. Bere bila joan zirenean, uger egiten aurkitu eben. Itaundurik zergatik behar hori egin eban, erantzun eban diruak amaitu eta lan barik egoala. Horregatik hil gura izan ebala bere burua. Zergatik uger egiten ete eban ba?

LAPUR ZUHURRAK

Ingeles ontzi bati loki edo noka barri bi ostu deusiez. Ibai-poliziak badabiltza lorratz bila, baina ez dakit ezer idoroko daben; ba honeetari-ko lapurrak egiten dabe, ostu orduko ikusi, eta joan beste ontzi batera eta esan zelako lokia daukien saltzeko, eta baietzean gelditzen badi- ra, ontzi hori itsasoratu baino ordu batzuk lehe- nago ostu lokia eta eroan eta saldu. Esan gura dodana da, ostu baino lehen salduten dabela lokia; berau hartu behar dauen ontzia itsasora joan behar dauen gau hartan bertan, ostuten dabe lokia bestean eta berehalaxe daroe haren- gana. Ha urteten da loki ederra guztiz merke erosita eta bestea ha barik, eta kitu.

EMAKUME BATEK BIRRITAN EZKONDU NAHI

Esan deustenez, lehengo egun batean nahi izan eban errusiar neskato batek bigarrenez ezkondu Anberesko zuritzaile bategaz, baina honek egun bat lehenago hartu eban idazki bat Berлиндik neskato horren lehenengo senarrarena, eta orduan amaitu ziren tratuok.

GURA IZAN ARREN EZIN

Inoiz lehenago esan deutsuedan legez, dago hemen kafetegi edo jatetxe bat dirua zulotxutik jaurtita jatekoak urteten dabena. Hor Bilbaon balego, Kirikiñok esango eban pezeta faltsu guztiak bertara joango litzakezela. Ez ba, ezin leike hori. Neuk jaurti dot gaur Frantziako laurleko bat, eta erresorteari tira eta tira ibili naiz, baina barruko aldeko jatekoa geldu, eta berehala urten jat neure laurleko hori beste zulo batetik atzera. Zulo batetik doazen txanpon guztiak euren bidetxuetatik doaz toki batera, eta han dago neskatala bat dirua ikusteko. Txanpona ona bada, berak ipinten dau aske jatekoaren erresor-

tea, eta txarra bada, beste zulo txu batetik bidali atzera.

ABERRIRA!

Gaur jakin dogu hemendik Ingalaterrara goazela, eta handik aberrira. Ez uste goazenik euskotar askok aberrira deituten deutson eta ez denera, ez, bertora, Bilbaora. Hau da poza! Pentsatuta bakarrik laster egon behar dodala hor neure anaia kutunekin eta laster entzun behar dodazela horko txoritxoek kantuak eta kukuaren hots zolia...

Bederatzi euskotar bakarrik gagoz barruan hogeita hamabi gizonetik. Gu oso alai gagoz, baina valentziarrak hemen dabilta prakak eutsi ezinik beldurrez, hor Bilbaon denok utziko ete doguzen.

NEWCASTLE-TIK

1914ko martxoaren 31n eta apirilaren 4an

Heldu gara gaur hemengo kai-aurre edo sarrerara, eta helduaz batera ontziburuak esan deutso lehenengo agintariari: «Jaurti eskoako atxurra!». Eta esanez batera, burrun! atxurra uretara joan da.

Ontziburuak: Zenbat estuntza joan da?

Lehenengoak: Hiru morapilo, eta laugarrena oraintxe dago estuntze-zuloan.

Ontziburuak: Norantz dauka jite atxurraren estuntzak?

Lehenengoak: Alborantz, eta atxurra ontzi-pean dago.

Ontziburuak: Ondo dago, jaurtizu harik eta bosgarren morapiloa uraren gainean lotu arte.

Eta honetara geratu gara harik eta urak gora igon arte. Gero atxurra gora jaso eta Newcastle ibaian sartu gara.

Ondo ikusi barik inork ezin leike esan zenbat edertasun daukan ibai handi honek. Sarreran alde batetik North Shields dago eta bestean

South Shields. Lantegitsua bada bata, lantegitsua da bestea. Untzi asko badago alde batean, askoz gehiago dago bestean.

Horrexek biok legez dagoz Jarrow alde batekoa, eta Walssend eta Hebrun bestekoa. Hasten da bat ontzigintzak ikusten, eta alderdi bietatik ez dago besterik ontzi barri erreskadak baino.

Hor Pelaw inguruan amaituten dira ontzigintzak, eta handik aurrera beste fabrika batzuk dagoz, eta eurok guztiz ederrak, batez be Holzapel pintura-fabrika, Pelaw oinetakoak garbitzeko pasta-fabrika, Sliper Bakers urun-fabrika, eta beste ola handi bat metalak garbitzeko pasta bakarrik egiten dauena. Honeek amaituta gero hasten da ostera be ontzigintza erreskada, eta amairik ez dauka ostera be eginda dagozen ontzi-barriteriak. Honez gainera, ibai guztia, lau-roi metrotik lau-roi metro, ontziak zamatu-teko tramankuluz beterik dago.

Holakoxea da ba ibai hau, harik eta Derwentaf-era heldu arte, eta hantxe amaitu da itsasoko ontzientzat. Eta hantxe bertan gagoz geu, Derwentafen edo ibaiaren amaian.

Begoña, Gorbea Mendi, Bermeo, Armuru, Aurrera, Sardinero eta beste hiru-lau bilbaotar ontzi dagoz hemen.

* * *

Ingelesak dira euren burua inor baino zuhurragotzat daukienak; eurak uste dabe ez dagoela inon ez justiziarik ez beste gauza onik hemen-txe bertan baino. Ingeles bati ezin esan leikio inongo tokitan gauza ona dagoela, ez dau sine-tsiko-eta. Ez esan honeei: han geure herrian be bajagozak holako ontziak, makinak eta abar, zuek hemen daukazuezan lakoak. Ez deutsue entzun be egingo. Holako gauzarik ez dago inon Ingalaterran baino.

Honeek, euren aberriaren zale-zaleak dira. Heltzen diren toki guztietan beti euren herria jaso eta goraltzen dabe; ez dabe txarrik esaten Londresko euren ministroengatik. Ikustekoa da edozein tokitan ingelesekin aurkituz gero euren herriko abesti aberkoiak erabili ohi dabezela beti, eta beharbada lehorreko lebatz ikaragarria

euki arren aldean, «Gora Ingalaterra!» edozein tokitan hots egingo dau.

Hara, oraindino aldi asko ez dela neuri jazo jatana. Neure ontzi hau ibaiaren erdian egoan eta, lemari bati dei egin eta gero, txanelari itxoi-ten nengoen ontziratuteko. Jesarrita nengoen eta neure albotxuan egozan hiru edo lau ingeles hizketan. Neure ontziaren izena entzun neutsen, eta zuhur ipini neban neure belarria, eta hara zer inoen eurek:

— Hori da ontzi ederra.

— Ez dago Ingalaterran asko berori baino hoberik.

— Guztizko ederra da haxe be.

— Espainiakoa da-eta. Edo da Middlesbroughen egina edo Sunderlanden. Hantxe egiten dabez horren antzerakoak.

Barriketa honeei gehitu eutsan batek:

— Geure ontziolak, ez dago gu lakorik! Munduko toki guztietan erakusten dogu guk geure antza.

Eta holako hitz asko esan ondoren otu jakon euretariko bati niri itauntzea zenbat urte dituen gure ontziak. Esan neutsan: bi. Eta non egina

den, eta Bilbaon. Barreka hasi jatazan, ez eusten sinetsi, eta ni alderatu nintzenean puska bat, elkarri inotsen:

— Espainian holako beharrik egin? Ezin izan leike, han besterik ez bajagok gosea eta abarra baino. Ontzigintzan baino hobeto jakingo joek han zezenak uxatuten eta tangoa dantzetan.

Honako batzuk esanda aldegin eben egozan tokitik, ni guzurti bat naizela-eta.

Badakizue ba, neure anaia kutunok, hemen espainiarrak gara honeentzako, arraza banakoak izan arren. Espainiarren iritzi guztiz txarra daukie hemengoek. Antzokietan beti agertzen da espainiar gizonezkoa kapela biribil, praka estu eta jaka laburtxuagaz, eta emakumea beti manola soinekoekin. Eta uste dabe Espainia guztian holantxe jantzita dabiltzala, eta jantzi horreei jagokezen ekanduak dagozela.

Empire deritzon antzokian oraindino aldi asko ez dela, antzerki bat ikusi neban polita ingelesentzat, hainbat barre eragiten eutsen, baina espainiarrentzat ez hain egokia. Hara zer antzez-tu eben:

Ingalaterrako huri batean bizi ziren senar-emazte aberats bi eta egunkarietan irakurri eben historia gauza ederrak eta abar ikusteko, Sevilla baino herri ederragorik ez dagoela. Berehala gertuten dira, eta berarizko bapore batean doaz Sevillara. Hona helduaz batera ez dau aurkituten bideetan lapurra baino besterik, edozer egiteko denak diru eske, eta Sevillan dagoen lehenengo egunean zabalduen ditu mila laurleko baino gehiago. Sevilla guztiz herri txiroa, eta kale guztiak zezenlariz beterik. Zazpik urteten deusie kutxillo banagaz erreskadan dirua ostuteko ustean egun batean, eta jo lehenengoa ukabilaz eta zazpiak botaten ditu lurrera. Beste egun batean be, zaldi-burdian doala, urteten jakoz hiru edo lau, eta denak ukabilkadak emoten ibili baino alde guztietatik eta guztiei. Joten ditu gudamutil, polizia, goardiazibil, eta azkenean baita Sevillako gobernadorea be. Deituten deusie tribunaletara, eta ingelesak dino hainbat arinen aske ipini daiela, bere herrira joan gura dauela-eta.

— Diru asko daukazu? —dinoitse.

— Berrogeita hamar libra geratzen jataz —
dino.

— Horreek ekatzuz ba, eta aske zagoz —dino-
tso epaileak.

Diru guztia Sevillan utzi, eta azkenean dator
bere herrira, eta heltzen denean dino han ez
dagoela lotsarik, ez justiziarik, ez indarrik. Hango
gizonak denak epel batzuk direla, eta «Gora
Ingalaterra!» deiarar egiten dau. Eta antzokian
dagoen guztiek erantzuten dabe: «Gora!».

Epeltzat badaukiez espainiarrak, eta honeen
artean sartzen bagaitue euskotarrok be, nik
esango dodana da lbarrangelun gizon batek sar-
dina zahar bat eskuan ebala hamalau ingeles
aurrean arineketan eroan ebazala. Gaua zen,
sardinak argi-birrist egiten eban, eta labana
zelakoan ingeles gizajoek hanka-joko galanta
egin eben.

ERANDION

1914ko apirilaren 12an

Heldu gara aberrira azkenean be. Hemen gara, mutilok! Hainbat ordu lehenagotik genbiltzan begira non agertuko ete zen geure txoko kutuntxu hau, eta halako batean, horra non agertzen den Santoñako mendi tontorra! Ha zen poza! Barruko euskotar guztiok genbiltzan bata besteari erakusten herri zati hori. Eta gure ontzi eder honek esan eikean pertsona bizi batek legez ikusi ebala, berehala ohartu genduen ba makina bere abiada handiagoaz ebilela. Nire ustez ontziak berak be esaten eban; «ni hangoxea naiz, nik haraxe gura dot». Beti gengoan bost-sei orduan geure mendi alaiok ikusten... baina noizko heldu? Beti ibilten eta inoiz heldu ez. Ha zen lorra!

— Ez deritzozu, Batxi, guztizko zoragarriak direla horreek mendi ederrok euren gailur tontordunokin, aldats gorak eta sakonunekin eta hainbat zuhaitz orlegirekin?

— Bai, esan neutsan. Nork euki leikean hitz-neurlari askok daukan hala, oraintxe bertotik ontziak abiadan atzetik dauen bits luzenga bate-tik ikusi, eta bestetik horreek gure asabak landu eta ondu ebezan mendi jagiok, berton gagozen lekutik hitz-neurtu batzuekin abestuteko.

Baina ezin, ez dakigu-eta. Baina bihozduak bagara, gomutatu daigun zelan dagozen mendi horreen barru-alde-tik dagozen herriak. Edertasun hori bakarrik da ba guretzako urrunetik ikusten doguzelako, eta halako gure asaba kutunek utzi ebezan lako bardin-bardinak direlako urrunetik begiratuta. Baina barrurantz sartzen bagara, eta bertako jende asko ikusten badogu, bakarrik ikusten dogu hemendik, mendi hareek legez, herri eder baten adarrak, baina adarrok dagoz mendi horreek daukien mardultasunak ihes eginda. Mendiak bardinak ziren gu aske gine-nean, baina jendearen ekanduak... Ai!, honeek ez dira lehenak.

Honetara hizketan gengozela eta Galea itsas-muturraren aurrera gentozela inostan neure adiskideak:

— Ez ete gara helduko ba geure sendi kutu-
nengana besarkada bat emoteko geure laztan-
txuei?

Ha hori holan balitz!

Heldu ginen Bilbaoko ibai aurrera, eta adiera-
zo euskuen ezin gindekezela sartu ibaian gora.
Agur gure ahaleginak eta gure egun hartako
pozak! Beste egun bat gehiago egon behar
geure maiteen ondotxura heldu barik.

Ontziburuak berehala agindu eban bere
ahots lodi ben-benagaz:

— Jaurti atxurra!

Eta agintza-ahotsagaz batera joan zen atxu-
rra urpera, eta geratu ginen bere pentsutan
hurrengo goizeko laurak arte.

Lauetan edo zerbait lehentxuago hasi zen
maniobra, eta berehala sartu ginen Bizkaiko
Labegaraietako nasara, bertan geure zama
hutsituteko.

Halako batean bere amak eskutik dauela hel-
tzen da ume eder bat, eta dinotso aitari ontzia-
ren ertzetik:

— Aita, bizi zara?

— Bai, bizi naiz, laztana.

— Ezer badakarstazu Ingalaterratik?

— Bai, oinetako barri batzuk.

— Ez jataz niri ahaztu ba, aitatxo, zuk erakutsi zeunstazan kantuak. Gura dozuz abestutea?

— Bai.

Eta berehala hasten da ume ederra:

Euskaldun jaio nintzan

Euskalduna hazi,

Euskara hutsik amak

eustan erakutsi,

Euskara maite-maite

zabilz neugaz beti,

Euskara hilez gero

ez dot gura bizi.

Hemen gara ba, neure bihotzeko Kirikiño. Ez dau ardurarik aurpegiz ezagututen ez banozu, eta bihotzez ezagutu, neuk zeu legez.

Gora Euzkadi!

CARDIFF ETA BARRY DOCK-ETIK

1914ko maiatzaren 13, 15 eta 18an

Gogoia ilun, bihotza samintasunez beterik, zuek hor itxialdian bihotzean egin jatan barru-barruko zauria ondo osatu barik heltzen naiz hona, eta uste izan zeinkiez zelako aldia eukiko neban.

Hartzen dot neure ondolik morroi bat, eta han noa herrira. Hemengo kale nagusira helduaz batera ikusten dot etxe bat, espainiarren ikurrin zahar bat ate-buruan daukana. Oraindino goiz da, denda guztiak dagoz itxita, ikurrindun etxea be bai.

«Itxaron egin beharko joagu» dinotsat morroiari, eta han geratzen gara, garbitzaileak zelan kaleak garbitzen dabezen adi... Ni isilik, morroia isilik, ni neure pentsakizunetan, eta morroia ez dakit... Zortziak dira... Nor edo nor jagi da ikurrin-etxean, hurrengo kantu hau dantzut-eta:

— ¡Ay!... er que tiene penitas no duerme y yo siempre estoy durmiendo... mardita sea la hora...

— Démoniñe! Txo, aditu dok ezer? —dinotsat mutilari.

— Bai, beti dagoela lo.

Edegiten dabe leiho bat berehala, eta ikusten nau etxeko gizon horrek ate aurrean nagoela, eta deituten deutso bere emazte edo dena dela-koari:

— Vaite abaixo e ábrele á porta a ese maor-domo e mais ó rapaz.

Eta baderantzutso barrutik atsoak:

— E logo, ¿porqué ti non vais?

Halan eta guzti be, handik gerotxuago edegiten deusku galiziar andaluz kantuak ederto dakit-zan horrek, baita be badamosku kafe bero-beroa, eta harik eta dendak zabaldu arte barriketan lagundu be.

Galiziarren ele edo berbetatik ahalik ondoen euskaratuta hor doa ba berak esan deustana:

— Hara, adiskidea. Hemen Ingalaterran ezin gara bizi ezertara be, eta diru apur bat batu arte egoteko ustean gagoz gero Espainiara joateko.

Etxeak guztiz garestitu dabez lehendik hona, eta honeek legez, beste gauza guztiak. Ezin leikio oratu ez okelari, ez arrainari, ez azukreari, ez kafeari, ez teari, ez ezeri. Dena garesti, eta etorriak geroago eta urriagoak. Nik uste neban hau beste gauzaren bat zela, baina kalabaza zahar bat! Hau askozaz be txarragoa da Espainia baino.

Lehen neukan gogoia ilun, eta galiziar arrano honek oraindino itunago ipinten nau.... Edegi dabez denda-ateak, eta erosirik hiru edo lau aza eta abar, han nator neure ontzirantz, eta horra non aurkitzen dodan Saponarru okina zorro handi bete ogi lepoan daroala. Jaurtiten dau lurrera zorro hori eta han dator:

— Kaixo, Batxi, aspaldikoa! Zelan habil edo? Hemen jakart ogia nahi badok, ederra gero! Nahikoa barre be egiten joagu hik *Euzkadi*-n ipinten dokazen arranokeriekin...

— Barre? Eure amaginarrabari egiok... Zaputzeko bat emon ez daikadan gera... eta hartu badaitak hartu... Ahoko haginok guztiok joakizak hor aurreko policemanarengana...

— Hiri zer edo zer jazo jak nor edo nogaz, eta ni nok orain ordaindu behar joadazana inoren erruak... Hor daukak ogi hori... Banoak, agur.

Gogaldi oso txarra daukat, Kirikiño. Ezin ahaztu jataz hor aberri eder horretan egin neban eguntxuak, beti norberenen ondoan, norbereren senditxuaz jolastu, lantzean barriketaldi bat egin zeugaz... Eta orain, barriz, horko nasan utzi norbereren emazte eta umeak, aberria be hainbat metro atzetik, eta zu be utzi hor txapalketan... Eta ni hemen... urrun... eta hurrengo horrantz noiz joango naizen ez dakidala.

Samintasuna dago bakarrik neure bihotzean!

Apurtxu bat konortera natorrenean bidaliko deutsuedaz albiste hutsezko idazkiak, baina gaur hauxe bakarrik, neure bihotzeko adiskide Kirikiño.

OPORKETAREN ZORITXARRAK

Hemen dagoz lotuta Mar Rojo, Olabarria, Salvadora, Pagasarri, Mar Cantabrico eta ez dakit zein gehiago. Cardiffen, Newporten eta hortik dagoz hogeitau baina gehiago, denak lotuta. Errukarria da ikustea hemen bertan behera hainbes-

te balio daben honeek, edozein zurkulutxutan sartuta, inork ikusi gura ez legez. Honeexek dira oporketaren zoritxarrak.

ATSO BATEK HAIZEA HARTU GURA

Sufragistek Londresen erosi dabez haize-ontzi batzuk, eta euretariko bati otu jakon lehen-go egunean igon behar zela gora, gizonak egiten dabena berak be egitearren. Igon zen, baina atzera berehala jaitsi zen, ezin zen ba egon luza-ro airean. Orain dinoe gizonak, atsoek ez dabela balio haize-ontzietan ibilteko, eta barriz atsook ei dinoe, haize-tramankulu horreei makinan zer edo zer egin deutsela gizonak eurak zirikatutearren.

CARDIFF ZELANGOA DEN

Gutztiz herri ederra da alboetarantz, kale ederrak daukaz eta zabalak. Guztietatik tranbia igaroten da; zuhaizti, zumardi eta beste gauza asko daukaz alboetarantz. Barriz Cardiff sarrerara etorritz gero, hau herri guztiau da erdaraz esan ohi den cosmopolita, hemen ba dena dago nahaste: espainiarrak, euskotarrak, italiarrak,

greziarrak eta abar. Barriz txinatarrek kale bi osoak eurenak daukiez. Honeek gizonok hain dira emakume antzekoak, eze soinekoak garbituten ekiten deusie horko atsoen antzera.

Ingelesak ondo dabilta honeek hona agertu zirenetik, guztiz merke garbitzen dabezelako soinekoak, eta emakume askok baino hobeto. Etxe guztietan daukie idatzita 'Chiness Laundry', honek esan gura dau txinatar ikuztailea edo soineko-garbitzailea. Hahor ba, Kirikiño, honeexek be ederto bizimodua ateraten dabe, behinik behin idiak apaxkada emoten dauen tokian, gu barriz hemen itsaso gainean beti geure bizia haritxu batean dogula.

Txinatarrak be gu baino gehiago ete diren nago, baina niri honeek ez deuste adarririk joko, ba gaurtik hil gitxi barru horra noatsuenean agertuko naiz txinatarrez jantzita lau kanako bizarragaz eta kopeta handi bat buruan, eta hor Plaza Barrian ipiniko dot etxe bat ate-buruan 'Lavandero Chino' idatzita, eta gero dirua nahikoa daukadanean, etxe barritxu bat eginda ederto igaro zahartzaroa neure atso motzaren ondoran.

OPORKETA

Albisteak badagoz jakingarriak izango litzatezenak, edo askori jagokezenak, baina ez noa bidaltzen ez dodalako gura elkar ikusiezinik. Hahor ba, honeek barriok dira oporketaz.

Badakizue oporraren lehenengo sustraiak hemen urten ebala, eta geure ondotxuan dago lehenengo bertan-behera utzi zen ontzia; eta beste biak be, hur samartxu. Badakie ba *Euzka-di*-ko irakurleek hiru ontzi Maritima Nervion-ekoetan jaio zela gaur itsaso guztian zabaldu den oporketa hori, eta hirurok dagoz hementxe.

Zenbat eratara eginiko hitzak entzuten diren, eta pentsatu leike denak dagozela zuzen-zuzen eta, norbera norengana jausi? Nik ez dakit. Behinik behinean hemen asko entzuten da.

Oporqueta honetaz asko esan leike, baina neu uzten noa beste batentzako, beste batek egin daiela.

Nik dinodana ez da besterik euskotar onagan ez dagoela opor egitea, ez ugazaben aurka joatea, baketsuak eta beharginak garelako, ondo

begiratuak izaten garelako munduko toki guztietan.

INGALATERRAKO LARUNBATAK

Joan nintzen lebatza erosten eta urten jatan bidera gizon ondojantzi bat, eta txanpon bat eskatu eustan katilu bete salda hartzeko.

— Baina gizontxua, zergatik ez dozu lan egiten eta irabazten? —esan neutsan neuk.

— Gizona, ba —erantzun eustan—, hemen Barry Dock honetan guztiz dago urri lana, eta ez dago non irabazi txiki bat be.

Errukituta emon neutsozan penny bi, eta kale-musturtxu batetik geratu nintzen begira ea nora joian. Nora joango zen ba? Zuzen-zuzen garagardotegira.

Honelakoxeak dira honeek ingeles gehienok. Ontzia nasa ondoan dago larunbat batean, ehun baino gehiago etorten dira, batzuk alkondarekin, beste batzuk jaka edo beste jantzi batzuekin, edozein salneurritan saldu gurarik, eta ezer erosten bajake, han doaz diruagaz edaten. Hau tamala! Hain jausita egotea gizonak edarira!

Balitzake hau beharginekin bakarrik, ez leike ikaratu, baina bardin ikusiko dozuez kapela eta makiladun gizonak be, eurak behar daben lebatza aldean dabela larunbata helduz gero.

Eta emakumeak? Honeek arranotxuok barriz gizonak baino handiagoak oraindino hartu ohi dabez dirua euren senarrei harrapatu ahal deustsienak.

Jakin daizuen zelango edarizaleak diren, hara neuri atzo jazo jatana: banentorren lebatz handi bat lepoan nebala (uretakoa baina), eta nasan egoan neu ontziratu behar ninduen baporetxua, eta bere burua eta makinista, biak egozan lo mozkortuta. Deituten deutsot bati, eta jaramonik ez. Besteari, eta bardin. «Demoniñie!, neuk arin bizkortuko zaituet» esanda jaurti neutsen harri handi bat, eta atera eban zarata handira itzartu ziren, eta hasi ziren aharrausika. «Tirozue arin» ninotsen, baina eurak jaramonik be ez. Han datoz gero karabinero bi be. Honeek be hasi ziren zarataka eta halakoren batean jagi ziren, eta urten ginen ontzirantz. Bidean haserretzen dira karabinero biok, eta ontziburu eta makanista, laurak. Ha zelakoak esan eutsezan elkarri! Laurak egozan sabel-zitela ondo ipinita garagar-doz, eta ez eutsen ardura ezergatik.

Batak eukan abizena Jones, beste batek Smith, besteak Richardson, eta besteak Ward. Han jakin neban Jones daukiela abizena Londresen esnea saltzen daben guztiek, Smith guztiak kirtenak direla, eta abar. Nik uste neban elkar

joko ebela. Bai zera, jo! Ezta! Denak adiskidetu ziren nire ontzira heldu orduko.

Ordaindu behar neutsenean ni ekartea, esan eustan ontziburuak dirua emon beharrean emoteko edontzi bete ardao, eta alaiago zen ardao horregaz munduko diru guztiagaz baino. Horregatino ez dot uste on handirik egin deutsonik garagardoaren gainetik nire ardaoak, ba gaur begia baltzituta daukala ikusi dot. Ha zelango ukabilkada emon deutson nor edo nork! Ez al da izan bere atsoa? Ezetz ez neuke ezer jokatuko, hemengo atsoek ukabilak eurenak dabezelako batzuetan.

Karabinero biak be geure barrura etorri ziren ardao edaten, eta azunbre erditxu garbitu eta gero hasten jataz hitz-neurtuak abestuten, bata besteari ontziburuaren jateko gelan, eta azkenean be gura-nahi-gura-ez atera behar izan doguz. Osterantzean oraindino han dagoz.

Eibarko Garagotxi, inoiz Ingalaterrara bazatuz, larunbatean etorri.

OPORKETAREN ARAZOAK

Lantzean ontzi bateko lagunak urteten dira horrantz trenez. Ontzijaubeek ordainduten deusie dena, bi Galiziako baporeak, baina hasi zenean zirkia egiten hango harriaren harriak ez eukan amairik, eta ez zen ausartu urteten beldurrez.

Mar Rojo, Olazarri, eta beste batzuk urten dira agintari eta makinista ingelesekin. Baina horregatik gehienak hiru gizon edo barruan hemen dagoz lotuta, askatuteko antz asko barik.

Sota-ren etxeko ontzietan gabiltzanoi deuskue gorroto handia. Kirten batzuk ei gara gu, halan dinoe eurek. Zer egin geinkio ba!

INGALATERRATIK ALBISTEAK

1914ko maiatzaren 21ean

BILBOKO ITSASONTZI BI SALDUTA

Mar Cantabrico eta Mar Baltico deritzen ontziak saldu dira hemen eta ingelesek erosi dabez. Oporketaren zoritxarragatik dagoz oraingoan Bilbaon ontzi bi gitxiago.

ITSASTARREN ASMOAK

Ingalaterrako itsastar elkarte guztiek hartu dabe asmoa dei bat egitea Europako beste guztiei, eta denen artean eskatu daiela estatu guztietako itsastarren alogerak bardinak izan daitezela; mundu guztiko gizonak bardinak direla, eta irabazi be bardin egin behar dabela.

Oporra iragarrita daukie hemen be itsastarrek ekainaren azkenetarako, diru gehiago gura dabela-eta... Eskatzen dabez sugileentzat zazpi libra eta lemarientzat sei. Eta honez gainera, txinatar gizonik ez hartzeko ontzietan, edo bestela egin daiela horretariko batek europar batek egin ahal dauen lana, eta orduan irabazi be bardin.

NEURE USTEA

Hemengo itsastarrek dinoe txinatarrok egin daiela eurak adina behar edo lan, bardin irabazteko. Zelan egingo dabe ba balde bete ur eroateko behar badira lau gizon horreetarikoak? Honez gainera, errua daukie hain makalak jaio direlako? Eta, ontzijaubeak ez dagoz zuzen lauri emoteaz hemengo gizon baten alogera, beharra be batena lauk egiten badabe? Ene demoniñie! Nori nago ni itauntzen honeek kirtenkeriok?

Hara, Kirikiño; Txina aldera doazen ontziak, hara helduaz jaurtiten dabez amuak eta amuzkia, eta han dakarrez txinatarrak inurria baino ugariago ontzira. Banana gordinekin eta naboorriekin elikatzeko morroiak diren legez, ez daukie txepetxek beste indar. Berehala emoten deusie askatxuetan arroza egosita uragaz bakkarik, eta eurentzat hori banketea da. Hilerokoa be emoten deusie libra bat, eta eurak han dabilta, niri aitaren praka zaharrekin amak barriak egiten eustazanean baino pozago. Soka batetik tiratu behar bada, han datoz ehun eta hamabost gizon, eta hantxe egiten dabe hemen-

go hogeita bostek egiten dabena. Eta kitu. Oherik be ez dabe behar, soinekorik be ez, jateko barriz arroz egosia. Non honeek baino gizon merkeagorik? Ostikada bat emonda han doa txinatar bat airean, jausten da lurrera, hiltzen da, hartu eta itsasora. Eta ez dago inori haren barri zertan emon.

EZKONDU ETA HEGAZ

Burtisland-en neska-mutil bik egin dabe eroan aeroplanoa eliza atera, eta bertan jarrita dagozela ezkondu, eta gero hegaz ihes egin. Batek baleki nora! Eta neska-mutilon aita-amak larri dabilta non ete diren.

VENEZIA-TIK

1914ko maiatzaren 19an

Arraiz baporeagaz heldu ginen Venezia deritzon Italiako hurira, eta asko gure anaien artean egongo diren legez huri hori entzutez baino ez dakienak zelangoa den, hara ba. Herri bat da kalebakoia, kaleak euki behar leukezan tokian daukaz ibaiak, eta bertatik tranbiak eta kotxeak ibili beharrean dabilta ingelesek ferryboat deritzen ontzi txikitxuak. Etxeak denak dagoz ur ondoan, eta etxerik ez dago bere atean gondola edo txanela ez daukanik. Kipula baten bila joan behar badabe, indarrez txanelean joan behar da. Guztizko jauregi ederrak dagoz, eta guztiz jende asko urrunetatik etorten da antzinako arte gauza ederrak bertan dagozenak ikusten.

Huriak daukan tokirik ederrena Piazza di San Marco da, guztizko plaza ederra. Bertan da La Chiesa di San Marco, oso eliza ederra eta gelgarrria; hainbat uso dagoz bertan eta ibiltzen dira oinez plazan bertan eta inork be ez deutse ezer egiten. Askok eguna igaroten dau txakur handi

batzuen alea edo garauna erosi eta useoi jaten emoten, eta jatearren norberen eskuraino etortzen dira. Hurizainak barriz zuhur egoten dira, osterantzean erraz-erraz uste dot granujaren batek egingo ebala usotxu bigunekin afaria.

Hantxe bertan egoan eta bizi zen Karlos jauna, erreketeroen Jaimereren aita. Larri egoan gizajoa jakin arte zenbat karlista egoan gure ontzian. Eta bidali geuntson albistea denok gine-la karlistak. Hori jakin ebanean gaztigatu euskun joateko bere etxera, eta han goaz gu. Bere alabak emon euskun kopa bana jerez, barriketaldi bat egin eta gero. Etxe bat ederragoa eukan... Mutilak, ha zuan etxea! Atezain bi egozan, biak gipuzkoarrak. Txapel gorriak eukezen buruan eta soineko azulak. Bapore txikitxu bi atean lotuta espainiar ikurrinez beterik; jauregiko leiho guztiak itxita, eta hantxe egoan Karlos bere aberritik urrun... eta bakarrik. Berrogeita hamar puru bidali euskuzan ontziko denentzat urten ginenean, eta honez gainera bere idazkaria bidali euskun eskerrak egiten, ikurrinagaz agur egin geuntsolako geure albotik igaro zenean igande batean beren ontzituagaz egurastuten ebilela.

Puruek gomutatu eragiten euskuen ba gizajo handia lantzean bat erreten genduenean. Goian bego.

SFAX-ETIK

1914ko maiatzaren 19an

Utzi genduen atzetik ba Venezia eder hori eta, badakizue nora etorri ginen? Sfaxera. Ete dakizue non dagon herri arrano hau? Uste dot ezetz; baina ez da ardura, neuk esango deusuet. Herri hau dago Afrikako Aljeriako itsasertzean.

Heldu ginenean ontzia lotu, eta gauean han goaz zelango morroiak han bizi diren jakitearren, hartu genduen Ali eritzon baltz bat lagun, eta erakutsi euskun herri guztia. Kale batetik ginoazela entzun genduen musika mota eta abesti inork aditu ezin ebazanak. Itaundu geuntson Aliri ea zer zen, eta erantzun euskun moroen kafetegia zela eta ezin eitekela europarrik hara sartu, galerazota egoela-eta. «Ondo dago», esan eban nigaz egoan Gorlizko batek, eta saria emon beharrean, horixe berorregatik okotzeko bat emoten deutso Aliri, eta han doa hankaz gora. Han utzi Ali negarrez, eta bagatoz ontzirantz, eta sartzen gara bar batean, eta ordu erdi inguruan

egon be bai bertako ugazabagaz hizketan. Honeetakoan guk ikusten genduen jende asko etxe aurrean baina ez ginen ohartzen hareek guri itxaroten egozanik. Baegozan han gitxienez ehun moro, gertu geu hilteko, eta gu han gengo-
zan ben-ben ezer ez balitz legez, eta halako batean badinosku etxeakoandreak:

— Mutilak, galduak zarie.

— Ez dago beldurrik —inoan gorliztarrak.

Geroago eta jende gehiago egoan etxe aurrean. Halako batean han goaz gu kortara. Moro guztiak orduan korta ateetara joan ziren. Ikusten doguz kortako untze batzuetatik eskegi-
ta egozala moro jantzi batzuk, ipinten dogu bana, eta han goaz kalera bar atetik. Moro guz-
tiak egozan korta ateetan zain handik urtengo ginelakoan; euren artetik sartu ginen, eta inork ezagutu be ez.

Ederto gengoan jantzita, inork ez ginduen ezagutzen, eta dino gorliztarrak: «orain kafetegi-
ra goazen», eta ben-ben sartu ginen moro-etxe horretan, eta jarri be bai eurak legez zabal-zabal lurrean. Eskatu genduen kafea euren hizkeran, eta hartu be bai. Halako batean ezagututen gai-

tue, eta han datoz lau baltz geu joten. Ibarrange-lutar batek jaurti eutsen eskuan eukan edontzia aurpegira, berehala beste batek kurtzulu guztiak jaurti ebazan leihotik. Ha zen zalaparta! Agur hango moro guztiak, denon jabe egin ginen eta goizeko ordu bietan heldu ontzira txakur txiki bat barik, baina moroen kafetegiko kurtzulu eta edontzi guztiak apurtuta.

Biharamunean be joan ginen aurreko egu-nean legez jantzita, eta inork ez euskun jaramonik egin. Zer ba? Beldurra sartuta geuntsen-eta.

Sfax herri guztiz txiroa da. Han ez dago ezer be; bertara etorrita dagozenek nasako fosfatoaren gainean lo egiten dabe, eta gehienek soinekorik bat be barik ibili ohi dira kalerik kale, bakar-bakarrik ontziren batean osturiko zorro zahar-zaharren bategaz atze-aurreak estalita.

Herri bi dagoz, bata europarrena eta bestea bertako semeena. Bigarren honetan hainbat lantegi dagoz behar politak egiten dabezenak, bai burdinagaz eta bai egurragaz, baina dena behean jarrita. Errementariak, esaterako, jarrita hauspoari eragin, jarrita galda atera, eta jarrita mailuketan egin. Halakoxeak dira arranook.

Europarren herrian bizi dira moro aberatsak, launa eta bosna emazte daukiezenak, eta batzuk zortzi be bai. Lau baeukazan guk okotzekoa emon geuntson Alik be, berak esan euskunez.

Moroak ez dira urdaizaleak, baina behin harrapatu genduen baltz handi bati jan eragin geuntson zati galanta lau euskaldunen artean. Onak ipinten ebazan berak ezpainak!

Hantxe bertan utzi genduen hobiratuta Atxurra eritzon abertzale lekeitiar zintzoa, gaixo zoritarreko bategaz hilda. Goian bego.

GENOA-TIK

1914ko maiatzaren 31n eta ekainaren 3an

Heldu gara kai zorioneko honetara denok osasun ederragaz, eta baita be etorri jakuz betiko ikertzaleak helduaz batera: oinetakogileak, jostunak, bizarkentzaileak eta abar. Batzuei herri-agintariak heltzen ei jakez musika eta guzti ontzira, baina guri begiratu eizue zelango zarrapazteria.

HOR DAGOZEN LEGEZ HEMEN BE

Ehun eta berrogeita zazpi bapore italiar dagoz kai honetan lotuta, euren jende guztia lehorrean dabela. Itsastarrek ba hemen be oporra egin dabe, ontzijaubeek agindu eta emon ez egin deutsieelako antzinatxoago eskatu ebezan hobekun batzuk.

TXIROTASUNA LEHORREAN

Hainbeste ontzi lotuta dagozen legez, hartu-emonik gehienak be geldi dagoz, eta salerostea geldituz gero dirurik ez dago, eta horrek darabil-

tza larri hemengo dendari asko. Miseria handia dago ba oraingoan herri eder honetan.

HEGAZKINETIK URETARA

Angostenelli eritzon hegalari bat bere tramankuluaz haizean ebilela jausi zen itsasora hegazkin eta guzti. Arin joan ziren jausi tokira, baina bera ezin izan eben idoro, bakarrik tramankulua.

ARRANOKERIAK

Viarreggio-ra heldu da atzo Amerikan hama-lau urte eginda Francesco Paracini, eta etxera heldu zeneko egin eban lehenengo beharra izan zen lau tiro emon bere amaginarrebari. Hara joan zenean haserretuta joan ei zen, eta zin egin ei eban ez zela inoiz etorriko, baina hamalau urte igarota gogait egin dau morroi horrek Amerikan eta bidean hartu dau asmoa amaginarreba erahilteko. Eta etorri denean, dinbi-danba han joiak atso hori lurrera luze.

Egunkarietan bere izena argitaratzearen ez al dau egin gero?

Ba, gure herrian holantxe heldu zen behin Amerikan hainbat urte eginda eta guztiz aberastuta morroi bat, eta helduaz batera Bilbaoko kale guztietan ibili zen bere burua erakusten; jateko be sartu zen jetetxerik ederrenetara, eta gero kafetegi onetara. Azkenean heldu zen Atxurira puru handi bat musturrean ebala, eta han doa lehenengotariko bagoian. Hurrengo egunean erosi ebazan egunkari guztiak ea bera aitatuten ete eben... Eta ezer be ez! Han dator atzera Bilbaora, gaixo-etxean eta hortik-hemendik bananduten dau hainbat diru, erosten dau automobil bat, geldituten da egunkari guztien ateetan ikusi daien, badoa Gernikara, erosten ditu egunkariak... Eta bardin! Jaungoikoak bakarrik daki zenbat ahalegin egin eban gizajo horrek bere izena egunkarietan ikusteko, baina dena alferrik. Azkenean otu jakon gogait bat, eta baita lortu be bere guraria: eroan etxe aurrera bere amaginarreba, zigor bategaz estu, eta urkatu eban intxaur zuhaitzetik eskegita.

Biharamunean egunkari guztiek ekarren bere izena eta abizena, eta beste zertzelada.

SAGUNTO-TIK

1914ko ekainaren 21ean

Ostera be kai zorioneko honetan gagoz, bertara jo dogu hainbeste itsaso igaro eta hainbeste tokitatik ibilita.

Herri hau, Euzkadiren zati txikitxu bat lege da, ba hemen dagoen guztia euskotarrena da, eta nire ustez zatirik txikienik be ez daukie beste inongo tokikoek.

Valentziarren batzuk, beharbada, oraingo esan dabe: «horreek morroiok kezka ibili ohi dira atzerritarrak euren herrira joan ohi direlako, eta barriz eurok hemen datoz geure herrira bizibide bila». Arranoa! Hori egia da, baina euren bizibidea atereaz batera inork ez deust ukatuko hainbat laguni jaten emoten deutesenik.

Hemengo Cendoya plazan atzo txerpolari batzuk egin ebezan kirimilkeria batzuk. Han egoan emakume eta umekeriak azkenik ez eukan; neure lagun Omarrementariak bainostan:

— Batxi, hamaikatxu elikatuten jok horregatio meatz-konpainiak.

— Bai —erantzun neutsan—, mordo ona jagok hor.

Eta berehala hasi nintzen gogoraketan neure artean, badagozela munduan gizonak mun egin-da hartu behar leukiezenak, herrietara daroeze-lako bizia, ogia, lana eta hainbat sendi txirok euren umeak elikatzeko era.

* * *

Albisteak? Ez jakiat, heldu baino egin ez dogun legez oraindino ez dot ezer sumatu hemendik. Dena dago lehenago legez, etxeak lehengoak, ke-zuloak lehengoak, kafetegiak eta abar asko gehitu dira, ba orain atean bat dago ia.

Txerpolariak zuek be sarritan ikusiko zendue-zen, ezta? Ba, lehen esan deutsuedan legez, nik be ikusi dodaz hemen eta ez uste izan gitxi zire-nik; hamabiren bat baziren eta upielako antzoki funtzioak emon dabez bart, pozik egoan jendea ikusten *La niña perdida en el mar*, lehenengo zatia eginda gaztigatu ebenean atabaka igaroko eutsela aurretik: «Ene, hau dubarik ez da ba?»

elkarri esanda, jesarlekuak hartuta denak abiatu ziren arin etxerantz, hasten da zarataka txerpolari-burua: «Respetable público», baina inork jaramonik be ez.

Mutilok, gauza estimatua dok dirua toki guztietan! Hiru txakur txiki ez ebazan batu gizajoak. Eskerrak gero oilar argal zahar bat zotz egiteko ipini ebala, txakur-txiki baten txartela, eta atso baltz ipiski bati urten jakon. Berak esan eban gaur gauerako arrozagaz ipiniko ebala, baina ez jakiat! Ha jateko hagin erreskada on bi beharko dauela-eta nago.

Nere bizi guztian ez dot uste idazki tentelagorik egin dodanik, ez daukat lanerako gogorik eta. Bero handia egiten jok hemen eta, hor eguerdi ingurura ezkerro txakur zuria aldean dau batek, eta ezin gero zirkinik egin.

Hauxe berau jazo jakon gure herriko Petornille Triperreren emazteari be. Beti egoan bere agureari esaten noiz utziko eutsan egun bat aske, señorak legez egoteko. Urteak joan urteak etorri, egun batean Triperreri burutik ia eragin eutsan atsoak beti bat esaten eta otu jakon Petornilleri egun bat señora uztea.

Jagi zen Triperre ohetik eta han ebilen kati-luak garbitu, eskaratza itsuskitu eta abar egiten. Zortzietan jagi zen Petornille ohetik eta jesarleku handi batean jesarri zen, eta han egoan abaniko bategaz haize eta haize: «ekartzu txokolatea» inotsan senarrari. Bien bitartean han ebilen giza-joa, esnea erazten joan eta sua amatatu jakon. Esnea egosten ipinita joan zen txarriari jaten emoteko uretan eta han doa esnea gainez. Taloa erreten ipinita badoa abereei jaten emoten, eta talo hori kakarraldoa baino baltzago. Bat be ez eban gosaldu, eta han doa bedar ebaten eta etorri zenean, atsoak oraindino txokolatea eta txokolatea eskatzen eutsan.

«Bai? Oraintxe ikusiko dozu eginda», gorosti adakiaz emon-ahalak emon eutsozan. «Neuk aterako deutsudaz zuri señorakeriak» inotsan. Eta jipoia bero-bero egin ondoren, beretzat gosaria ipini eragin.

Horixe egiten ez badeuste neuri be apurtxu bat bizkortuteko, ez jakiat, idazkiak egiten ahaztutera edo joat-eta.

DURBAN-GO EKANDUAK

1914ko uztailean

Behin joan ginen Afrikako Durban deritzon herrira be. Ontziak atxurrak hondoratuta gero heldu jatan ship chandler portugaldar bat eta badinost ia herrira joan-etorri bat egin nahi neban. Baietz esan neutsan, eta han goaz itsa-sontziño batean sei baltz arraunlarigaz. Ia nasa-ra heldu ginenean hasten naiz adi, bazen han zarata, eta nire lagunak inostanez, neuri deiadarez ebiltzan.

Ni heldu eta behingoan batak kendu eustan otzara, beste batek hartzen nau arrolepo eta han naroa burdira. Joten nau ni arretxiko naroana musturretan beste batek, eta hartzen nau gero lepoan eta banaroa bere burdira. Han nenbilen ni burdi batetik bestera, eta guztiz nengoen ikaraz hainbeste baltzen artean. Hau igarri eban ingeles agintari batek han egoanak, eta berehala deitu eutsan bere ezagun burdidun bati, eta harexegaz azkenean be joan nintzen.

Irakurle askok esango dau beharbada: «a zelako gauza egingo zenduan burdian joateaz». Ba ez uste han zaldiekin dabilzanik burdiak, oker egongo zarie-eta. Han zaldi orde gizonak ibiltzen dira aurretik, eta norberari emoten deustsie eskura latigoa atzetik di-da emoteko arin egiten ez dabenean.

Ni baninoan neure burdian azokara, eta ez nintzen heltzen. Nire albotik igaro zen frantses ontzi bateko hornikaria oinestua baino arinago, eta neure zaldiari itaundu neutsan ia zergatik ez doan ha legez, eta erantzun eustan emoteko sei penny gehiago, eta gero aske utziko deustala latigoa erabilten.

Bai? Eutsok ba... Hasten naiz emoten, nongo frantsesa? Laster geratu zen atzetik, baina ha ez zen abiada. Oinestua baino arinago ginoazen.

Heltzen gara plazara, erosten doguz janari batzuk, zamatuten dogu burdi hori goraino, jarri zen zaldia aurretik, hartzen dot uhala... Nork ikusi gu? Ez dago automobilik munduan gu beste ibilteko.

Heltzen naiz neure aza eta abarrekin nasara, eta han egozan txaneleko sei baltzok gertu.

Sartu eta jesarten naiz txanelean... baina ibili? Hareek euken galbana!

Handik gerotxuago hara non ikusten dodan herrirantz etorrela ontziburua beste sei baltze-kin, baina tximista baizen arin. Begiratuten dot ondo, eta upielako zapladak eragoion emoten ezker-eskumatara. Arraietan! Hemen be latigoa behar da? Hasten naiz zartadaka eta beldurrez-edo han joak baltz bat uretara. Gura naben atera, baina besteok esan eusten uzteko, ondo dagoela eta ez zela itoko. Arin heldu nintzen ontzira.

Ikarateko herria da ha, gizonak soinekoekin ibili beharrean, gorputzak pintatuta daukiez hainbat koloregaz, eta emakumeek barriz lepoen gainetik emon ohi deutsiee umeei bularra, eta gehienak ibili ohi dira bilutsik, sudur mintzetan uztai handiak sartuta dabezela, gure aldeko idis-ko gaiztoen antzera. Etxeak euki beharrean zuhaitz abarrezko eskepeak daukiez, eta frute-kin eta gauza gordinekin elikatu ohi dira.

Noizik noizera puskat harrotuta zeozertan hasten badira ingelesen aurka, berehala jaurti-

ten dabez han dagozen gudontziek hiru edo lau putz, hil baltz pilo bat, eta gero dena isil-isilik.

Hango errege Ingalaterra da. Baltzei lana ziper eragin eta ezebez bat ordaindu, eta dirua nahikoa ipini euren Londresko banketxeetan.

Inork ez leuke sinestuko zelan bizi den han jendea. Ikusten dozuez txakurrak zelan joan ohi diren denak elkarren gainera hazur bat edo beste baten batek jaurtiz gero, ba halantxe joan ohi dira hango beharginak be ontziaren albotik ogi-hondakintxu bat inork botaten dauenean. Hareek bai direla errukarriak!

NIRE LEHENENGOZ BUENOS AIRES-ERA JOATEA

1914ko abuztuan

Ni lehenengoz Amerikara joan nintzenean, ontzian euskaldunik lau edo bost genbiltzan bakarrik: bat Txapel ibarrangeluarra, izan daitekeen gizonik kirtenena eta bekaiztiena, beti uste eban beratzaz esan ahalak esaten egozela. Begi-bakarra zen, eta behin Liverpoolen txapela ahaztu jakolako garagardotegi batean Txapel ezizena ezarri eutsen.

Ontzia zama hartzen egoan, eta hainbat ingeles egozan barriketan han egoan eliza zahar bat dela eta ez dela. Ingeleraz elizari *chapel* esan ohi deutesie, ia jausian egoan legez ha eliza, eurek esaten jarduen txarto egoala eta hau eta bestea. Txapel eskaratz aurrean egoan, joten azpila eskuan ebala eta zuhur ia beratzaz esaten ebiltzan hareek hizketan. Eliza edo chapel-az bai eragoien morroiak txarra zela esaten, eta hau adierazten dabe *very bad* hitzekin. *Chapel* eta *very bad* entzun ebazan ondo Txapelek, eta joan

zen behingoan Paskasi bigarren agintariarengana itaunduten ia zer esan gura daben hitz hareek. Eta honek, zirikatzearren badinotso «Txapelek begi bat» daukala esan dabela.

Emon ebazan zartadekin eskua zulatu jakon Txapeli, eta ontziburuak bidali ninduen osagile batengana ia ireki ahal eutsan. Sartu ginen osagi-gelan eta han gengoan itxaroten. Halako batean badator osagilea eta, hau ikusiz batera, hasten da Txapel alarauka. Baina gizona, oraindik ez badeutsu oratu? Halako batean oratu eutsan gaineko zapia kentzeko, baina Txapelen zaratekin uste eikean txarriren bat hilten egoala, eta hau ikusirik eta zaratara hurreratuta hainbat jende atean egoala, osagileak ireki barik etxetik atera ginduzen.

Han ginoazen eta bidean topo egin genduen zaldun bat hiru bizitzako kapelagaz. Ha atzerritarrak ginela ezaguturik, begiagaz keinu egin euskun. Ikusten dau Txapelek, joten dau kapelan eta sartu eutsan belarrietaraino. Badatoz beste hiru edo lau eta denekin ebilen ukabilka. Ederto ireki jakon eskua, baita espetxera eroan be, eta

han egon zen harik eta ontziburua bere bila joan arte.

Hogeita hamar egunean heldu ginen Argentina. Ikatzaren bila be joan ginen San Vicente deritzon portugaldarren herrira. Inoiz ez dot ikusi herri ha baino txiroagorik. Bertako biztanleak baltzak dira eta gehienak biluzik dabilta. Uhar-tea da zuhaitz bat bakoa, bedar bat be ez da ageri, ez dago urik be, hau beste uharte batetik ekarten dabe berarizko ontzi batean. Dena da txirotasuna, dena gosea. Zazpi edo zortzi ingele-sen eskuetan dago hango saleroste guztia.

Argentina! herri zabal handia. Egun inon ez dot ikusi han beste gosekil, euskaldunak be zen-bait. Neure otzariagaz herrira urten baino ez neban egin, hainbat ezagun ikusi nebazan. Erru-karriak! Euretariko batzuk egozan hainbat egu-nean gauza berorik irentsi barik. Berehala bik eskatu eusten ia jateko pixka baten bila etorriko ziren. Baietz esan neutsen, eta etorri ziren ontzi barrura. Errukarria zen hareen historia: bata Kor-tezubikoa zen eta bestea Lekeitiokoa. Honeek esan eutsien euren lagunei nire ontzian jaten ebela, eta hurrengo egunean han datoz lau

gehiago, eta honetara egunik egunera gehitzen joan gosekil kopurua, eta azkenean hainbati ezin emonik, denekin haserretu eta ontzitik atera genduzan.

Bertan egun batean aurkitu neban Lankara eritzon adiskide bat, neugaz ibiliriko agintaria. Nik entzutea neukan ontziburu han ebilela, baina zelakoa izan zen nire ikara goseak hilik eta zorritzurik ikusi nebanean. «Batxi, errukitu zaki-daz» inostan, eta bere negarrak ikusirik hartu neban morroitzat ontzi barruan, eta ekarri genduen honantz nik aberastuta egoala uste neban Lankara. Urtebetean ibili zen kanpoan lo egiten, eta ontzietatik jaurtitzen eben jatekoa hartzen, arranokeriak be noizik noizera egiten ebazan espetxera eroan eien, baina han be jatekorik emon barik atzera ateratzen eben.

Euskaldunak, ez egin hara joateko biderik, ha galduta dagoelako turkiarrei bideak edegi deustsiezenetik hona. Argentina guztia bete da honelako jendemoduz, ezer txarrik egiten dabenean, idiskoak basoan legez atrapetan dabez lazoaz fabriketako ateetan. Goizetan kaleak garbitzeko ur-mangaz uxatu behar izaten dabez,

eta edozein bazterretan lo egiten dabe, eta edozein sarigatik behar.

Argentinako huriak galduta dagoz. Han ez da erlijiorik ezagutzen, han ez da inor ezkontzen elizaz, eta errukarriak hara otsein izateko doazen neskatilak!

Horratio hantxe be guk euskotarrok badaukagu etxea, gure ekanduen usaina sumatzen dena, hemengo neskatoak etxe honetara bidaltzen dabezena, hemengo dantza garbiak egiten direna eta hemengo abestiak entzuten direna. Berau da Euzko-Gaztedija deritzon etxea Venezuela kalean.

Hemengo jendea be berehala ohitu ohi da bertako ekanduekin, batez be emakumeak; mate-ontzia ezpainean beti dabela alfer-alferrak egin ohi dira hara doazenak.

MIDDLESBROUGH-ETIK

1914ko irailaren 11 eta 13an

Hilaren zazpian heldu ginen Ushant deritzon Frantziako uhartera, frantziar gudontzi handi batek gelditu ginduenean gure agiriak eta abar ikusteko. Berak adierazi euskun egun bat lehenago ingeles gudontzi handi bat joan zela alemaniarrek ipiniriko mina bat jota: hirurehun baino gehiago ito ziren. Goian begoz errukarriok.

Lehengo egun batean ingelesek gelditu eben alemaniar arrantzuko ontzi bat frantziar ikurrina adarkian jarrita ipar itsasoan ebilena minak ipinten: 300 baino gehiago dira eurak jaurti dabezen minak eta salerosle-ontziak guztizko arrisku handietan dabilta. Ontzi guztiak itsaskatuten dabe txanelak gertuta badaezpada. Negargarria da itsasoan ibiltzea.

Itsasertzetako argi guztiak dagoz amatatuta eta bakarrik egunez itsaskatzen dogu. Ingalaterrako arrantzuko ontzirik gehienak dabilta atzetik sare handiak dandarrez dabezela minak atra-

petan, eta sarritan eurak atrapatu ohi dabez tramankulu itzel horreek.

Hasi Dover-en eta harik eta Middlesbrough-raino, erreskadan dagoz berrogei gudontzi baino gehiago, denak bata besteen hur samartxu, eta gertu su egiteko, behar balitzake igarotzen diren ontzi guztiei agiriak eskatzen deusieezela.

Azukrea, koipea eta beste gauza asko, Ingalaterrara inondik ekarri behar dabezenak, guztiz dagoz garesti: inork ezin leikie oratu. Baina, barriz, patata eta beste gauzak, berton dagozenak inoiz baino merkeago.

Kale guztiak dagoz ikurrinez beterik eta ez dago ingelesik txartesian alozan orratzik ez dabilenik lehen esan dodazan koloreekin. Denda guztiak dagoz atea ikurrinez beterik, eta kalerik kale dabilta mutil txikiak errege, gudontzi eta guda-agintarien irudiak saltzen. Lehen esan dodan dendetan zer edo zer erosiz gero, idazki-azalak emoten dabez Ingalaterraren oroigarritzat erosleak euki daizan.

Lantegiek behar egiten dabe, ontziak bada-biltza, salerostea bere bidean dabil, baina begiratzen badeutsozu edozein ingeles aurpegira,

berehala igarriko deutsozu bere bihotzaren barru-barruan daukan samintasuna.

Ingalaterrak badauka itzaropena, baina Ingalaterra itun dago. Eta egoteko be bada, hainbat seme ederren odola ibaiak legez jausten ikusita.

ABERTZALETASUNA

Antzoki guztietan gauero egiten diren antzezketan eta zine, music-hall, eta beste enparaue-tan, ez da besterik ikusten Ingalaterran dagoen abertzaletasun zintzoa baino. Antzezki guztiak dira aberkoiak, eta eurok amaitukeran erregearen irudia agertuta *God save the King* abestuker-an igarten da Ingalaterrako gizasemeen zintzo-tasuna.

GOMUTAGARRIA

Ingelesak *God save the King* abestukeran zutunik eta txapelak kenduta, gogoko begiak bihurtuta zerurantz eta euren bihotzak aberri-rantz, gomutatu naiz neure urruneko anaiekin, zeuekin euskal abertzale laztanokin, *Euzko Abendaren Ereserkija* abestu ohi dozuenean bar-din egoten zarielako.

ZER DINOEN

Itaundurik hemengo edonori albiste onak ala txarrak daukiezen, beti dinoe albisteak onak direla.

Egunkari guztiek ez dabe egiten besterik Ingalaterra goratu baino.

Itxaropen handia dabe garaipena eurena izango dela.

Denek dinoe oraingoan alemaniar bat be ez dela geldituko bizirik.

GURUTZE GORRIKOAK

Honeek atzo egin eben bilketa bat, txakur bategatik saltzen eben ikurrin txikitxu bat, alde batetik *God save the King* eta bestetik estatu-koloreak eukezana.

Hainbat batu eben, eta txanponok ziren gudako zaurituak osatzeko.

GAUZAK ALDATUTA

Lehenago itsastarrak noiz edo noiz Espainia-ko ogerleko bat nahi gendunean trukatu, bertoko diruagatik ez euskuen emon nahi txilin bi eta

hamaika penny baino. Baina orain pozik emoten dabez lau txilin eta penny bi be. Orain horko txanponagaz gabiltzanean esan daikegu dirua daukagula sakelean be.

Harro gagoz.

CARGO FLECT-ETIK

1914ko irailaren 15ean

Atzo guztiz ikaratu nintzen gauza bategaz. Antzoki guztietan antzerki aberkoiak egiten dabez eta, jakina!, zati bakoitzaren amaitzean erregearen irudia edo ingeles ikurrina edo holakoren bat erakutsi ohi dabe, aberriaganako sua edo garra ikusleoi sartzeko. Eta nork esango leuke!, erregearen irudia bakarrik denean, sendo txalokatzen dabe, eta barriz, guda-koloretako Ingalaterrako ikurrin berarizkoa erakusten bada-be, zirkiluren bateko erdikirtenen batek baino ez dau txalotzen. Hauxe zergatik ete den gogoratu ezinik egon naiz. Eta zuen iritzian utzi arren be, neurea baztertxu esango deutsuet.

Empire antzokian atzo egin eben antzezkizun aberkoi polita. Amaitutean, neska-mutilok dantza ederrak egin ebezen. Ingalaterran ikurrin bi erabili ohi dabe: bata salerosterako eta bestea gudarako. Gudarakoak ziren mutil-neskak erabilerenak. Eurok dantzarik onenak egiten jardue-nean agertu ziren beste lau neskatil, Errusia, Frantzia, Belgika eta Serbiako ikurrin banagaz,

eta berehala hasi ziren abesti aberkoiak egiten. Hau ikusita, hiru edo lau espainiar ontzi-agintarien jesarlekuetan jarrita egozanak txaloka hasi ziren. Barriz, ingelesek txalo bat be ez eben egin. Ez zen entzun antzoki guztian halako isil edo motela baino, zirkiluren bat izan ezik.

Amaitu zen hori eta berehala agertu zen George-ren irudia, eta orduan ingelesen bihotzak, berotasun handian, abestu eben *God save the King*. Zer deritzozue horri?

Hara nire iritzia. Nik uste dot hemengo semeek ez dabela nahi gudarik. Bakea eginda belego, nahiago leukie. Eta ezagutzen dabe ez dela euren erregea hainbat odol galtze horren erruduna.

Ingelesak gizon baketsuak, salerostetsuak, bihotz ondunak dira, nonahi ogia zabaltzen dabenak, lana egiten dauenari alogera ona emoten deutsienak, atzerritar beharginari edozein bizimodu lortuten lagun egiten deutsienak, inoiz zirikatu eta atzipetuten ez dakienak. Baina ez dira gudatiak, ez odolzaleak, ezta be maurotxi-narrak legez gudara doazenak.

Hahor ba, nire ustea.

MIDDLESBROUGH-ETIK

1914ko irailaren 18 eta 22an

Lehengo eguastenean joan nintzen market-
era. Hartu mutil bi, oiloak erosteko usteen, eta
merke egoan legez kaja bi eta gehiago bete
nebazan.

Atzo baserrirantz ninoan kaja biak euren jau-
beari emoteko inorenak zirelako, eta bide erdian
gelditua izan nintzen. Gudari batzuek eroan nin-
duen Police Court-era eta ordu bi igaro ostean
askatu ninduen igarri ebenean alemaniarra ez
nintzela. Konta neutsan neure ontziburuari zer
jazo jatan, eta esan eustan hurrengoan inora
noanean agiri edo dokumentuak aldean eroate-
ko. Halan beharrea be: gaur Newcastlera joan
behar izan dot, eta urten naizenean oraindino
goiz izan den legez, nire ontziburua lo egoan, eta
hor noa neu «Jaungoikoak gura dauena izan
bedi» esanda. Harantz inork jaramonik be ez,
baina honantz, Tyne Dock-eko ateetan, han gel-
ditu nau policeman batek.

— Agiriak badaukazuz?

— Ez, jauna.

— Ba orduan gelditua zara.

Alferrik izan dira nire ahaleginak harik eta neure ezagun bat handik igaro artean. Utzi nabe aske, baina heldu naizenean geltokira, zaust!, ostera be oratuten nabe policemanek.

— Nongoa zara? Nondik zatoz? Badaukazu agiririk?

Ezetz esan deutsedanean espetxera naroe. Krin-kron egin giltza handi bati eta han sartzen nabe.

— Baina gizona, ni naiz ontzietako hornikaria! Hemen badaukadaz gauzak erosita barruan jateko, eta hemen agiriak zein dendatan erosi eta ordaindu dodazan!

Bai zera... inork ezer ez deust adituten. Hala-koren batean han dator policemana, neu gelditu nauena. Ordurako joan dira ordu bi eta gehiago; han naroe Customs House-ra, karabineroen etxera. Han topo egiten dot beste ezagun bategaz, Shields-ko bateleroa bera. Handik gerotxua-goan emon deuste baimena eta etorri naiz ontzira. Egun guztia galduta atzera eta aurrera.

Aurrerantzean ez jat jazoko hortarikorik, neure agiri eta abar neugaz eroango dodaz-eta.

* * *

Ipar Itsasoan, eta Hull eta West Hardpool bitartean dago herri handi hau, Tess ibaia igaroten da erditik, merkatari bideak zabal mundu guztiarentzat. Saleroste gehiena da meatza Espainia, Suedia eta Greziatik, eta lingotea bertotik harantz.

Ibai hasieran dago South Bank deritzon herrixua, labe garai handi bat dago bertan, 10.000 lagun baino gehiago bizi direla bertako lanagaz. Jarraitu aurrerantz eta aurkituten da Normanby Wart fabrika. Ez dot uste munduan handiagorik egongo denik. Ibaiaren ezkerretik dago Normanby, eta eskumatik barriz dago beste fabrika bat. Ikaragarria!

Jarraitu ibaian zehar ontzi artetik eta dago Middlesbrough herria, Bilbao baino birritan handiagoa, burdinazko zubi eskegia erdian duela, dena lan!

Jarrai aurrera eta aurkituten da Newport izena dauen herria labe garai ikaragarriagaz eta nasa handiagaz meadun ontziak hustuteko. Oraindino aurrerago dago Stockton on Tees, Middlesbrough lakoxe herri handia, nasa ederragaz ontzientzat eta bertako ontziginak direla Ingalaterran entzute handia dabenak. Hemen eguastenetan egiten da feria bat, eta hasi abelgorriak eta etxeko ohe, mahai zahar eta jesarlekuak be saltzen dira. Ez dago han saltzen ez den gauzarik. Itsaskarientzat hemen amaitzen da ibai hau, baina oraindino askozaz aurrerago egon ohi dira motorbako ontzi zapalak.

Ene! Ez deusuet esan matxinsaltoak baino salto handiagoekin Middlesbrough eta albo herrien izakera. Bai ba! Hasi banintz zertzelada guztiak esaten, idazkia egin beharrean barrabaskeria egin beharko nebalako.

Ingalaterran be herritik herrira guztizko gorabeherak daude jendearekin. Cardiff aldetik guztizko troskuak dira, eta horrez gainera, handik huri handietan lapurretak eta abar hemen baino gehiago ikusi ohi dira. Barriz hemen, jendea da guztiz leuna, merkatariak guztiz ondraduak. Car-

diff aldeko aurpegikerak dira hemengoak baino itsusiagoak, hemengoak barriz guztiz galantak.

Londresen egin zen 'concurso de belleza' erdaldunek esaten dabena, hamarretik hamalau urteko neskatilekin, eta Sunderland-eko neskatila txiro batek ipini eban *The Times* egunkariaren saria 100 esterlina.

Middlesbrougheko udaletxeak idegita dauka orain be beste lau urtetik beherako umeentzako sariketa bat, eta ikusgarriak dira bertan erakusgarri dagozen ume irudiak.

Huri honetan hainbat eliza dagoz, eta hainbat koloretakoak. Katolikoak be ez gagoz txarto, ba esan deustenez, katedral bat ederra eta hiru eliza txikiagoak daukaguzelako. Ontzitik urtenda bide-bidean dago Ama Birjina zaindari dauena, eta aurrean idatzita daukaz hitz honeek: «Urru-netik zatozen itsastar atzerritarra: deiez daukatzue Josu. Ikertu eizue egiazko erlijio bakarra erakusten den etxe santu hau».

Agur abertzaleak. Arrisku handietan gabilta itsastarrok, ba ez dago egunik ontziren bat hondora ez doanik, alemaniarrek ipiniriko mina

batek jota. Otoi eizue ba Ama Birjinari itsasoan gabiltzan gizon txiroen aldez.

LISBOA-TIK

1914ko urriaren 10ean

ALBISTE TXARRAK

Gaur heldu gara kai honetara eta berehala jaitsi gara ontziburua eta neu lurrera, geure eta besteen sendiei gaztigatzeko telefonoz heldu garela, eta bide batez hark bere arazoak eta nik neureak egiteko. Heldu gara huri barrura eta, zer izan da gure ikara daunbada handi-handia entzun dogunean? Geure hurrean berehala ikusi doguz arin-arinka hainbat lagun eta suhiltzaleek txilin-hots garratzak jotzen izan dabez bidea aske utzi daien.

Hurreratu gara eta su eta garra baino ez da ageri izan hemengo gas-fabrikari. Bertako gas-ontzirik handienak eztanda egin dau. Hur samartxu egon diren pertsona denak hil dira, eta urruntxuago egon direnak, batzuk begirik gabe, eskurik gabe, oinik gabe, eta holan asko lotu dira. Samingarria!

Une hartan igarorik tranbia bat bertatik, gainean joiaz denak, bat ezik, hilda gelditu dira.

Kalerik kale dabiltza emakumeak umeak lepoan dabezela, bihotza hautsi eragiteko beste negar egiten. Asko gelditu dira senar, seme edo seniderik gabe.

ONTZI ALEMANAK

Hogeita hamabi ontzi aleman dagoz kai honetan, gudagatik lotuta, itsasora urtenez gero ingelesek eskua ezarriko leuskiee-eta. Kalerik kale ez da ikusten besterik alemaniar ontziburua baino.

AZOKA MERKEA

Hauxe bai dela azoka merkea! Okela dago garestitxu, osterantzean arraina, barazkiak eta zirripa, ia dubarik. Kirikiño: ikusiko bezenduz hiru laurlekotan nik gaur erosi dodazan sei lebatzak, ikaratuta, harrituta lotuko zintzakez.

EUSKAL IDAZLEEN BAZKARIRAKO

Berrogeita hamar puru *Isabela* Filipinetakoak daukadaz gordeta. Egon ardura barik, laster naiz hor. Neuk gaztigatuko deusuet egun hori.

ZARRONTZALE-RI

Gure bazkaria euskal idazleena da. Zuk be ederto idazten dozu euskaraz. Nik atseginez irakurri ohi dodazan legez idazki guztiak euskaraz izanez gero, horregatik erosi neban zure gramatika bat be. Erdu, erdu! Sendo besarkatuko zaitue zure anaia euskotarrek-eta.

ANBERES

1914ko urriaren 14an

Egunkariak darabile izen hau gora eta behe-
ra, bertan Kaiser-aren gudariak sartu direlako.
Hainbat bider egon naiz huri eder horretan eta
baita hainbat adiskide bertan euki dodaz. Gaur
Jaungoikoak bakarrik daki nondik nora ibiliko
diren.

Atzerritik datozen eleetan Anvers, Anversa,
Amberes, eta honelakoak dira bere izenak. Flan-
dieraz eta honen antzekoetan barriz Antwerpen
esaten deutsie.

Bertako gizonak dira guztizko beharginak eta
emakumeak guztizko garbiak. Ikustekoak dira
garbien garbiz hango kale eta etxaurreak. Ibai
eder baten alboan dago, laua edo zelaia dela
guztiz. Eskalda deritzo ibai horri eta gaur mun-
duan dagoen ontzirik handienak ibili daitezke
bertan. Itsasotik Antwerpenera zortzi ordu emo-
ten dira joaten gure ontziekin, eta zortzietatik sei
orduko bidean itsasotik hasita. Holandakoak

ibaiertz biak. Beraz, itsasotik nahiz itsasora joateko Holandatik igaro behar.

Garbiak izan arren estu-estuak dira huri zaharreko kaleak, baina huri barrikoak dira zabalak eta ederrak. Kaleen izenak ele bietan idatzita dagoz, frantsesez eta flandieraz. Egunkariak dagoz hiru edo lau frantsesez ekiten deuitsienak; enparau guztiek barriz aberriko elez.

Guztizko zuhurrak dira bertako biztanleak, eta erraztasun handia daukie atzerriko eleak ikasteko. Ez dago saleroste, kafetegi edo jatetxe edo abar daukanik frantsesez, ingelesez eta alemanez ez dakienik bere aberriko hizkeraz gainera; eta ondo jakin be. Gazteleraz be askok eta askok daki.

Huri honek eukiko ditu bostehun bat mila biztanle, baina guztiak ez dira bertakoak, Frantzia, Italia, Errusia, Ingalaterra eta Alemaniak eurretariako asko dabe han. Kataluniarrak be badira bost mila inguru. Ez edo dago munduan bere kaia baino asko ederragorik. Oraindino oraintsu egin da daukaz dock eder handi bi, hamabi kilometro karratu baino gorago dabezenak; Dock Asia eta Dock Siberia daukiez izenak. Dock ikaragarritzko

osin handia da, ur handiz beterik egoan, eta Siberia Dock izena daukan osinaren ondoan hasten da kanoi errestada bat zenbatu ezina. Berarizko horma sendo baten gainean doaz denak. Hara joaten ez dabe uzten, hormatzar horren kanpoaldetik ikaragarritzko karkabastoak egozala, lurpetik ateak dabezela, arriskurik egonez gero berehala urez beteteko (nire ustez).

Nasa ertzetan ontzi-zamak eta abar sartzeko berarizko biltoki ederrak dagoz, eta guztien gainetik be bideak dagoz, lupetza behetik badago, pertsonak goitik ibili daitezten.

Eskalda ibaia toki batzuetan estua izan arren Antwerpen aurrean guztiz da zabala. Bata besteagaz joteko beldur baga ibili leikez ontzirik handienak atzera eta aurrera.

Urrunetik ageri da eliza ederra, Katedral deritzona, zenbatu ezin leikezan bere dorre txikiekin eta hiru edo lau handiekin. Bere dorre nagusitik ikuskizun eder-ederra ageri ei da. Asko igoten dira horrexegatik bakarrik, eta laurleko bat utzi behar da igotearren.

Badagoz jauregi eder asko, geltokia, polizia-etxea, itsastarren ikastola eta abar. Parke zuhai-

tzetsu eder bat be baegoan hainbat abere arrazagaz. Batez be tximinotan berrehun baino gehiago dagoz.

Aldi batean Euzkadik hartu-emon handiak ebazan Anberesegaz. Antzina baziren itsastar asko han emaztegaiak eukiten ebezanak eta ezkondu be asko egiten zirenak, eta hau dela eta ba ezagutu dodaz han euskal abizen asko. Baina hara joiazen itsastarrik gehienak emaztegaien aitzakian diru guztiak bertan utzi ohi ebezan eta Euzkadira heltzen zirenean urteetan atzerrietatik ibilita esan ohi eben: «Anberes, Anberes!», eta sakelera begituta: «Hemenberez, Hemenberez!». Beste itsastar askoren artean barriz zabal zen esakun hau:

*Bazoaz Anberesera
Eta hiru zubiak pasa,
Diru zuriak gasta
Eta gero, ez Anberes,
Ez Hemenberez.*

BARAKALDON

1914ko azaroaren 10ean

Neure atsoagaz eztabaida aldi bat egin ondoren, bateko non diren nire prakak, besteko jaka, azkenean be noiz edo noiz jantzi naiz, hartu luma eta liburua neure sakelean, honez gainera hiru-lau puru eta hor noa Barakaldora. Sartzen naiz Batzokian, eta ikaratuta geratzen da bertako kontserjea neu ikusita.

— Batxi! Zu hemendik? Ez zinen joan ba hiru urterako?

— Bai, joan nintzen eta atzera be etorri naiz; hiru urterako agur egin neutsun baina bi inguru da ordutik hona.

— Honeek... zeure sendia izango dira, ezta?

— Bai, neure atso zimela eta Josune txapalduna eta abar.

Jarten naiz aulki bigun-bigunean... Berehala hasten dira mutilak etorten, eta banan-banan damoste eskua ezagunek.

Neuk: Mutilak, ba, idazki bat egiteko ustean natork eta gainera Erandion emon neutsuen hitza betetearren.

Eurak: Ba, 215 bazkide gara. Urte honetan 53 barri sartu dira eta 23 joan dira, eta gehienak gaur beste batzoki batzuetako bazkideak dira. Bakarrik hiru edo lau kirtenek esan dabe: «me doy de baja». Herrian indar handia daukagun? Nahikoa. Udaletxean daukaguz lau abertzale zintzo-zintzoak, eta beste zazpi be... badakizu ba... honeen beste ez baina, nahikoa gure alde egi-ten dabenak.

Neuk: ...!

Eurak: Bai, guztizko egia da hori tamalez. Zorioneko fabrika! Zorioneko ogi barrabana! Horixe egin ohi deuskue: hauteskundeetan, ogia esku bategaz erakutsi eta besteagaz txartela, kandidatura, eta horra!... gu gehienak kontserbadoreengana joan behar nahitaez, goseak hiltzen geure sendia ikusi nahi ez badogu.

Neuk: Nekatxin zotz!

Eurak: Hemengo kontserbadoreen batzokiko gehienak dira abertzaleak bihotzez, baina...

Neuk: Bai, mutilak, badakit zer esan nahi dozuen. Eta erreketeroak?

Eurak: Horreek ezebez.

Honetara hizketan eta puru tokorrak miazketan gagozela sartzen da Jauregizar bikaina. Eskua damost. Ilun nago, zergatik ez dakidala. Lo dago nire Josune, eta burukada batean joten dau nire kopa, eta han doa akilen-buztan pattar eta guzti. Begiratzen dot hormara eta Sabin maitearen irudia neuri adi dago eta negarrez dagoela iruditzen jat. Begiratu beste aldera eta Pio X.aren irudia be neuri adi dagoela uste dot. Beste aldean Ama Birjina dakust eta bere aurpegian irribarretxua legez deritzot ikusi dodala. Pixka batean holan egonda jasoten dot neure burua eta begiratzen dot atzerantz eta, zer da nire atsegina!, batzoki guztia bete da neska-mutilez eta dena da zarata, denak gaztetasunak eragiten dauen barre eta poza.

Berehala hasten dira denak euskal abesti alaiak abestuten. Honen hurrengo, neska txikiak zeruratzen gaitue euren *Txeru, Ai ene ama!* eta horretariko abesti politekin. Gero jesarten da

mutil gazte bat pianoan eta bere alboan uztaia eginik jarten dira handi eta txiki denak.

Lau dabilta ziper musean... badoa Jauregizar bikaina eta dinotse: «Edo zeuen egipidea bete, edo hona bape etorri ez». Hori, hori! Horixe dinot neuk be. Edo izan onak, edo ezer izan ez. Ume abeslariak barreka eta abar zarataka daragoie, baina gure Jauregizarrek erremuskada bategaz isiltzen ditu. Han inork ez dau egiten txistik, aginduten jakona egin baino.

Ez dago Euzkadin batzokirik Barakaldokoaren baino errespeto gehiago dagoenik. Ha dok lotsa! Ha dok aberriaganako maitasuna anaien bihoztzean sartu gura.

Azkenengo abestu eben *Gora Euzkadi bizi bedi*, eta Sabin izena esaten ebenean txapela kentzen eben mutilek eta barriz burua makurtu neskatilek. Ha da lotsa!

Adurra dariola nengoen gauza honeek ikusten, eta ustez uste barik lepoan jota badinost mutil zintzo neure adiskide batek erdaraz, ia pozik nengoen.

Neuk: Bai gizona, bai, baina... zuek hain ederto abestu arren, badakizue gero zer esaten dozuen?

Berak: Ez, Batxi. Beti gabiltza euskarazko ikastola ipinteko, baina ez daukagu maisurik, eta Alderdiak ahaztuta gaukaz. Beti irakasle eske eta jaramonik ez deuskue egiten. Erandiora joan ginen handiko idazkiak euskaraz ikusi genduzanean, ha idazlaria bera hona ekarteko, eta horra nondik jakin dogun hango idazlari Batxi hori dela Gernikako Batxi eta Ingalaterrako Batxi berbera... Eta zuk, badakigu egun gitxi barru zeure ontziagaz urrunera joan behar dozula.

Neuk: Samintasuna badaroat neure bihotzean, baina joan behar zuei igandean zuzendu barik agindu neutsuen hitzaldia. Tira ba, mutilak, orain banoa, eta agur !

Denek: Agur, Batxi, eskerrik asko zeure puruengatik eta ondo ibili.

CARDIFF-ETIK

1914ko azaroaren 22 eta 23an

BELDURRA

Gutziz dabilta beldurrez ingelesak aspalditxuon. Alemaniar gudontzi handi bat dabil hemen hur samartxu, eta lantzean ingeles gudontzi bat botaten dau hondora, eta inork ez ikustea nahi dabenean urpera sartzen da eta kitu. Ikaratuta dagoz honeek hain ontzi handia behin urpera eta behin azalera ibili ahal izateagaz, ba orain arte itsasoetan ibili diren urpekoak hor ehun tonelada ingurukoak baino ez dira izan.

ARRANOKERIA

Gaur Cardiffera joan gara lau hornikari, eta honantzan, ez gara ba galdu?... Hor goaz Gre-cian deritzon herri bateraino ezer pentsatu barik, eta han eskerrak txartel-zulatzaileri, osterantzean han goaz Londreseraino. Arratsalde guztian ibilirik trenean eta oraindino txilin bana zigorkada ordaindu. Eta hor etorri gara gure ontzietara arratsaldeko seietan.

BELGIARRAK

Hainbat aberats belgiar dagoz hemen inguruan. Ihesita dagoz euren aberritik. Eta ume-txuak be asko dagoz aita-amarik ez dabenak zabaldua Ingalaterra guztian.

ONTZIAK

Ederto ei dabilta oraingoan ontzijaubeak, ba guztiz diru asko damotse zama hara-horra eroa-teagatik. Upomendi ontzia Argentinara doa, eta beste asko doaz Italiara, harako ontzi joan-eto-riak be guztiz goitik dabilta. Biejondaiela.

HILTEKO TRAMANKULUAK

Lehengo egun batean heldu da hona Marte deritzon ontzia eta harriturik dagoz hango lagun denak ikusi dabenagaz. Minak ur-azalean ikusi dabez eta eurekin ez topo egiteko hainbat aha-lerin eginik, azkenean be lortu dabe Rotterda-metik hona etortea ezer jazo baga. Horregatik ba, alemaniarrek mina klase bi darabilez: ikusten ez direnak eta ur-azalean uren abiada nora-hara dabiltzanak. Hareek dinoenez, samingarria da

Rotterdameko kaia ikustea ontzi bat baga eta kale guztiak gosekilez beterik.

IDAZKI EDERRAK

Gogoetuz neure burua bete deuste gaur hanhor ikusi dodazan idazki aberkoiek. Holako batzuk ipini behar litzatez Euzkadiko basetxeetako hormetan eta tantaidietako zuhaitzetan anaia denek irakurri daiezen. «Aberria maite ez dauen ingelesa, ingeles salkorra da». «Ingelesak... ez ahaztu inoiz zeuen asabekin». «Ingelesa: gogoratu zaitetz zelan zure anaia dagoen borrokan aberriaren garaipenarengatik». «Maite izan eizu aberria delako zeure amaren herria», eta abar eta abar. Idazki honeek ingelesez dagoz eta neuk euskaratu dodaz, honeek baino gehiago be badagoz, baina... hurrengoan esango deutsuedaz. Neuk be orain azkenez dinotsuet.

Maite neure anaiak

Euskal aberria

Delako asabaren...

Herri txit alaia.

BELDURRA

Zeppelin deritzen haize-ontziak etorriko ez ete diren beldur dira gure ingelesak. Gauetan trenak nondik nora dabiltzan igarri ez daien alemaniarrek, hara zer dagoen bagoi guztietan idatzita: «Bidaztiak, ikusirik gauetan etorri leikezela arerioak goitik, eta trenbide, zubi, eta abar apurtu, agintzen deutsegu denei gauetan euki daiezela leihoak gortinekin itxita, argia ikusi ez dadin».

Eta horretaraxe dabiltaza oraingoan hemengo trenak, gauetan nondik dabiltzan igartzen ez deutsela.

DENA GARESTI

Aspalditxuon bertan behera utzita daukaz ingeles gobernuak bere menpekoak. Salneurriak larregi jaso ez daitezzen, une batean burukomin haundiak daukazan baina aspalditxuon txitean-pitean jaso eta jaso ekin deustie salerosteak. Orain bake aldietan baino birritan garestiago jarri dira elikadurak, eta kezka asko egoteagatik biztanleen artean jaramonik be ez dau egiten inork.

ERRENTARIK ORDAINDU EZ

Horixe berberori egiten dau hemengo emakume andaluziar batek, zer oraingoan Ingalaterran, guda dela eta ez dela, zorrarentzat tribunalak itxita dagoz. Ezin ugazabak maizterra behartu leike etxetik urteten, ez badauka zegaz ordaindu. Eta honek barriz eukita be, badino ez daukala, ezin leikio Police Court-era deitu ugazabak. Etxetik urten nahi ez badau maizterrak aitzakia emonik beste etxe bat ezin dauela idoro, ez dau urteten, eta hahor nondik dubarik nasai zelan bizi leiken Ingalaterran!

USOAK KONTRABANDOAN

Ontzi guztiak dira oso arakatuak hona helitzen direnean usorik egon ez dagoen ikusteko. Honeek guztiz dira hemen kontrabandoa. Albiste ekarle eta eroale direlako mensajerak deritzanak.

HITZ EDERRAK

Atzo bidali neutsuezanen gainera hara zelango hitzak dagozen kaleetako hormetan idatzita.

«Goiko Jauna, zeure eskuetan Ingalaterra ipinten dogu». «Zeure beharrean gagoz. Salba gaizuz zeruko Aita betikoa». «Jauna, errukitu Frantzian dagozen gure anaiekin». «Jauna maitatu gaizuz guk aberria maite dogun legez» eta abar eta abar.

Hurrengoan esangotsuedaz gehiago. Orain neuk be esatea Zeruko Aitari: «Zain eizu gure Euzkadi».

BARRY DOCK-ETIK

1914ko azaroaren 26an

ONTZI BATEN IHESA

Abertzaleak dabiltzan tokian beti dira eza-gun. Lehengo egun batean urten zen hemendik ontzi bilbaotar bat ikatzez zamatuta. Urtekeran maniobra hasi zenean, hara zer atseginez entzuten neutsazan ontziburu bikainari hurrengo hitzok:

«Kepa, ezkerreko lokarriak ekarritzak lehenengo barrura, gero geldi-geldiro atxur biak jaso eitzak gora, estuntza morapiloak zuloan gora igaroten direnean joalez gaztiga eitzak banan-banan... Ondo dau... Makina abiada hartzen doanean bidali egik lemari bat lemara... Sugileari esan eiok hautsa jaurtiten denean ondo busti daiala, ontzi-koloreak lohitzten direla-eta... Lehenengo makinistari esan eiozu eragin daiola pixka bat ur-ateratzaileari garbitzen hasi gaitezan ontzigaina».

Honeek bai direla gizon zintzoak. Pozik esango neuskizue bere izena berak txartzat hartuko ez dauela baneki.

Gu be, idazkitxu hauxe egiten dogun orduan gagoz urteten Lisboarako, baina hemengo maniobran euskarazko hitzen ordeztu gehienez entzun ohi da, «vira el cabo», «arría el ancla», eta berau arin egin ezik, birao ikaragarri batzuk honeen atzetik. Zelango aldea batagandik bestera! Abertzaletasun kutuna! Zenbat euskotar atera dozun galbidetik zeure irakaste ederrekin!

LISBOA-TIK

1914ko abenduaren 4an

Ene Kirikiño kutun.

Apurtxo bategatik ez nauzu gehiago ikusten. Samintasunez betea da gure bizikera. Urten ginen Ingalaterratik honantz, eta Bizkaiko Itsasora helduaz batera ekaitz gogor batek harrapatu ginduzan. Hamazazpi urte daroadaz ur gainean, baina gogorragorik ez dot gomuta inoiz ikusi dodan.

Uhinak gure ontzi txatxar hori intxaur azala legez erabilen. Ontzi-zubia gehiena apurtu euskun uhin ikaragarri batek. Leman be apurketa handiak egin euskuzan. Halako batean joten nau ni be uhin handi batek, eta han naroa ontzi ertzera. Han sendo oraturik eskutokiari gelditzen naiz, baina itsas indarrak bere gainetik jaurtiten nau ontziaren atzeko kajara: han sei segundu inguru dardarrez ni erabili, eta badoa uhin hori atzera bere tokira. Jagi nahi dot gero, baina ezin. Oin biak zaurituta daukadaz. Sartzen naiz makina-gelan narrazka, eta banaroa arretxiko neure

gelara zahagia legez neure gorputza dodala. Eta hemen nago orain. Pixkat hobetotxuago nago. Uhinak barrurantz jaurti ninduen legez aterantz jaurti banindu, agur ni orduan!

Itsaskide denak goizero ikertzen izan nabe. Gaur goizean kopa bete pattar edateko gogo heldu jat. Arakatu ditu morroiak gela bazterrean egon diren bonbila denak... baina hutsik. Nire ikertzaileak, ni bazterrera begira egoten izan naizen artean denak garbitu deustez.

Oraindino etxeko barri barik gara denok. Hor-tik da ezagun txarto dabiltzala Bilbao-Falmouth-eko ontzi bidari horreek, ba geure ustez oraindino beharbada gure sendiek ez dabez hartu izango guk Ingalaterratik bidalitako idazkiak, gero guri erantzunak egiteko.

ERRUMANIA

1914ko abenduan

Egunkariak irakurten dabezenek oraingo igarri dabe Errumania aldi gitxi barru gudan sartuko dela Elkartuen aldez.

Errumaniako herri guztia ei dago gudarako gertu, eta gogo bizi bategaz lehenengo deian gorputz bat eginik denak gudarostera joateko. Arma gainean dagozen mutil denak euren egin-beharrak eta abar ondo ikasita dagoz, baita badakie euren etsairik handiena Austria dela. Austriarren aurka izanez gero edozein ordutan dagoz gertu basora urteteko.

Batzuek dinoe: zertarako ez da sartzen Errumania hainbat arinen gudan? Erantzupena erraza da ikusiz gero zintzoro aspalditxuon estatuak dabilzan gora-beherak.

Gaurko egunean denok dakigu Elkartuen aldez dagozela bihotzez munduko estatutik gehienak. Elkartuek ba erakutsirik euren zintzotasuna eureganandu dabez, eta honeek okasio on baten begira dagoz lehenegoko eupadan

urteteko. Honeek gudan sartzeagaz batera badakigu guztizko negargarria izan behar dauela alemaniarrentzat.

Errumania da ba horreetariko estatu bat, aspalditxuon guztiz ondo gertatua, eta garaipenagaz ametsetan beti dabilena. Hemengo gudarostea, bikaintasunez inori zorrik ez deitsona da aurrerapide guztietan, eta horra zergatik daukan herriak beregan itxarokun ikaragarria. Baten batek esan leike: zelan daki Batxik kirten horrek zelakoa den hango gudarostea? Ez harritu, ene maiteok, esango deutsuet zelan dakidan-eta.

Lau bider egon naiz Braila deritzon Errumaniako portuan, eta beste lau bider Sulina eta Galati estatu hartako kaietan. Hirugarrenez han egon nintzanean Bartzelonan Ferrer fusilatu eben. Jakina! Sozialista aldrak hasi ziren goragoraka. Berehala urten zen gudarostea kalera, eta zer? Zarata asko bai etxe-ateetatik edo holan, baina zaldi gaineko bat ikusten zenean berehala barrura.

Gure ontzia, badakizue, espainiarra zen, eta berehala hurreratu ziren kirten pilo bat (geuk errua izan bagendu legez), lokarriak ebagi eta

ibaian behera gu jaurtiteko usteaz. Baina, bai zera! Agertu ziren hamabiren bat soldadu agintari gazte bategaz, eta ha zen hanka-jokua egin eustena nire sozialistek!

Hortik dinot nik gudaroste guztiz ondo erakutsi dagoela han. Esan gura dot euren beharkuna ondo dakiela, eta oraindino kuarletean ez direla zabaldu ikurrina edozelako zapi bat dela esaten daben irakaskunak. Abertzaletasuna bai dagoela.

Danubio ibai ederrean ez dago ez itsas-gora ez itsas-beherarik. Ur joana beti doa alde baterantz, ura gazia da eta horregatik neguan ez da itsaskatuten ibai hartan, izotzagaz gogortuta egon ohi delako.

Braila, Sulina eta Galati dira herri batzuk oso politak udan, Danubio ibaia ondoan dabela ontziz beterik. Etxeak guztiak turkiar, grekar, rumeliar eta armeniarrez beterik. Italiarrak be egon ohi dira batzuk, gehien honeek itsastarrak. Genoa eta Italiako kai askotatik joaten dira udarako bakarrik euren atoiontzi txikitxuekin ibaiko joan-etorriari aurpegi emoteko, ba han udan

bakarrik itsaskatu leike, eta neguan inurriek egi-
ten dabena egin.

Udan bertako saleroste guztia da ikatza
erosi, eta gari, arto, garagar eta indibaba saldu.
Urteten dira urteoro Danubio ibaitik 960.000
tona inguru gari, 847.000 inguru arto, 750.000
inguru garagar, 25.000 inguru indibaba. Sartu
ohi dira hor 2.000.000 tona inguru ikatz, bertako
tren, makina eta enparauak euren zerean ekin
daien.

Bertako biztanleak hor italiarren antzekoak
dira, hizketa barriz latinetik datorren nahaste
bat. Egunean-egunean erosi ohi neban *Ruma-
nesti* egunkaria, eta nik behintzat dena adituten
neban. Erlijioa da erdaraz cismatico griego deri-
tzona. Katoliko antzera egiten da, baina Aita
Santuaren menpean ez dago. Abadeak soineko
baltzak daukiez, eta okozpean bizar luzea. Erlijio
horren elizetan, gureetan legez, irudiak eta abar
dagoz. Goizero esan ohi da meza be, baina nik
ez dakit zelakoa den.

Lehen esan deustuet armeniarrek joan ohi
direla udaldian hara lanean. Ba... badakizue
hareexei eusko baserritarren antza hartu neu-

tsena? Ez ete dauka arraza harek zerikusirik eusko arrazagaz? Aurpegikieran dira gure base-ritar gehienak legez aurpegi ihar sudurluzeak. Janzkiak be bardinak dabez, amantaldun prakak, kirruzko alkondarak harizko aleekin. Abarka artulezko txapinekin, eta honeek praka gainetik. Euren hizkera guztiz da azalekoa edo erraz egi-ten dena, guztia ahoagaz esan ohi dena, eta ez samagaz eta sudurragaz eta abar ingelesek eta alemanek legez. Nik behinik behinean gure arrazaren antz handia hartu neutsen armeniarrei.

Hiru edo lau dendarigaz adiskidetu nintzen, hemen euren izenak: Kutika bat, Reabeka beste bat, Ostarka beste bat... Orain ez jatortaz gogora beste batzuen izenak.

Brailako herria guztiz da ederra eta barria. Hainbat egurastoki zuhaitzez beteak daukaz. Janariak oso merke dagoz, okela sei txakur kilo, eta oilasko ederrak laurleko baten. Galati txiki-txuagoa da, eta Sulina oraindino txikiagoa.

Braila eta Galatira joateko hamabi ordutan ibili behar da Danubion gora itsasotik hasita. Brailatik ordu batzuk trenean joanez gero joten da Errumaniako hurigoren Bukarest deritzonera,

Bukuresti eurek esaten deutsiena, huri handi eta ederra zelai-zelaian.

Gu han egon ginenean kontsula alde batera utzita, sendi bat bakarrik bizi zen Bukurestin espainiarra. Andere alargun bat alaba kaskondo-txu bategaz bera.

CARDIFF-ETIK

1915eko urtarrilaren 3an

Gabon zahar egunean heldu ginen hona eta badinost ontziburuak:

— Batxi, gaur etxea leihotik jaurti behar dogu.

— Bai? Tira ba, egingo dogu ahal doguna.

Heldu zen gaua, gertu nebazan hor hamarren bat azpil edo jaki, ipinten dot jate-txartela mahaian... Ha zen barrabaskeria! Mun egiten eutsen denek txartelari pozaren pozez. Amaitu ziren janariok, hutsitu ziren edariok, korrokadaka ebiltzan morroiok, eta ni zirkilu batetik begira.

Halako batean entzuten dodaz zarata itzel batzuk, banoa bertara, eta ezin utzi dot esan barik han ikusi nebana. Lau galiziar, asturiar bi eta euskaldun bi ukabilka ebiltzan. Euskaldunen aurka ebiltzan beste seiak, baina gureak gogor egozan, ukabilkada bakoitzean gizona lurrera egiten eben honeek.

Hazurbaltz arranoak, aiztoak eta abar, ahale-ginean ebiltzan, baina ez egoan aiztorik algorta-

rren ukabiletara heldu leikenik. Hori bai, beste gixajoei aurpegia sagar errea legez ipini eutsen, bai ba, asko ziren-eta.

Biharamunean ohetik jagi zirenean denak ziren adiskide, baina barregarria zen ikustea, bata herrenka, bestea begi oker, bestea itsu eta denak esaten nire upelak ebala errua.

Nire upelak ba ondo geldi eta ondo ben-ben jagozak ontziko berarizko gela batean, hareek ez dabe zirkinik egiten geldi utziz gero. Ez da handia, Kirikiño, beti errua ezartea bere tokian geldi dagoenari?

GENOA-TIK

1915eko urtarrilaren 29an

Lehenagoko egun bateko idazkian adierazi neutsuen zelango kaia den hauxe, zelangoak diren hemengo beharginak eta abar.

Ontzijaubeak ba, hona ontziak bidali baino lehenago ondo begiratu behar dabe nora bidaltzen dabezen, ez bakarrik zama hutsituten aldi askoan egon ohi direlako, baita be hona datozen ontziak ordu seguruan inoiz ez dagozelako, ez dago ba kai honetan ez poliziarik ez Jaungoikoaren eskerrik.

Poliziak egon badagoz baina... Nik ez dakit non sartzten diren euren beharra dagoenean.

Oraintxe dira urte bi Astarloa ontziari ostu eutsiezan bere atzeko biltokitik hor mila laurleko ingururen janariak edo elikadurak. Bere albo-txuan egoan Askarai Mendi, eta hemengo hornikariak harroarren inotsan Astarloa-koari oskilkeria bakarrik ostu ei deutsiela, eta hurrengo egunean 24 oilo eta ez dakit zer gehiago berari ostu eutsien. Nerau Arraiz ontziagaz hemen behin

nengoela gau batean ate guztiak apurtu ondoren, lapurrak ihesi eben ezer ostu baga. Eskerrak zuhur egon ginela.

Beste hainbat ontziri be egin deutsiez hemen lapurretak Bizkaya Mendi, Mendibil eta Josu ontziei, nik dakit zenbat...

Oraintsuengo hemen egon nitzenean bapore Upo Mendi-gaz, Noviembre ontziko hornikariari ostu eutsiezan 700 lira, makinistari be bai pixkatxu bat. Urrunago joan barik, atzo Astarloari ostera be biltokiko ate guztiak apurtu ondoren, bertan egon diren janaririk gehienak ostu deutsiez.

Samingarriena da ontziburuak daukan atsekabea. Beren biltokiko elikadurak ostuta, eta oraindino mugazainei zigorkada ordaindu behar, eurek eginiko sello edo trastea lapurrek apurtu dabelako, bertako gauzak ostutzeko. Lehenengo elikaduraren balioa sakelean falta, eta oraindino zigorkada ordaindu behar, selloa apurtuta dagoelako.

Ez da hau negargarria? Gitxienez emon beharko ditu 1.000 lira sello horren gorabeherak bakeagaz atondu nahi baditu, eta txarrean hasi-

ko balitz mugazainek daukie eskubidea hamar mila lirarainoko zigorkada ontziburuari ipinteko.

Hara zelango egunak daukazan Astarloako ontziburuak Genoara bere ontzijaubeak bidali dauelako, ba gixajoa lapurretan ebiltzan arte lo egongo zen berera beren ontzizainekin fiatuta.

Ontzizainak be bi eukazan gau horretan; bat herriko janzki eta guztikoa, eta bestea barrukoa.

Baten batek esan leike, zer egiten eban ba uniformedun guardia horrek beste barruko hori lo egon bazen be? Zer egingo eban ba? Lo... eta batek daki guardia horrek eta lapurrok elkar hartuta baeuken be.

Behinik behinean lapurrok eta kai ateetako poliziak elkar hartuta egon behar, osterantzean Genoako hurira ezin leike kaitik ezer eroan, han hor ate handiak daukazelako eurretan hainbat polizigaz. Ez da lotsagarria Genoa lako huri batean ontziak herriko guardia euki beharra, eta hau eukita be egiten diren lapurretak egitea?

Hori bakarrik Italian jazoten da.

AGUILAS-KO HORNILLO-TIK

1915eko otsailaren 9an

Behin batean, oraintxe gomutetan naiz Kirikiñok zelan destainaz esan eustan Andaluziara heldu baino arinago andaluztu nintzela, eta ordutik hona beti egoten izan naiz pentsatzen noiz demonino etorriko garen herri zorioneko honetara.

Hahor nondik, behingo batean etorri beharra euki dogun.

Geure ontziagaz sartu ginenean hemengo kaian esan eikean sartu zela herri honetako salbatzailea edo... berehala bete ziren ontzi-ertzak txanelez, batzuek eskuekin seinak egiten gose zirela, beste batzuek lan eske hiru ontzako bizarra aurpegian, eta besteak urtebetean ebagibako ulea buruan dabela.

— Zeñó capitán tiene uzté una plazica pamí, mire uzté que jaze veinte días que no he cenao.

Harik eta itsas-osagilea etorri arte ontziertzean egozan, baina gero, zer zen ha! Barruratu ziren hor berrogeita hamarren bat, berehala

garbitu ebezan ontziko hegaletan egozan ogi urdin txatal denak.

Ontziburuak dino:

— Bihar neure ontzi-zereginetarako hor hamarren bat gizon behar dodaz.

Han ikusiko zenduen barrabaskeria euren artean, argi egoen! Denek nahi eben etorri, eta gure buruak hamar baino behar ez.

Oraindino itxaropenik galdu barik egozan gaztetxuak, edo hor hamazortzi urte ingururantz joiazenak, baekien niri be morroi bat falta jatena. Ikusten nabe, eta han datoz hor hamar edo hamaika...

— Hornikaria, zeuk behar dozun morroia hautestuzu gure artean, zeure amatxuren osasunagatik («por la saludita de su mare») hor hilabete inguru da gauza berorik gure ahoetan sartu ez dela-eta.

Jarri nintzen eurori begira, bai!, edozeinek sartzen jok honelako morroi bat norberen gelan, zorriz bete daiozan bati norberen ohe eta enpai-duak. Bilbaoko ontzi batean jazo zen oraindino ez antzina, ontziratu ziren hemengo hiru edo lau, eta Ingalaterrara heldu zirenean hango itsas-

osagileak lau libranko zigorkada ipini eutsan ontzi horri zorritz apestatuta joialako zirkilu guztietatik.

Sukaldina ba hemengoa hartu eben, eta indiaba orde... badakizue.

Ez dago herri honetan inor begietan piztak ez daukazenik, eta gorputzean hor atzamar bete kana inguru ez dauenik, eta ez da harritzekoa, gogoratzen bagara zelan bizi diren hemengo biztanlerik gehienak.

Gaur goizean plazarantz noala, ez deust urten satorra legez lurpetik atso batek? Honen hurrengo non ikusten dodazen hiru-lau umetxu kedarra baino baltzagoak, eta ni ikusiaz batera, klask, han doaz lurpera zohi baten azpitik.

Hau ikusirik, neure lehenengo hitza izan da, nekatxin zotz!, hemen lurpean be biztanleak jagozak, hor Euzkadin be badagoz baina. Horkoak satorrak, saguak, zapuak, harrak dira, baina hemen pertsonak.

Eta gero, zelango bizitokia lurpe horretan etzuteko ahartxo narru batzuk zirkilu batean, jatekoa egoteko hiru makilagaz eginiko traman-kulu bat, baina tramankulu hori gehienez hutsik egon ohi da, hemengoak kipula erdi,

laranja bat eta tomate gordin bat eukiez gero, gertu dagozelako.

Lanerako? Bai zera, horretarako guztizko alferrak dira, baina guajirak abesteko... horretan dozak ba mutilak.

Ezjakintasuna non hemen beste?

Gero esango dabe hor Euzkadin gagozela guztiz atzera jakiturian, baina egingo neuke hor ez dagoela hamar urteko umerik bere abizena ez dakienik, denik eta basomortukoena bada be.

Hemen? Hara... gaur goizean itaundu deutsat hor hamabi urte inguruko mutiltxu bati kalean...

— Txo, zelan dozu izena?

— Pue mi uzté, me yamo Paquito...

— ¿Y tu pare como ze yama? —izan da nire bigarren itauna.

— Pue mi pare ze yama Paco.

Abizena zelan daben aitak, ez amak ez ezer ez ekien mutil horrek. Ene!, barriz oraindino asko dagoz hemen Espainian erregerik badagoen be ez dakienak. Eta Madrilen estatuko hartu-emo-nak atonduteko toki bi, Senado eta Congreso dagozenik, ez entzuterik be, ez daukienak.

Eliza txirotxu bat dago Aguilasko hurian, eta huritik ate, hor jendea lurpean bizi den tokian, basotxu ñotxu bat, ber-bertara heldu artean ikusten ez dena.

Honeekin gauzokin atzera egon arren, zezen plaza ederra dauka herri honek hur samartxu, horixegaz hornituta dagoz.

Circulo Maurista, Sociedad de Comercio y Artes eta Casinoa dira herriko etxerik ederrenak. Baina eurok be ez daukie zer ikusi handirik.

CARDIFF-ETIK

1915eko otsailaren 24an eta
martxoaren 8, 11 eta 13an

Hornilloko Comandancia Marinaran atean josita ipini eben paper handi bat hil honen 18rako iragarrita egoan alemaniarren iragarkiagaz. Berehala ihesi eben herrira barruan geunkezan lemarri eta sugile denek. Hurrengo egunean etorri ziren barriak, baina gaua heldu zeneko nork edo nork esan eutsen euren emazte, arreba eta enparauei zelako iragarkia egoan Comandancia-ko atean josita, eta hor aramaritekuetan datoz hor hamabosten bat atso besoetako zain baltzak erakusten ebezala, ontziburua jo gurarik, euren gizonak engainatuta eroan nahi izan dabezela-eta.

— Baina ene emakumetxuak, neuk be eurek legez arriskuan ibili behar badot —inotsen buruak...

Baina honeek ezer ez eben aditzen:

— Venga los papele de nuestro marío.

— Ez emakumetxuak, paperak eta dirua bihar goizean zeuen gizoni emongo jakoz.

Ka... bakea izango bazen eurei emon behar jaken diru hori, eta gau hartan bertan ostera begeratu ginen ez lemari eta sugile barik.

Ontzia ia zamatuta egoan, eta gizonik ez itsasora urteteko. Gurago eban hango jendemoduak gosez hil euren etxeetan itsasora joan baino.

Urten ginen itsasora eta, ikaragarritzko eguraldiak atrapatu ondoren, hamabigarren egunean sartu gara hona. Larri gengoan jakin arte zelango albisteak ziren hemendik, eta hain zoritxarrez guztizko samingarriak dira.

Ingalaterrako uretara heldu ginenean lehenengo topo egin genduzanak Bristol-go gidalari edo praktikoak izan ziren, eta itaundurik urpekorik ikusi den hemengo itsas barrenetan, erantzun euskuen halan beharrea be, hil honen 19an euren haize-ontziaren aurretixuan zelan urten eutsien urpeko aleman handi batek. Honeek, jakina!, urpeko hori ikusi ebenean beldurtu ziren, eta haize-oihalak zabaldua ihes hasi

ziren, baina alemanek berehala atrapaturik esan eutsien:

— Mutilak: oraindino ez gara hasi ikatzontziak ez zuek lakoak hondora jaurtitzen. Zoazte ardura barik eta esan zeuen aberkideei geure torpedoak daukaguzela gordeta beste ontzi batzuentzat, eta ez zuentzat txiroentzat.

Hau esanagaz batera urperatu ziren, eta inork ez daki urpetik norantz joango ziren morroiok.

Hau jazo zen Nash Point deritzon lurmuturrean. Pentsatu zeinkie, Bristol Chanel deritzon itsasoaren barru-barruan.

Urruntxutik haize handia egoelako joian greziar ontzi eder bat bere herrirantz. Ingelesek besteren bat zelakoan kanoikada bategaz trimindu eutsien gaina, eta honez gainera itsaskide bat hil. Hemengo Cardiff alboko Gaztelutik jaurti eutsien dunbadi hori.

Bakean dagozen estatuetako ontzietan ziper daragoie ontzi-hegalean hizki handiekin ontzi-izenak idazten, eta honen gainera izenaren alboan margotuten dabez euren ikurrinen koloreok, urrunetik igarri daien nongoa den ontzi hori.

Geure honi eta beste hemen dagozen Bilbao ontzi guztiei be ipini deusieez hor kana eta erdi luzerako hizki zuriak eta ikurrin koloreak.

Gaur osterara, guk hizki handiekin izenak ipintzen daragoigun artean ingelesek euren ontziei kezulo, txanelak eta enpaiduak baltzez margotzen daragoie. Honez gainera, izenak borratu inork jakin ez daian zelan deritzon ontzi horiei. Honengatik askok dino kirtenkeria hutsa dela, ze, urpeko alemanek seguruago jaurtiko dabe hondora izenbako ontzi bat beste enpaiduak baino.

Orain pentsatu dau Ontzijaubeen Elkarteak ametralladorak ipintea ontzi denei, eta honeek urten daiela hiru edo lau elkarregaz bata bestea jagoteko, eta urpekoei aparetako ahal badabe.

Italiar ontziburu batek esan deusku gaur, hainbat ontzi ikusi dabezela itsasoan berak italiar ikurrinagaz, eta seguru dakiela ingelesak zirela, Italiako ontzi denak berak ezagutzen dabezela-eta.

Ingalaterraren ospea euki dauen estatu batentzat nahikoa beheratasun da beren ontziak lapurrontziak antzina ibiltzen ziren legez izenik

barik ibiltea, eta euren ikurrina hainbat bider goraldia kendutea, eta honen ordeztu beste edozein tokitako erabiltea.

Honeetariko ontzi batek lainoagaz edo jota, hondora botako baginduz, nori erreklamatu leuskio gure ontzijaubeak ontzi honen balioa? Zeuen bularretan ipini eizue eskua, irakurleak, eta pentsatu zertara gabiltzan itsasoan gabiltzanok.

KAFETEGI BAT GEHIAGO

Mari Eperdiren kafetegiaren albotxuan ipini dabe beste bat. Joan naiz gaur ikusten, eta ikaratu naiz ikusirik bere jaubea dela Malen Ipiski mundakarra, hiru bider ezkondua berau, eta azkenengo senarra manilarra dauena. Azkenengo erara zabaldu dau kafetegi hori, hara zelan: atletik sartukeran ikusten dira lau mahai kedarra baino baltzagoak, launa kilo koipe badabela euren hegaletan. Bederatzi katilu, beste hainbeste untzetik eskegita, topin baltz bat beti irakiten, eta topin horren alboan dago ben-ben Ipiski amantal goitik-beherakoagaz. Amantal horrek

argi egiten dau koipearen koipeagaz, esan leike alpaka dela.

Kafea hartzen zagozen artean gura badozu alaitxuago egon, emon eiozuz Ipiskiri sei penny, eta berehala hasiko da orkesta han alboko aldean dagoen gela batean.

Kantualdi aukerakoak jo be egiten ditu piano zahar hark zulotxu batetik penny bat jaurtita, eta bien bitartean Ipiskik ekiten deutso dantza alaie-tan, erakutsi nahirik bere atorrak, Mundakatik urten dauenik hona jaboia-aren txistilik ikusi ez dabenak.

EZIN GAITUEZ IKUSI GU

Mari Eperdiren kafetegian lehengo egun batean jazo jakunagaz pixka bat beragaz hase-rreruta gabiltza. Horregatik entzutea euki dogu-neko beste kafetegi bat edegi dabela, oinestua baino arinago joan gara bertara lau euskaldun. Halan beharrean be bertako mahai batean ego-zan galiziar bi gugaz lehengo egunean borroka euki ebenak Eperdiren etxean.

Isilik egozan morroiok. Ipiski bera be geure albotxuan jarri zen. Halakoren batean gure lagun bati otu jako kitarra jota kantu batzuk egitea.

*Neure nobiaren ama
asto baten jaube dana
astoak ekartzen deutso
etxean behar dan dana.*

Hau entzunik, galiziarrek badinosku:

— ¿Á quén le chamais astoa?

Kantu horretan astoa hitza aditu eben, edo behinik behinean berehala hasi jakuzen jo goiak jo beheak eurei astoak direla esan deutsegula, eta abar. Alferrik ziren Ipiski eta senarraren ahalleginak bakea ipinteko. Eta zenbat eta bigunago guk erantzun, eurak gogorrago etozen gure gainera. Azkenean nire lagun aulestiarrak gehiago iraun ezinda, galiziar bat jo eban kitarragaz buru-buruan, eta samaraino sarturik utzi eutsan tramankulu hori. Beste galiziar horrek berehala egin eban ihesi, osterantzean Ipiskiren katilu denak aurpegian eukazan.

Txarrena izango zen urre gorridun topina. Eskuan neukan neuk ba hau be kolkotik zehar jartzeko ahal nebanari.

MARI EPERDI-REN ESKARIAK

Espetxean sartu barik uzteko guri, edo uztea nahi badogu Mari Eperdik esan deusku isil-isilik ordaintzeko beherago doazen trasteak, lehengo egunean geuk apurtu genduzela-eta.

Burduntzali bi, zazpi katilu, kafeontzi bi, hiru bonbila, mahai bi osoroztu, neskameari txartes bat erosi, eta beren betondokoa osatzeagatik medikuari bost ogerleko ordaindu. Isilik egotearren berehala emon deusaguz, baina halan eta guztiz be, haserreturik dabil, euskaldunik ez dauela etxean ikusi nahi ei dino.

Nahi ez badau ez gara joan be egingo, joan ez arren be ez geunkelako galduko ehuneko lau. Baina mutilak, tamainako atsoak urteten dabe Almoike-tik eta Mundaka aldetik behinik behinean... Malen Ipiski eta Mari Eperdi esposizinora eroateko modukoak dira.

ONTZI BAT GITXIAGO

Bilbaoko Uriarte n.º 4 izan da saldua ingelesei 18.000 libra esterlinan. Diru mortxakada ede-

rra, ezta? Beren 24 lagunak hemen geratu dira, ogipide barik.

KANOIAK ONTZIEI

Ziper daragoie ingelesek kanoiak ipinten euren ontziei. Oraingoan larri behar dabe alemanen urpekoek. Bikainetarikoak ei dira morroiak baina daukiezen etsaiak be asko dira.

BELDURTIENTZAT ZIRIKADAK

Empire antzokian ederrak emon deutsez artista batek hemengo baten batzuei.

— Ez dozue joan nahi Frantziako zuen anaien ondora?

— Ez.

— Orduan zoaze zeuen etxeetara eta zeuen prakak kenduta ipini eizuez atorra zahar batzuk, epel arranook.

Honelakoak esan ondoren ondo lotsatuta utzi ebazan asko eta asko. Azkenean, lore eder bat aterata, soldadu bati damotso, eta epel guztiei kakazotz egiten deutse barre karkaxada artean. Hahori dok ederra! Kirikiño, badakizu zer den kakazotz?

EKAU DIRU GEHIAGO!

Horixegaz urteera horregaz etorri jakoz gaur gure ontziburuari sugile eta lemari eta enpaiduak.

— Gizonak, ez zineten geratu ba konforme Hornillon damatsuedan alogeragaz, eta horren gainera ez zenduen firmatu paper bat Comandanciako agintariaren aurrean? —dilotse buruak.

— Bai baina...

— Hemen ez dago bai bainarik, holakoxeak zarie zuok, etxean zagozenez hilean ogerleko bategatik be gertu, eta gero sabelak beteten dozuezenez oraindino gehiago nahi. Idatziko deusat neure ontzijaubeari, ia emon ahal leikezuen gehiago. Osterantzean denok zoaze herrira —berresan deutse.

— Pue no vamo todo a tierra —esanda ihesi dabe, eta batek be ez dauka txiki bat irabazita.

Honeek dozak morroiak!

ONTZI GUZTIETAN BARDIN

Irabazten daben alogeran gainera, ehuneko 35 eskatu dabe hemen dagozen ontzi gehienetako itsaskideek. Ontziburuek telefonoz esan deutesie jaubeei ia zer egingo daben. Batzuei erantzun deute emoteko ehuneko 25, beste batzuei oraindino ezebez. Behinik behinean honeek ez dagoz itsasora urteteko diru gehiago ez badamotse.

Gogor jagozak honeek morroiok. Txiki bat barik be, han doaz herrira, lebatz ederrak atrapatu ondoren eurei deritzanean datoz barrura. Nik ez dakit nork damotsen edaria dubarik.

BARREGARRI

Guztizko barregarri erabili dabe Cartagenako ontziburu bat beren azpikoek. Diru gehiago nahi eben eta jaubeak emon nahi ez. Azkenean telefonoz hartzen dau albiste hau: «Dadles todo lo que quieran y además un jamón». Menpekook jakin dabenean albiste horren barri esan deutesie buruari bete daiala agindua, jaubeak agindu dauen legez. Ontziburu horrek ez dau euki beste urteerarik joan hornikariagaz eta jamoi bana

beren menpekoentzat ekarri beharra baino. Urten eban herenegun itsasora. Baina tripa onak daroaz, Cartagenara heltzen den ordu hartan bertan doaz morroiok herrira. Gero han ibiliko dira ogerleko bigatik be ontziratu gurarik. Bai ba, holakoxea dok hau mundu arranoau-eta.

AURRERA DOAZ GUDAREN SAMINTASUNAK

Herenegun joan ziren hondora ontzi bi urpeko alemanek torpedeatuta, eta atzo joan zen beste bat 37 gizonekin, honeek denok itorik. Atzo urten ziren Frantziarantz hor 5 mila soldadu inguru South Walesko herri guztietatik.

Lehengo egun batean, ingeles gudontzi batek jaurti eban hondora urpeko aleman bat, gizon denak salbatu ondoren.

Hemengo egunkari denak hor ibili dira Dardaneloak gora eta Dardaneloak behera. Orain barriz berehala isildu dira, ez dinoe ezebe Dardaneloengatik; ez daki inork ba ezebe han zer jazoten den.

Egunero dakarre egunkariak zeozer hizki handiekin idatzita irakurleari su gehiago sartzeko. Bienbitartean honeek, odol hotzezko biztan-

leok, nahiz albiste txar nahiz on, bardin irakurten dabez erakutsi gabe samintasunen txistilik euren aurpegietan. Beti itxaropen sendoa dabela euren gudontzietan, euren soldaduengan eta euren armetan. Gobernuaren erabakiak herri guztiak hartzen ditu ontzat, hortik da ezagun hemengo gobernuak direla herri guztiaren baimenagaz ipiniak, herri osoaren hautarkiagaz atereak.

Honetaraxe daroa ba Ingalaterrak bere arloa, geldiroka eta itzel, albiste txar eta onari begirakun bardinagaz begiratzuz, denok elkarregana ondo baturik, zein gobernu zein herri, elkarregaz ondo adituta, ingelesak bakarrik direla pentsatuta.

Honetara doaz hilabeteak, honetara igaroko dira urteak, baina Ingalaterrak ezin leike galdu itxaropena eta gitxiago eroapena. Honek beti dino «Nik ez daukat presarik», «Nor edo nor nekatuko da ni baino arinago»... eta nik be uste dot baietz.

Ez uste izan, irakurle euskalduna, behingo-behingo batean Ingalaterrak esango dauela izpi-saturik: «Egin dodaz nahiak». Ez anaiak, ez,

honeek oraindino Kirikiño berbera baino gibel handiagoko gizonak dira. Baina eurei be irabazten deutsiee andaluziarrek:

Behin batean sevillatar bi etorri ziren Londresera, eta halako batean ikusi eben idatzita ingelesez 'Gibelandidunen Batzokia', eta morroi honeei otu jake bertan sartzea. Han doaz, joten dabe tirrintina, eta handik orduerdigarrenean agertzen jake gizon bat, eta dinotse: «Nor da hain presan deitzen dauena?». Hau esanda, ordubetegarrenean edegiten deutsiee atea haserreka hain presaz ebiltzalako, sartzen ditu gela batean, eta beste ordubete han itxaroten euki ondoren doa eurengana batzokiko lehendakari hori haserreka eta puzka. Andaluziar bioi bardin eutsen, nahiz lau orduan itxaron nahiz seian itxaron, hareek eukezan gibelak!

Lehendakari horrek itaundu eutsen ba zer nahi daben andaluziar bioi eta, jakina!, bertako bazkideak nahi eben izan.

Lehedakariak abizena idatzita bidaltzeko agindu eutsen morroi horreei. Handik seigarren hilean idatzi eben, eta urtebete eta erdigarrenean erantzupena hartu eben.

Joan ziren atzera Londresera erantzupena hartuta zortzigarren hilabetean, eta lehendakariaren aurrera heldu zirenean, honek itaundu eutsen ia zeintzuk ziren euren biziko eginkizunik gomutagarrienak.

— Ba... jauna —inoan batak—, Txinako estatuaren himnoa berrogeita hamalau liburu dira, zazpiehun paperekoa bakoitza.

— Eta zer? —dinotso lehendakariak.

— Ba... bost urtean egon naiz neure gelatik urten barik himno hori irakurten.

— Txineraz be badakizu zuk ala? —dinotso lehendakariak.

— Ez, jauna, ez dakit hitz erditxu bat be.

Orduan jesarrita egoan tokitik jagirik, beste andaluziarrak dinotso lehendakariari:

— Jauna, hori irakurten egon den aldi guztian, bere alboan egon naiz ni horrek irakurten izan dauena entzuten.

— Entzuten? Bost urtean?

— Bai, jauna.

— Baina zuk jakingo dozu txineraz hizketan?

— Ez, jauna. Ez dakit hitz laurdentxu bat be.

Ikaratuta geratu zen gure lehendakaria andaluziarrek eukien gibelagaz, eta berehala bazkide izendatu ebezan Joselito eta Paquito.

«A todo hay quien gane» esan daroe gaztelarrek, eta zuzen dagoz.

KAFETEGI BARRIAK

Malen Ipiski eta Mari Eperdiren albotxuan ipini dau Zorrontzako emakume batek kafetegia. Ipiniagaz batera bidali euskun txartela bere etxearen iragarkiagaz.

Gauean otu jakun joan-etorri bat egitea, eta zaust!, han goaz Zapasto-ren etxera (halan jako izena ba zorrontzar honi), Centro Naval jako izena kafetegi horri, eta guztiz ikurrinez beterik dago alderdi guztietatik, espainiar kolorez beterik dago etxe dena hori.

Aurre aldean dagoz lau mahai zahar, eta goiko aldeko utxabalda hautsez betetako batean, hiru edo lau bonbila huts, eta euli-kakaz beteriko zazpi edo zortzi katilu baltz eskegita.

Gu sartu garenean, Zapasto amantal zuri plantxatu ederragaz edontziak garbitzen daragoio. Eskatzen deutsagu garagardo pixka bat,

eta atzamarrekin mokoak zintz egin ondoren, han doa bila. Arraioetan, hau dok atsoaren garbia! Edontzi bat pixka bat horbanduta dago-eta, kendu ezinik horban hori bere amantal horregaz, berehala jaurtitzen deutso txistua eta gero lehortu pixka bat eta han dakarkuz, geure ondotxuan ostera be turrun!, han doaz mokook.

— Zorrontzarra dinok Batxi, dela hau pata-riau? —itauntzen deuste lagunek.

— Bai, ene adiskidea —aitortu beharrean gagoz—, holakoxe atsoak be badaukaguz geure aberrian.

Garagardoa ekarri ondoren, irribarreka ihesi deusku atso horrek, eta hor nondik barrabaske-ria! Bere amantal zuri hori katigatuten jako untze batean, eta han doa behera. Orduan agertzen jakoz azpi-gona satsa baino baltzagoak zatia dariola, eta birrist egiten dauela alpaka legez koipearen koipez.

— Ene, ez dakizue hemen zer daukadan —dinosku ate bat berehala edegita—. Han ikusten? Hautsez beteko kankanarru zahar bat dago gela horretan. Kankanarru horrek zulotxu batetik

txakur handi bat botata inon diren pasodoble eta barrabaskeriak joten ditu.

Otuten jat neuri txakur handi-zulotik sakelean neukan arandela bat jaurtitea eta, arraioetan!, bardin-bardin daragoio beren arloan txakur handia balitz legez.

Gure barruko algortar batek gaur egun guztian ez dau beste beharrik egin txakur handiaren neurriko burdina zatitxu biribilak egin baino. Zapasto barriz, adurra dariola dago. Algortarrari kafea eta enpaiduak dubarik damotsoz uste izanik hainbat txanpon jaurtitzen dauela piano horren barrura.

Hor hamar-hamabi biko dabilta dantzan, eta honeek hartzen dabezen kafeak eta limonadak ez daukie amairik. Ha dok barrabaskeria!

Baina hurrengo idazkian ipiniko deusuet Zapastok zelango aurpegia ipiniko dauen bihar goizean kankanarruaren kutxa edegiten daue-nean txanponak hartzeko.

MR. ROBERTS

Gaur goizean goizeko seietan jagi ohetik eta joan naiz Mertzedes Zapastoren etxera. Itsuskia-

gaz ibili da ertzetako hautsak kentzen eta guzti, alai deritzadanez, atzoko negozioek ondo urten deuselako ustean. Kafe pixka bat eskatu ondoren jesarten naiz jesarleku batean eta han nago itxaroten salda baltz horri. Kafeori berotzen den arte isildu bage daragoio Zapastok abesten:

*Si quieres bibirte alegre
casa teconu croneta
notepal taraen tontzes
diana ierretreta.*

«Zapastok jakok umorea» dinot neure artean. Honetan hor hirurogei urte inguruko zaldun bat sartzen da. Paper bat dakar eskuan. Etxearen ugazaba da.

— Tire, Miss Mertzedes —dinotso honek—. Ekatzu zor deustazun hogeita zortzi txilinak, aste hau be amaitu jaku-eta.

— Astebete etxean eroan arren atzo artean ez dodaz kafetegiaren ateak edegi, eta atzo atera nebazan txanponekin pontxopetik atera nahi neukez sei izara, lau buruko-azal eta neure atorra batzuk igaro den aspalditxuon bertan daukodazanak. Eta Mr. Roberts, arren dasketzut asketsi eiztazula aste honengatik. Datorren

astean dena eta gehiago emongo deustut-eta. Hara... Mr. Roberts, edegi baino ez neban egin atzo neure denda hau, berehala bete jatan espainiarrez, eta pianotik bakarrik eskier dakit libra bi (hamar ogerleko) baino gehiago atera deustazana. Mr. Roberts, utzi eiztazu ateraten pontxoeko trasteok atzo irabazi dodazanokin, eta datorren astean, badakizu...

— Datorren astean aterako dozuz atorrok, eta niri ekatzu asteen etxe errenta —dinotso Mr. Robertsek gogortasunik handienagaz.

— Bai? —dinotso orduan Zapastok—, laster emongo deustut ba, bihozbako gizon hori.

Tximista legez han doa untzetik eskegita dagoen amantal zurira, ateraten dau giltza txiki bat handik, zuzen-zuzen doa, jakina! Kankanarua edegiten dau... ha zen barrabaskeria! Edegiagaz batera guk errua bagenduke legez hasten da zarataka, jaurtitzen ditu inguruetako edontzi, katilu eta enpaiduok.

Ingeles Mr. Robertsek barrearen barrez ezin dau aguantatu. Zapastok barriz geroago eta arrantza handiagoak darabiltza. Albo etxeetako denak han datoz, policeman bat be bai. Zapastok kontatzen deutso zelan diru faltsua jaurti deutsien bart pianora.

— Diru txarra? —dino policemanak, esku bete aterariko txatalak hartuta—. Eta zein herri-takoa da ba diru arrano hau, Miss Mertzedes?

— Nik ez dakit, ene gizontxua...!

Policemanak be ezin dau hitzik atera barrearen barrez. Zapasto han dabil lurrean biraka.

— Zuk badakizu, gizontxua —dinost policemanak—, zein herritako dirua den hau?

— Bai, nik... hau diruau da Bayo deritzon herrian egina. Badakizu non dagoen?

Sekulako burukomina emon deutsot police-
manari Bayo herria non dagoen topa ezinik.

ITSASOAN

1915eko martxoaren 23an

Uste neban baino gehiago neure idazkiak irakurten dira. Horixe da niretzako alaitasunik handiena. Lehen beharbada jaramonik egiten ez eustienak «kaixo Batxi» esanda, edozein tokitan besarkatuten nabe, eta barriz lehen adiskidetzat nebazan askok, «Ala por ahí, bizkaitarrón!» esanda nire ondotik aldentzen dira.

Oraindino ez da aldi asko, hor hamar-hamabi elkartu ginen Cardiffeke etxe batean, jesarrita gengoan denok aulki bigunetan geure eustorrazioz kontatzen. Halako batean nire adiskide edo adiskidetzako kirten bati otu jakon pianoa jotea. Berehala hasi zen hor Granada aldeko musikak jotzen, eta noizik noizera niri begiratuta egiten eustan, «Fastidiarse!». Zergatik nire adiskidetzako txoriburua, inostan niri «fastidiarse»? Uste zenduan zuk, bihotz gitxidun gizon zengel horrek, nik Andaluzia aldeko denari ikaragarritzko amorrua neutsala, ezta? A gixajoa! Neure aitoren hau luzeegia izan ez daiten ba ez noa

hemen ipinten beste gauza asko honetatik urrunetatik jazo ohi jatazanak. Urrunago joan barik, nabilen ontzian, jakin ebenetik gora abertzalea nintzela, berehala hasi jatazan ulea hartzen, bateko hau eta beste beste. Bateko guk uste dogula 'raza privilegiada' garelara, beste gaztelarrak basoan perretxikoak legez jaioak direla uste dogula, beste ez dagoela inon ezer idatzita euskaldunen historiaz, eta beste astaburu handi batzuk garelara Sabin-en bideak dabilzagunok eta abar...

Honeek hitzok ez deustez esaten Hornillon etorri ziren sugile eta enpaidu gizajok, ezpabe honeek baino aginpide gehiago daukienez. Gaur izan naiz deitua neure beharlekuetan nabilela.

— Zer nahi dau berorrek? —esan deustat apaltasunik handienagaz deitu deustanari.

— Ipini belarria hor, ea —esan deust.

Ipini dot, Frasquito andaluziarra ibili da su eta gar bere herriko kantu batzuk abesten.

— Honetarako deitu deustazu?

— Ez jazak gustetan, ezta? Ba, adi, horreek baino politagorik ez jagok mundu guztian be, eta Andaluziaren zatitxu batek gehiago balio jok

Euskal Herri guztiak baino. Hango emakumeak, hango eguraldia... Hara, Batxi, ezkonge bazen- goz, eta ipiniko baleutsuez aurrean emakume bi, biak bardin-bardinak, zuzen dakit esango zeun- kela «niri ekatzu andaluziarra».

Holako gauzak esan eta kantuak entzuten deitu deustena ez uste izan cadiztarren bat dela, ba oker zagoze. Bizkaiko herri barru-barrukoa da, euskaldun hutsa.

Urten banaiz ni esaten noiz edo noiz Euzka- din be badagozela mediku bikainak, inginariak eta abar, nire hitza berehala estaltzen da hone- gaz: «Euskal Herrian ez bajagok gizon bat zuhu- rrik, gu ez bagozak inoiz izan ezebe», eta hola- koak.

Honeek gauza denok eta enparauak ezin adi- turik zergatik diren, hahor ba ni nor naizen.

Ez daukiet ezertariko amorrurik nik Espainia- ko biztanleei, euren kantuak musika onagaz joak izanez gero, atsegin jataz. Euren hizkerari be ez deusat amorrurik, ostean ikusi zeinkez nire gelan espainierazko hiztegi ederrak ikasteko ahalik ondoen hizkera hori. Sarritan egon ohi naiz, eta zuek be ikusten nozue hizketan anaiak

balira legez barruko andaluz, gailego eta enpa-
rauekin, eta itaundu euri, eurak baino lekuko
hoberik ez dozue idoroko-eta zelangoa naizen
eurekin.

Ni naizen legez dira abertzaleak bihotzez diren denak. Guk ez deutsogu amorrurik inori, eta esaten badabe gure etsaiek guk amorrua deutsegula, hahor argi zelan eurak geuri deuskuen.

Gu ez gara izango arraza berarizko edo privilegiada. Gure herri denak be ez dau balioko Andaluziako zatitxu batek beste. Gure emakumeek ez dabe eukiko hangoek beste gatz. Gure abestiak ez dira izango hangoak lako gozoak. Eta azkenez, euskotar denok izango gara tentel batzuk... Egi-egia izango da hori denaori... baina orain itaun bat... Ondo deritzazue hortik zehar zabilzan ardi galduak, ekinean ibiltea norberaren amagatik seme bat, edo norberen arrebagatik neba bat, edo norberen emazteagatik senar bat? Ez, ezta? Ez litzakizue atsegin izango zeuen emazte edo hurko batek zeuen zapitxuak eguzkitara ateratea.

Horrexek baino min handiagoa damotsezue ba zuek zeuen ama aberri eder honi, izanik beronen zati txikitxu bat Andaluzia beren zezenlari guztiekin baino hobea, nire ustez.

Gure herriak izan behar dau ba euskaldun on baten ahoan, ona. Gure emakumeak ez dira izango hain zoliak, baina bai onak. Zantarrerirako ez gara izango andaluziarrak lako zoliak, baina bai onak. Gure abestiak ez dira izango hain alaiak, baina bai onak.

Azkenez gure aberri hau dena da ona biztanleen bihotzean hasita zoluetako lurraren bihotzeraino. Erbestezaleak, agur!

GENOA-TIK

1915eko martxoaren 29an

Banekien... Gaur goizean ohetik jagiagaz batera badinost neure ontziburuak:

— Batxi, zenbat diru beharko dozu hemen?

— Ba, Don Rikardo, ez dakit. Ez dakigu zenbat egunean bertan egongo garen be-eta.

— A, oraingoan guztiz arin urtengo dogu hemendik eguraldi onak egiten baditu —dinost berak.

Hau entzunik guztiz alai joan naiz herrira Joselito bigarren sukaldina atzetik dodala (zer hainbat gitxien bertora etorteko herri egokiagoa da herri hau, sarri etorteko baino, guretzat hornikarientzat).

Handik lastertxoan badinost neure lagun Joselitok:

— Jozú!, ¿qué é lo que se ve allí?

«Nekatxin el amuzki!», dinot neure artean. «Zer dok hori?». Hor berrehunen bat gizon etozen kantu ikaragarrietan, eta '¡Viva el Sciopero! Gora oporketa!', deiadarrez.

Kaian egon diren italiar ontzi guztietara joanik hareetako itsaskide guztiek urtetan izan dabe 'Gora oporra!' zarataka, eta honetara berehala aldra hori hasi da, eta eurenagaz urten dabela uste izan dabenean, denok urten dabe Milano kalera handik manifestazione edo arranoan joateko Genoako gobernadorearengana.

Aldra horren aurretik joiazan janzki baltz eder, bonbin, erloju-kate eta eraztun ederrak atzamarretan eroazan morroi bi. Bata zen itsasbeharginen lehendakaria, bestea lehendakariordea. Honeek morroiok ziren horko Tejero eta enpaiduak legez, beharginen birrerosleak, eurok eraztun urrebitxizkoekin eta bien bitartean atzetik ekarren gizagia barru-prakak apurtuta haragiak agerian. Honeek dira morroiak inor ondo ipinteko burua gertu ipini ohi dabenak, inor txarto ikusteak zeregin handia emoten deutesnak, baina behinik behinean lehenengo euren opilari sua ezartzen deutesiak. Eurok behinik behinean janzki ederrak eta dirua ugari sakelean, eta bardintasuna prediku, eta ederki euren jarraileei izerdia edan.

Gizon aldratik urtenda, neu egon naizen dendara sartu da lemari bat. Itsastar bikainen antza dauka beronek. Txakur handi baten ogia eskatu dau, eta denda-morroiak damotson arte itauntzen deutsat neuk:

— Zer jazo jatzue holan ustez uste barik itsastarrok oporketara joateko?

— Hara, neure adiskidea —dinost—, hamabi urte daroadaz Carmen ontzian. Guztiz ondo nabil barruan, gaur ontziburuak txanela margotzen agindu deust, eta etorri dira lagunak, pintura ontzi eta itsuskia uretara jaurti ondoren dinoste: «Tira geugaz», eta bultzaka atera nabe eta ez dakit ez zer eskatzen daben nire lagunok, ez nora goazen orain.

— Orduan zuk ez dakizu zer erantzun, edozeinek zeozer itauntzen badeutsu...

— Ez nik, ene gizontxoak, hareek gure aurretik doazenek jakingo dabe.

Bertara dendara berehala etorri da emakume ez txiro ez aberats antzeko bat, eta gizon aldari begira jarririk dino: «Ancora esta salvata la Italia». Lehen ezin ginen elikatu janarien salneurria hodoietan egoalako, hemen gagoz aspalditxuon

erdia gari uruna eta erdia arroz uruna daben
ogia irentsi ezinik, eta berau be 60 centessimi
kiloa, eta oraintxe gagoz ondo, oraintxe salbatu
da gure aberria! Ontzi barruetan gari zamakun-
tza osoak usteltzen nork hutsitu ez da-eta

Ekarten badira baserrietatik pozik behar
eginda berehala ontziok hutsituko leukiezen
gizonak... oporra... ontziok aida batean hutsitu-
tea nahi izanik, zama-jaubeari otuten bajako
makina elektrikoekin hutsitutea... oporketa...
hau esanda negar anpulu zoliak begietatik jaurti
ondoren, emakumetxu horrek dino:

— Eta barriz gehien jasan edo sufritzen dogu-
nok geu, erdikook gara. Gu, ez garelako besteok
legez ausartzen horma ertz batean limosna bat
eskatzen, ez gaixotzen garenean gaixo-etxe
batera joaten.

Halantxe da, ene irakurle kutuna. Orain 50
egun urten ginen hemendik, eta hor hirurogei
ontzi inguru egozan garidunak hutsituten hasi
gabe. Euretarik gehienak oraindino hemen dira.

Behinik behinean iraun duen hile bian hemen
dagoz Castaño, Asuarca eta Otañez, horko Bil-
baoko ontziak be. Zer balio dau flete edo eroan-

ekarri sariak goitik ibiltea, ontziok hemen utzi behar badabez euren irabazi guztiak?

Bilbaoko ontzijaube abertzaleak, pentsatu ondo nora botaten dozuezan ontziok.

Hemen gaur itsastarrak dira oporkariak, eta honeei laguntzeko egun gitxi barru hor dira besteok be... eta salerostea lupuak jo daiala.

ALMERIA-TIK

1915eko apirilaren 14an

Heldu ginen atzo hemengo portura, eta helduagaz batera, ikusirik ontzi honek bere atzean espaniar ikurrina ebalá, bete zen gure ertza mutil eta neska kaskonduz, gehienok erdi biluzik, euren gorputzak hautsez beterik dabezela, inon diren dantzak egiten.

Ezbeharrari barre egitea atsegin izan ohi jake askori, eta hori jazo zen atzo be. Batzuek lantzean ogi txatal bat, besteak txakur txiki bat jaurtiten eutsien, eta honen orde z inon diren gorabeherak eragiten eutsien gorputzei.

Ez ziren mutil kaskonduak bakarrik, baita baziren emakume eta gizonak be. Ni be eurei begira nengoen, eta egia esateko, alde batetik euren txirotasunak errukitu ninduen, eta bestetik higuin hartu neban, ikusita hau moro nahasteko arraza hau hain ustelduta, hain atsituta. Euskotar emakumea, nahi gizona, nahi umea, goseak lehenago hilko litzake zirkilu batean,

ontzi-ertzera etorrita hareek egin ebezan dantza zikinak egin baino.

Negargarrizko herria deitu lekio herri honi beste alderdi batetik, itsastarrak herrietara hel-tzen garenean, egun itzelak itsasoan igaro ondo-ren, herrira joan ohi gara atsegin bila geure bideak pixka bat haizetuten geure ontzi barruko gela estuetatik urtenda. Baina honako herrietan, zelan atsegindu? Jesarten zara kefetegi batean, han jatortzuz hamar itsu, sei mantxo, lau beto-ker, hamazortzi atso ume txikiak lepoan dabeze-la. Honen hurrengo han jatortzu hamar-hamaika herren eta abar oinak dardarrez dabezela. Beharbada han jatortzu goizero kafea hartzen zagozala morroi bat bere zauriak erakusten, gero beste bat pattar usaindun arnasa atsituaz zeure aho-ahora limosna eske, eta ez daukazu beste urteerarik, edo ok egin higuinaren higuinaz, edo jagi eta aldegin beste toki batera. Bazo-az beste kafetegi batera, eta han jatortzuz oste-ra be, «baina, gizona, lehen eman badeutsut...», ez dabe ezer adituten, «socorro, cabayero, que estoy desfallecido».

Niri neuri, atzo behinik behinean, edan neban kafea, gargardo eta enparauak, ozpin bihurtu jatazan ontzi barrura etorri orduko. Ez noa gehiago herrira.

LAPURRETAN... BAINA, ZEIN POLITO!

Atzo gure ontzi gainean egozan bertako lanetarako hor hogeiren bat zorro harriketzaz. Bere albotxuan egoan jesarrita gizon bat, beti herrira adi. Halakoren batean, han dator mutil kozkor bat, eta dinotso:

— Pare, ha dicho la mare que se vaya.

— Dile a la mare que no voy —esanda, hasten jako mutiltxu horri ikatzarriak jaurtiten haserre bizian.

Eta seme horrek kinuka inon diren barrabaskeriak egiten eutsazan aitari. Honek barriz besterik ez eban egiten harrika egin bere semeari baino, biraoka eta arramuskadaka. Denok gengoan ikaratuta ume hain lotsabakoa ikusita. Baina, bai lotsabakoa! Handik gerotxuago, mutilak berehala bete eban harriкатtez zorro handi bat aitak jaurti ebazan harriekin, eta etxera eroan eban. Aita-semeak elkar hartuta egozan.

IRLANDAKO ITSASOTIK

Itsas egunekotik hartua
1915eko apirilaren 24an

Urten ginen Almeriatik 4.000 tona meagaz hil honen hamabostean, eta gaur 22an heldu gara Wolf Rock deritzon lurmuturrera. Ordutik hona sei egun dira, eta sei egun honeetan itsaskatu dogu ezertariko ezbeharrik baga.

ZAZPIGARREN EGUNA

Egun honetan geunkan N.E.ko haize hotza, eta goizeko zortzietan, hartarako tramankuluekin jakin dogu non aurkitzen garen. Geure inguruan ikusten doguz ontzi asko; bi ezagunak, bata Wenceslao eta bestea Cartagenako Santa Florentina.

Berehala ontziburuaren aginduz ipinten dira txanelak eskegita, badaezpadan. Gudontzi bi igaroten dira gure aurretik, eta agur dagitsegu geure ikurrinagaz. Eta beste bagarik, amaitzen dogu gaurko eguna itsasertz ezagutuaren alboan gelditurik.

ZORTZIGARREN EGUNA

Aurre aldetiko haize motel eta euri lanparragaz emon geuntson hasiera gaurko egunari. Txanelak eskegita doaz, euren barruetan dabezela opil, ur eta eurak erabili edo atonduteko traman-kulu denak.

Laino itzalez estalirik ortzea ilundu jaku eguna, inondik ageri ez dela argitasun izpirik. Noizik behin igaroten da gure albotik ontziren bat argirik baga, eta besteren bat argindarrez alboak argiztuta, bere hizki handidun izena agerian dauela, ezagutu daien bere albotik igaroten diren guztiek. Argibakoak zein herritakoak diren badakigu, eta argidunak barriz erraz dira ezagutzen.

Gure makinak bere burdinazko besoekin ezer ez balitz legez damotso betiko abiada ontziari, eta galdara-irakinak urrumaka daragoie euren eginbearra beteten. Sugileek euren aurrean dihardue euren lan neketsuan, kedarra bezain baltz dabezela aurpegi eta eskuak. Lantzean palakada bat ikatz jaurti, eta guajiratxu bat abestu, eta gora urten eta ertzetara begiratu eta

intziriz dino, «ay maresita de mi arma». Beste itsaskide guztiak kebide edo tximiniaren ondotxuan dagoz, denak ilun, esku bien artean burua dabela, Jaungoikoak daki zer gogoeta egiten.

Gau honetan inork ez dau lorik egiten. Itsasorearen gainean ikusten diren baltzune guztiek beldurra damoskue. Ontziburua gau guztian dago oinen gainean, eta gertu makinako telegrafoa eskuan dauela, txistadarik txikienean makina gelditu, eta txanela batean itsaspekoaren albora joateko eta nondikoak garen jakinarazteko.

Daukaguzen soinekorik onenak doguz aldean, eta erloju edo diru edo balioko gauzaren jaube denak aldean darabiltza. Agintariak begirik kendu barik dagoz aurrera adi. Ontziburua ez da kentzen bere tokitik.

Goizeko ordubietan agertzen da hiru biztada daukazan itsasargi bat. Oraindino ez egun asko, hementxe joan zen hondora ontzi eder bat itsaspeko mina bat jota. Baina gu aurrera goaz, Ama Birjina dogu geure alde.

Lauretan agertzen da beste argi bat eskumako aldetik. Alaitasunez beteten da agintarien

bihotza argi hori ikusiz, argi horren ingurua arrisku handia dagoen tokia delako.

Berehala ikusten da urpetik urteten legez argirik ederrena, bere urrezko argizpi ederrekin mundu guztia pozez beteten dauen eguzkia.

Alaige eta beldurkoi gaua igaro arren, han jatorku eguzki alaia geure gorputzak sendotu eta geure gogoak poztuten. Betor bai argi eder maite hori!

Eguraldi ederragaz eta haize pixka bat aurre aldetik dogula amaitu zen gaurko eguna, itsaskide denok lan baino lo beharrago dabela, denok aharrausika eta gogake.

BEDERATZIGARREN EGUNA

Eguzki epel ederragaz eta eskuma aldeko haize apur bategaz emon geuntson hasiera gaurko egunari. Arratsalde guztian ez doguz ikusi ontzi txiki bi baino. Ikaratuta gagoz Liverpool ondoan hain itsasketa gitxi ikusteaz.

Beti gagoz dardargainean noiz joko ete gaituen mina edo torpedoren batek, baina horregatino heltzen gara gaueko zortzietan Island of Man deritzon uhartera. Bederatzietan utzi dogu

eskuma aldean Chicken Rock haitz-mokileko itsasargia.

Hemendik oraindino 100 miliako bidea dago Ardrossan-era. Guztiok gagoz atzo baino pixka bat alaiago, itsaso honetan ur lohi-lohiak dagozelako eta uste dogu hor lohian itsaspekoak ez direla ibiliko eurak nahi daben legez.

Heldu gara Ama Birjinari eskerrak gaur apirilaren 24an.

ARDROSSAN-DIK

1915eko apirilaren 26an

Ardrossan deritzon Eskoziako portu ederrean gagoz. Huri guztiz polita da berau, han-hor txaletez beterik, honek esan gura dauela jende aberats asko bizi dela.

Hemengo pertsoneri berehala igarten jake ez direla ingelesaren arrazakoak, pixka bat laburtxuagoak eta baltzarantxuagoak direlako. Emakumeak barriz guztiz dira lodikoteak eta kolore gorridunak, ez Ingalaterran legez luzenga eta argalak eta kolore zurbildunak. Ele edo berbeta be, eurna daukie ingelesaren antzik bape bakoa. Kantuak be bai.

Ikusgarria da hemengo jendeak daukan erraztasuna gaita joteko, baina zelango gaita! Barre egingo zeunkie ikusiko bazenduez zahagi handi bat galtzarpean sorbaldatik eskegita, eta hor hogei giltzadun txilibitu bat eskuan. Lehengo putz eginda morroiok zahagia handituten dabe, eta gero zahagiak berak jotzen dau txilibitua norberak nahi dauen legez. Putzak indartsu

bage urtetea nahi denean, zahagiari sakatuten jako.

Hurrengo euskal idazleen batzarrerako bada-
roat horreetariko gaita bat Urni Durangokoaren-
tzat.

BARRABASKERIAK

Heldu baino ez ginen egin, eta pozaren pozez
gure morroiok garbitu ebezan hor ehunen bat
kopako pattar. Gero gauaro oso ederra egoan
legez, igon ontzi gainera eta han egin ebazan
kitarra jotze itzelak.

Han baikotzak berea jaurtiten eban. Hogeita
sei gizonetik bi ez gara herri batekoak, bata bes-
teagandik urrunetakoak gara denok.

Horregatik, ene irakurle anaiak, holan pattar
pixka bat edanda abestuten dabiltzanean itsas-
tarrak, barreak egingo zeunkez eurei entzuten:

Batek: ¡Ay!... ¡ay!... ¡ay! Tres años de cárcel
y un día en capiya.

Besteak: Homes e mulheres, rapazes e tódo
poden ver a dote que o deu meu
sogra.

Besteak: A Valensia m-han portal

em robaren els diners

Besteak: Aitite dala tutulunberde
amama dala mazusta.

Abesti guzti honeek eta beste asko nahastata.
Ez da nahaste barregarria?

GIZONAK BEHAR DIRA

Bi mila gizon behar dabezela esan dabe Ingalaterrako ontzijaubeek, ontziok behar den legez ibili daitezten. Estura garratzak igaroten ditu hemengo itsasketak gizonik ezagaz.

HIRU ONTZI LOTUTA

Ardrossanen dagoz lotuta hiru ontzi gizonik ez daukielako. Ontziburuak esan deuskunez, pozik ordainduko leukiez 46 laurleko. Baina ez daukie itxaropenik, langilea urri ei da-eta.

HIRU ITSASPEKO

Hemen egon dira horretariko hiru, argindarra hartzen. Indar hau jatorkie indarretxe handi batetik hari lodi batzuen bidez. Euren ontziak bete dabezenean, itsasora urten dira. Eurotarik bat gauean atzera etorri da.

SOLDADUAK

Asko dabilta hemen kalerik kale, eta portua barriz gudontziz beterik dago. Alaiak dira eurak goizetan joten dabezen musika-hotsak.

Gizonak gonekin eta emakumeak... Inoiz ez zenduen ikusiko gizonik gonekin, ezta? Ba, hona etorriko bazintzakez ikusiko zeunkiez gizonak belaunetarainoko gona izurdunekin. Emakumeak, zuzen dakit gizonak gonak dabilezen tokian eurek prakak erabiliko dabezela. Hau dok arranokeria!

Oraintxe gomutatu naiz barriz neu be geure herriko Kirtengoiti-ko Merkurio-gaz. Honek ez eukazan praka batzuk baino, eta noizik behin Abarka bere atsoak garbitzen eutsazanean, harik eta gakoan lehortu edo higaitu arte, gona gorri atzetik irrikilu zabaldun bategaz ekiten eutsan koltzan artaburuak zuritzen. Behinola hauteskundeez hitz egiten etorri jakozan agenteak, hauek laster zirela-eta. Eta berak esaten eutsen hareei koltzako leihotik:

— Ez dau etxean Merkurio, Gernikara joan da.

— Baina, gizona, geuk badakigu zeu zarena, ezagutzen dogu zure hitza.

— Horra, ez naiz ba! —esanez etorri zen atera zapi handi bat buruan ipinita—. Soinekoe-tan ez deustazue igarten Abarka naizela?

GLASGOW-TIK

1915eko maiatzaren 11n

Gaur goizeko zortzietan urten gara Glasgow-tik Genoarako. Agurka geratu jataz Jon, Anes, Kandika, neure adiskide zintzo Oriñon, Salvadora eta Pobeña ontzietan dabiltzanak. Ez dira bakarrik nire adiskideak, aberriarenak be badira zintzo-zintzoak, batez be Oriñon-go Jon bikaina. Agur ba, mutilak! Zuekin batera bardin agur dagitset hor Euzkadin milaka dagozen neure anaia kutunei. Jakingo dozue nire barri osterara be Jaungoikoak nahi badau.

Itsaso arriskuz betekotik goaz, baina Ama Birjina da gure alde, eta orain arte lege helduko gara gu osterara be goazen tokira beren eskerragaz batera.

Ibaian behera goaz, eta ibai ertzetako ontziz gintzetan ez da besterik ageri gudontzi barria baino. John Brown and C.^o ontziz gintzetan dagoz oraindino uretara jaurti barik lau itsaspeko eta lau kanoiontzi, eta uretan akorazatu bat guztiz handi eta ederra, gertu noiznahi urteteko. Bere

albotxuan beste 'dreadnought' bi, gitxi falta jakela amaitzeko. Honeez gainera dagoz lau kanoiontzi, eta bi itsaspeko gertu gudara joateko.

John B. C.^o ontzigintza baino itsasorago dago Deaslow deritzon beste ontzigintza bat, eta hemen dagoz ia amaituan lau kanoiontzi, akorazatu bat eta itsaspeko bat. Eta uretan, gudarako gertu, 'dreadnought' bat eta lantxa kanoidunak. Deaslow ontzigintza utzi atzetik eta berehala aurkitzen da Glasgow Corporation Bewage Purification Works deritzon fabrika handia. Hau utzi eta beste ontzigintza bat dago eskumatik; bertan lau zamaontzi egiten dihardue. Gerotxuago idoroten doguz ibai ertzean harri-mokil handi baten atzetxuan beste ontzigintza bi. Bertan ageri dira hor hamabiren bat ontzi barri, uretan eta lehorrean, seguru ez dakit gudontziak ala merkanteak diren.

Hau utzi atzetik eta agertzen jakuz hainbat baserrietxe, eta ibaiertzean hainbat ardi, txahal, oilo eta faisán deritzen hegaztiak. Baserriok utziagaz batera agertzen dira huri alai eder bi

ezkerretik eta eskumatik etxe eder eta zuhaitzez beteriko kaleekin.

Honeek atzetik doguz agertzen garenean ostera be hainbat ontzigintza eta fabrika dagoen herri eder batera. Bertan dakuskuz hainbat bidaiari-ontzi eta osterantzekoak. Huri eder honetatik igarokaldian joale alaiek daragoie joten eliza denetan. Bederatziak dira.

Hamarretan urten gara itsaso zabalera, eta hantxe gelditurik utzi dogu praktikoa, berari emonik geure eskutitzak sendientzat, eta zuentzat, abertzale anaientzat. Idazkitxu hau be berak daroa. Uste dot jaurtiko dauela idazkitxara.

Agur ba neure kutunak, Genoara arte, Jaungoikoak nahi badau.

Oraingoxe daroaguz eskegita geure txanelak, gertu ezer jazoko balitz.

GENOA-TIK

1915eko maiatzaren 23 eta 31n
eta ekainaren 3an

Bart gaueko hamabietan erregeak ipini eban guda plean Austria ondoan Italiak daukazan 10 probintzia.

Adriatikoko itsasora emoten daben gaztelu denak dagoz gertu etsaiari aurpegi emoteko.

Italia guztiko gudaroste eta gudontzi denak izan dira gertuak, eta zaldia eta burdiak batzen dabilta gaur, gudaketara eroateko. Lehenengo eta bigarren mailako gudalgai denak daukie ordena bihar goizeko lehenengo orduan agertu daitezela bakoitza beren aldratara.

EGUNKARI GUZTIEN LANA

Egunkari guztiek dihardue herriari abertzaletasuna sartzen edo idazki aberkoiak idazten. Hara, honeetariko hitzak dinoez askok:

Italiako semeak, gaur deiez daukazue aberria, eta ez eiozue belarririk itxi bere deiari, hornitu eizue ezpataz zeuen eskuak eta zoaze

zeuen erregeak dei egiten deutsuen tokira. Zuek eskuan darabilzuen ezpatak eragingo deuto behar den alderantz justiziaren balantzari. Geureak dira ba Austria pean aspalditxuon dagozen herri zati bila goazenak, eta goazen bertara geure hiru kolorekoa bertako biztanleei erakusten, eta seguru dakigu besoak zabalik hartuko gaituzena, hareek geu legez bardin kanpotarrak edo geuk ikasi genduen hizkera bardina amatxuen altzoan ikasi eben anaiek.

FRANTZIAR GUDONTZI BAT

Dago Genoako kaiaren aurrean itxi eragiten hemen dagozen bidaiari-ontzi alemanei. Honeei esango deusiee bihar edo etzi, edo geratzen dira prisionero, edo osterantzean doazela beste kai batera eta, jakina!, urteten ausartuten badi-ra berehala atrapatuko dabezela gudontzi handi horreek, eta urteten ez badabe atrapatuta dagoz. Hainbat bidaiari-ontzi dagoz hemen, behinik behin 20 baino gehiago aleman eta austriar.

KONTRABANDOA AGERIAN

Espainiar ontzi batean atzo iharduen jaboia eta olio eta ikupasa kajak hutsituen eta hareetariko kaja bat wagoi edo burdian ipinikeran apurtu zen eta 200 errebolber browning urten ziren bertatik. Ontzi horrek ekarri ditu hor 250en bat kaja, eta dinoenez denetan ei dagoz errebolberrak jaboia eta iku eta maspasekin nahastatuta. Suitzarako joiazan kajak, baina denok dakigu gero nora joango ziren Suitzatik.

TRIESTEKO ITALIARRAK

Guda usaina asmatuagaz batera Austriako gobernuak jaurti ditu hainbat sendi Trieste eta beste herrietan egozanak. Dena bertan behera utzirik ihesi beharra euki daben legez, askok guztizko negargarrizko koadroak ikusten dira tren eta geltokietan, batez be txiroekin. Austriarrek agindu ei dabe ez katilu bete salda emoteko hareei italiar gizajoei.

DENA ZARATA ETA ABARROTSA

Gaur besterik ez da entzuten Genoa guztian; kalerik kale jende aldra ikaragarriak, ikurrinak

lepoan dabezela, *Gora Italia!* deiadarka. Goizeko seietatik eta eguerdira, bost berarizko tren hogeita hamar etxetik bakoitzak dabezela igaro dira soldaduz beterik. Burdi guztiak ikurrin eta lorez beterik eroan dabez.

Ontzi hau be bete jaku berehala morroiz eta, jakina!, hor zortzi laurleko balio dauen gauzak saltzen izan dabez bostegatik, bihar gudara doazela esanda. Barregarriena izan da neuri jazo jatana. Han joian harakina txahal oso bategaz.

— Baina, gizona, zertarako horrenbeste okela, egiten dauen beroagaz?

— Hara, bihar atea itxi behar dodaz eta zu heldu zarela jakin dodanean pentsatu dot zeuri emotea neuri kosta jatan salneurrian, eta hahor daukazu.

Handik gerotxuagoan han jatort arrautzeroa 24 oilo eta 800 arrautzagaz:

— Zertarako, arranoa, horrenbeste arrautza eta oilo?

— Merke dozak eta jango dozuez —dinost berak, eta han doa ben-ben herrira.

Gerotxuago non ikusten dodan okina hiru zorro ogigaz, gerotxuago Bachicha oskilariaren

burua burdi bete aza eta idar eta abarrakeria-gaz.

— Hartuizuz —dinost berak—. Gure Bachicha bihar doan legez, atea ixten goaz.

Arranoa! Guda ikusi dabenean honeei jazo jake gure herriko txirloiar legez Halley kometa ikusi ebanean. Harek be seko traste guztiak edari truke saldu ondoren, azkenean salgai ipini ebazan atsoa eta amaginarreba, eta honeek inork ez ebazan erosi nahi. Azkenean burdi zahar batean erabili ebazan kalerik kale, «nork gura ditu sardina freskoak?» deiadarka.

TRANBIAN

Hiru bidaiari-ontzi aleman dagoz hemen loturik guda hasi zenik eta hona. Antzinako sorginen ipuinak lakoak zabaldu dira eurretaz. Hainbat kanoi ei daukie bodegatan, haribako telefonoa kezuloaren barruan, dinamitagaz beteta ei daukiez ontziko zulo denak, usterik gitxien denean uzten da eraginda Genoako huri dena apurtzeko. Horregatik hain daukotse beldur ikaragarria ontzioi, ze inor ez da bertaratuten ausartetan. Atzo otu jakon gure ontziko germanofilo bati

ontzi horretako agintariari bostekoa estuten joan behar ebala. Baina zein txanelero eroan? Ez egoan Genoako kai guztian ontzi horren albora joan nahi ebanik.

Gaur goizean neure adiskide bat eta ni sartu gara piperra baino serioago tranbia batean, geure hartu-emonez gabiltzala hizketan euskaraz, badinost nire alboan joian zaldun batek:

— Jaunak, esango deustazue, arren, nondarrak zarien?

— Zer ba?

— Zeuen hizketaren tintitxu bat be ez dodalako aditzen.

— Ba, gu alemanak gara —dinotso nire lagunak mututu barik.

— Alemanak?

— Bai, ene gizontxua.

Honetan hasi dira burdian joiazan denak isilik natuetan eta isil-isilik lantzean batek urtetan. Hemengo Piazza Principe-ra heldu gareneko gure bagoi hori dena hutsitu da. Orduan dinost nire lagunak:

— Tira, Batxi, luzetu oinok —eta horrelaxe heldu gara etzunda tenpleu ontzi hegaleraino.

Jaitsi garenean dinosku txarteleroak:

— Adio, figli di cane.

Hahori dok hitza! Baina geurea errua guzurra esan dogulako.

ITALIA ETA GUDA

Genoako berrogei abadek eskatu dabe Austriaren aurka borroka joateko tokia. Erromako gobernuak eskerrak emon ondoren esan deutse doazela Gurutze Gorrira, eta bertan bete daiela euren eginkizun santua.

Eliza guztiak dagoz oraingoan beterik, eurentan dagoen sartu-urtenak ez dauka neurririk, batez be soldadu asko santuaren aurrean belau-niko otoi egiten.

Ehun mila laurleko agindu ditu hemengo aberats batek lehenengo austriarraren guda-ikurrina atrapatzen daben soldaduarentzat.

Torino deritzon hurian atrapatu eben atzo hogeituro urteko neskatila bat gudari jantzita bagoian beste gudari aldraren artean. Agertu zenean poliziburuaren aurrera, negarrez belau-nikoturik eskatu eutsan utzi daiola joaten bere bidean bere senargaia eta neba denak joan dire-

la-eta. Ez eutsien utzi, eta gaur heldu da neska-tila hori hona (ba hemengoa da) eta geltokian euki ditu bi mila lagun baino gehiago txalokatzeko utzi eragiten.

Euren burua erahiltzen dabenak asko dira aspalditxuon Italia guztian, batez be gudarien sendien artean. Hau ikusirik, erregeak errukiturik agindu deutse egunkari denei egin daiela ahalegina hainbat hitzik gozoenekin albistek argitaltzea, sendien bihotzak nahigabetu beharrean poztu eta atsegintzeko.

Gudarien sendiei sorospena emoteko hemengo Udalak erakunde bat asmatu eban, eta gaur artean batu daben kopurua da laurlekuak 358.135.

Hemengo gotzai jaunari arrenez eskatu deutso Genoako alkateak Korpus Kristiko prozesinoa ez daiela egin kalerik kale aurten, eguraldi ona egin arren be. Honek erantzun deutso berarizko eskutitz batean, eliza barruan egingo dela atetatik ezertarako urten barik.

Atzo urten eben hemendik hainbat trenek tramankulu eta gizonez beterik. Negar zoliak egiten ebezan Milano deritzon kaleko emakume

eta neskatilek ikusirik geldiro-geldiro euren aurretik trenak joaten. Aberriak hor gure herrietan bagoian eroaten dabezen legez eroezen gudariok. Hirugarren klaseko burdirik be ez egoan hareentzat, zaldiak eta txahalak eroaten diren bagoiak azpitik galtzuagaz baino. Denek iritzi eutsen txarto gudariak eroateko modu itsusi horri. Halan eta guztiz be, gehienak alai joiazen, batzuk «Gora!» deiadarka eta beste batzuk abesti aberkoiak kantuka. Bai, ene irakurle, italiarrak hor dira kantuka. Hara zelan:

*Trieste e Trentino
será italiano
per forza del cannon...*

* * *

Bien bitartean gu eusko-odoldunok adi gagoz munduko estatuek daroen bideari, bakoitza bere himnoak abesturik hor dabilta hiltzen gudan, eta guda hori noren erruz den inork ez daki, denok bata bestearen erru emoten dabelako.

Hortik da ezagun guda ona ez dena denok dakiela, asmatu dabenek berberak be inori errua ezarririk eskuak garbitu nahi dabezelako.

Guda balitzate gauza on bat, denok ibiliko litzatez esaten elkarri «neu naiz hori asmatu dodana» eta abar, baina orain ezagun da asma-tzailea bera be lotsatuta dagoela asmatu dauen horregaz.

Gu euskotarrok be, gomuta gaitez an eta aha-legindu gaitez an be geure aberri ederra askatu-ten, baina kairolekin ametsetarik egin barik, inor hiltea pentsatu barik, eta honetara lortuten badogu geure gura izana, ikasgai bat emongo deutsegu XX. gizaldian elkar erahilketa itzela asmatu dabenei eta ilustrazino eta aurrerapi-dean gorengo mailan egon direla uste izan daben estatu handiei.

MAZARRON-DIK

1915eko ekainaren 6an

Sarritan esan ohi eustan txikitxua nintzenean neure amak:

— Batxi, emoten deusudan sartadagaz, bazoaz Murtziaraino.

Nik orduan uste izaten neban guztizko urrun egoala herri arrano hau, eta pentsamendu garrazak egin be bai, zelango herriren bat ez ete den.

Horra nondik, handia hazi naizenean noizik behinean ikusi beharra heldu jatan, baina behinik behinean Murtzia guztia Mazarron lakoa bada, ez ikusteko hobe da.

Joan naiz gaur herrira eta atzetik izan dodaz hor ehunen bat mutil txiki ingelesa naizelakoan, «Johnny, givi guan penny» esaten. Arraioa!

— Ni ez banok ingelesa, ni euskalduna banok.

— ¿E usté basco? ¿Ese pueblo no é inglés? — dinost agure batek.

— Ez dozu ikusten ba gure ontziak ze ikurrin daukan atzean? Hortxe da ezagun ingelesak ez garela.

Karabinero batek dinost orduan:

— Aquí casi toda es gente que no sabe de letra y por eso no conoce la bandera.

Zeuen ikurrina be ez dozue ezagututen? Gero etorriko zarie gu ilustretan hara gure herrira zuen ikurrina larregi be bazter guztietan ezagutzen daben tokira.

Orain bederatzi hilabete geure ontzia zamatu zen meatzez hemen. Ordutik eta hona besterik ez da zamatu. Mutilak, hemen jagok gosea!

B

La Calera-tik eta Mazarrongo hurira hiru ordu baino gehiago dagoz oinez, eta, arranoa!, egun guztietan atzera eta aurrera oski guztiak apurtzen izan dodaz. Horra ba, atzo badakizue zer egin neban? Asto eder bat erosi sei ogerleko eta erdigatik. Orain ederki nabil eta inork atzera erosi nahi ez badeust, goazenean neugaz daroat, hahor nondik orduan izango garen barruan bat gehiago.

EKANDUAK

Adiskidetasuna harturik hemengo sendi batzuekin egun gitxian sumatu dodaz euren bizi-

keriaren zertzelada asko. Hemen ez dago hama-sei urtetik gorako neskatilarik, ez egurastuten ez kalean zehar bakarrik ibilten denik. Beti ibilten da eurekin euren ama edo izeko edo beste pertsonaren bat, bertorako osoz itsusia delako neskatila bat bakarrik ikustea.

Senargaia agertzen jakonean, mutilak bati egiten dau hitz neskatilaren amagaz, eta inoiz be ez beragaz. Ikusi beleukez elkarregaz bakarrean zeresanak izango litzatezelako.

Mutil gazte gehienek dakie kitarra, mandurria edo laud deritzona joten, eta gauero joan ei dira euren maiteen etxera (lantzean batera) euren tramankuluekin euren bikaintasunak erakusten. Neskatilen etxekoak jakiten dabe zer ordu inguruan etorriko diren, eta gertu egoten dira gazte aldra hori hartzeko. Mutil aldra jesarten da hartarako ipinita dagozen jarlekuetan, eta berehala hasten da orkesta. Etxeko neskatilaren senargaia jesarten da bere aita-amen erdian, eta ahoz hitzik beren maiteari zuzendu ezin izan arren, beren musikagaz zuzentzen deutoz beren bihotzaren txatalak. Burua beheraturik eta ezpaine-tan hainbat atsegingarrizko amets dituela esker-

tzen ditu harek bihar-etziko emazte zintzoak beren gogoaren barru-barrukoak maitekiro zuzentzen deutsezan tramankulu musikalariairen hari jakin eginiko hitzak.

Lau edo bost pieza joten dabezenean, agur eginda joaten dira mutilok beste adiskide baten emaztegaiaren etxera. Neskatiaren aita-amek laguntzen deutse ateraino, baina neskatilak ez. Harik eta ezkondu arte, ez ei ditu bertan behera uzten amak bere alabak, eta amarik ez daukanari egiten deutso zain, edo izeko edo aizta ezkondu, edo nor edo nork.

Gazteak ginenean, ene irakurlea, gu be sarritan joaten ginen neskatilen etxera, baina ez musika joten, ezpabe ze haginei eragiten baino. Halakoak ginen gu, kendu neskatilen aita-amari txitxi-koipetsu edo ahozpeko arrautzak eta kati-lukada esne garratzak eta, ipinten genduenean sabel zitala ondo, urten. Eta garratzena: gure herriko Trinkoniok bere emaztegai Mari Kontze Errotokerkoari hamazazpi afari garbitu ondoren, ezetza emon eutsan eta honez gainera, beheragoko koplak abestu:

*Arratzu ta Mendata
alkarren onduan
bitarten Errotoker
hor beheko zuluari;
Mari Kontzen kontura
ai neure ahuan
hamaika kopau eder
sartun dot barruan.*

GLASGOW-TIK

1915eko ekainaren 26 eta 30ean
eta uztailaren 1 eta 4an

GU DA

Dabiltza borrokan elkarregaz bederatziehun milioi gizon, eta geldi eta bakean dagoz zazpiehun milioi, eta geldi dagozen asko be gertuten daragoie beren armak badaezpada bihar edo etzi borroka hasi behar badabe.

Azkenengo garaipena ez dakigu nork eroango dauen. Behinik behinean ezkutapen itzelagaz ikusten doguzelako gauzak.

Behinik behinean garaile alemanek urtengo balebe be, ezin esan geinke euren burutasunak ondo urten deutesnik, ze euren ustea zen behingotean Parisen sartzea eta handik sakelkadak atera ondoren harro-harro euren etxera joatea. Baina zer! Danbadak arma atzetik urten deutse gizagaixoei.

Bai, halan dira gauzak! Alemanek uste eben, soldadu bikainak-eta asko eukelako munduaren jaubeak zirela; ez ziren. Barriz horretara bardin

pentsatu eban Ingalaterrak, bere itsas-armada handiari begiraturik. Horra ba, bioi tokatu jake elkarri oratutea, eta hor ba mutilok!

Sartu ziren Amerikako Estatu Batuak be alemanei agirika. Denok uste genduen barrabaske-riaren bat urten behar dauela honeen eta alemanen artean. Baina zer? Ezebez, estatubatuarrak gogor egin eutsieen alemanei, honeek oraindino gogorrago egin eutsieen eurei, eta kitu.

Behinik behinean inondik inora ezin dodaz aditu ez yankitarrok ez alemanok. Harrotasuna eta tema badago Washingtonen, tema eta harrotasuna Berlinen. Horixe baino ez!

Euren harrotasun guztiekin be joango balitzaz elkarren hagin artera, eta bata besteari zakatzak atera, ederki etorriko litzake zakatzak elkarri ateragaz guda arrano hau amaituko balitz. Baina ez jakiat!

Alemanen alde dabilzanek dinoe Ingalaterra hasi dela ziper lanean bakea lortuteko hainbat arinen, eta horrez gainera jakiak be urritzen doazela. Horrexegaz ez nago batera morroiokin, ba jatekoa ugari ageri da hemen. Orain bai, egia da asko garestitu dela.

Barriz Elkartuen alde dabiltzanak ez dira nekatuten esaten Alemanian goseak hiltzen dagozela denak eta abar. Eta gudariak be honezkero nekaturik tiro bat jaurti nahi ezinik ei dira, eta argi dago! Han be bake eske ei dagoz denak.

Horra ba bake-eske direla eta bakerik ez da inondik ageri. Hau barrabaskeria!

Orain bai, egia da, Ingalaterra ez dabil ugartasuneko itsasoan uger, eta hau holan ikusirik, ez da sinesgaitza egunkariek alemanengatik dinoena.

Honeek estatu biok, ba lur jota eta odol hutsituta geratu behar dabena badakigu arin-arin euren gorabeherak itunduten ez badituez.

Italiarrak barriz aurrera doaz Austriako herrietan, austriarrek egin ahal leikezan ahaleginak alferrak izango ei litzatez italiarrok atzermorko eraginik handik aterateko. Behinik behinean hareek Triesterantz doaz eta hor konpon.

Errusiarrok barriz, honeei seboa emon deutse eta euren mugarriraino joan dira.

Dardaneloetan Elkartuak sendo ei dabilta. Orain hiru hilabete hemen ogia merketu zen penny-erdi, bost egun barru edegita egozala

Dardaneloak-eta. Baina ez jakiat noiz jango dogun handik ekarririko gariagaz eginiko ogia. Oraindino fresko jagok ha.

Frantzian eta Belgikan beti dagoz bardin. Agintariok hasi leikez honezkero negurako guda-etxeak egiten, ze amaitu orduko etorriko jakelako negu itzela be.

EZIN LEIKE URDINA IZAN

Hemengo policemaneke ni alemana ez naizela ezin dabe sinetsi; aldi batean Newcastle deritzon Ingalaterrako hurian espetxeratu ninduen alemana nintzelakoan, eta larri ibili nintzen aske geratzeko.

Lehengoan osteran Ardrossan deritzon itsas hurira egin genduen, eta herri txiki horretan hainbat adiskide egin neban aldi gitxian. Sarritan joaten nintzen etxea zen Murray deritzon irlandar batena. Urten genduenean handik euren gomuta euki daidan, sendi osoaren irudia emon eusten. Haren ordeze nik neurea emonik urten nintzen itsasora.

Nik itsasora urten eta lasterrean, sendi guztia eroan eben Police Court edo polizi-etxera. Honeek denek juramentupean erantzun eben

espainiarra nintzela. Orduan poliziok esan eutsen emoteko nire irudia, eta irudi horregaz egin dabez hainbat, ni ezagutu naiien toki guztietan.

Lehengo egunean ni herritik naizela, etorri zen polizia bat gure ontzira nire izena jakiten, eta nire argitasunak ikusten. Ez eben sinetsi eta joan ziren Bautista-ren ordeztu ipini ohi dodan Batxi ondo ala txarto idatzia den jakiten Santanderko ontzi batera.

Algortako katararak 'holandesa' deitzen deust, baina holandesa barik alemana ete naizen nago, nik neuk ezebe jakinge.

ITXAROPEN OSOA

Elkartuek garaipenagaz urtengo dabela itxaropen osoa dago hemen. Noizik noizera edo, hobeto esateko, egunero dakarrez egunkariak hiru-lau ontzi hondora joan direla eta holan, baina honegatik zirkinik be ez dau inork egiten. Urrunago joan barik, herenegun hemendixik urten eban ontzi eder bat galdu dela gaur etorri da albistea, baina barri hori herriak hartu dau ezertariko ikararik baga.

Lau aste barru turkiarrek larri ibili behar ei dabe. Hareek ez ei daukie honezkero ez gudari-rik, ez jakirik. Gainera barriz Italiak be ontziak bidali ditu Dardaneloetara, eta barriz Bulgaria be laster hasiko ei da joten. Irakurlea, noiz amaitu-ko ez ete da guda ikaragarri hau?

BIARRITZEKO ONTZIBURUA

Atzo heldu zen hona Biarritz deritzon haize-ontzi handia. Hainbat euskotar dauka barruan, baina frantsesak direla esan deuste. Horra ba, ni jakingura naiz, eta gaur barruratu naiz, eta bai eztabaida itzelak euki be bertako ontziburuagaz eta agintariekin.

Esan deustenez, Frantziako gobernuak agin-
du ebazan Bartzelonako fabrika batera hainbat
mila oinetako soldaduentzat, eta atzera bidali
beharra izan dabe kartoizko zola-eta txarto egi-
nak izan direlako. Eta beste fabrika batzuetara
be frantsesek eskariak egin dabez: uhalak, estal-
kiak, galtzerdiak, eta abar. Baina zer? Uhal ordez
katu-narruzko zintak bidali ei deutsieez, estalki
ordez edozer gauza, eta galtzerdi ordez barriz
txarrikeria bat. Horra ba, orain Frantziako guber-

nuak, haserreturik, Bartzelonako gauzei ateari itxi deustoz, eta bartzelonatarrak uleari tiraka egi dabilta. Baina, norena errua? Euren, erbi ordekatua sartu gura izan dabelako.

— Guk —esan deust— geure eskariak espainiarrei egin beharrean Ipar Amerikara egingo doguz, hareekin usterik egin ezin leikelako saldu-erosi arazoetan. Horregatik ez da jagiko Espainia, bere semeek hautsa begietara jaurtiten deustielako.

Ontziburuak inostan:

— Zuek beti izango zariet bardinak, ez zarielako inoiz eskarmentetan. Hartu-emonak txarto zeunkezelako Kuba galdu zenden. Itunduten ez zarielako daukazue amai barik guda Marokon. Zuek betikoak zariet, inoiz ez zariet konturatzen ezegaz. Oraintxe era euki dozue pixka bat ondo geratzeko zeuen salerostea zabaldurik. Eta zer? Hegaz egin ezin dauen txori bat baino oraindino beherago gelditu zariet.

Zintzo-zintzoro hitz egiten izan deust ontziburu horrek, eta sinetsi dot esan dauena, eta zer erantzun be jakin ez dodan legez, neure ontzira etorri naiz gogoetetz beterik...

HEGAZKINAK

Hemengo hegazkin-etxetik gaur hiru txorigizon urten dira tramankuluetan eta kaian dagozen ontzien gainetik hegazkada ederrak egin dabez.

GUDONTZIAK

Hor lau oin inguru uretan sartzen diren gudontzi pilo bat egiten daragoie hemen. Zapalak eta zabalak eta osoz laburrak dira, eta euren makina petrolioeko indarraz ibiliko da. Ez dakit norako izango diren ontziok, baina seguru esan leike Dardaneloetarako izango direla.

ITSASTARRAK

Mediterraneo itsasoko ontzietan sugile eta lemariak lortu dabez, goizean, kafea eta ogia; gosaritan, hiru jaki eta ardao eta ogia; eta bazkaritan, lau jaki, eta ardao eta ogia eta kafea. Purorik ez dot uste damotsenik.

Hori hareek lortu dabenean Mediterraneo itsasoan hemengoak be txor-txor hasi dira, eta

aldi gitxi barru hor joango dira oporrera behar bada.

Ia ba, ontzijaubeok, zabaldu sakelok, gitxienez behar direlako hiru laurleko morroiok elikatzeke (bakoitzarentzat).

IRUDIAK

Hemengo *Sunday Pictorial* deritzon egunkariak gaur dakar daniar ontzi Thistleboork-eko itsastarren irudia. Ontzi horri bost minutuko epea emon eutsen alemanek, eta ontzikoak txaneletara atera ebezan elikadura apurrak, ez ekielako zenbat aldi itsasoan egin beharko eben. Itsaspeko mutilek guztiak ostu eutsiezen, eta eskerrak berehala ontzi batek harrapatu ebazana, osterantzean elikatubage larri behar eben.

SOLDADUSKARA

Hirurogei mila dira soldaduskan euren guraz egun gitxian barruan sartu direnak. Ikusirik hain abertzaletasun handia beharginen artean, guztiz alaitu da Kitchener.

Lloyd George barriz ez dago inori erantzunak emoteko. Lehengo egunean hurreratu jakozan

batzuk itaunka eta koipekeriekin, eta hauxe izan zen bere erantzuna:

«Zuhaitz luze batetik bestera lotuta ikusiko bazendue alanbre bat eta alanbre gainetik gizon bat doala igaro nahirik, bere ardura osoa horretan ipinita, zer egingo zeunkie? Ez da egia arnasa barik, bihotza dardarka egongo zintzakezela, harik eta gizon hori beste aldera igaro arte? Eta ez zintzakeze isil-isilik egongo, zeuen hitz zaratagaz bere zereginean aditasuna galduta, jausi eta hil ez dadin morroi hori? Ba, niri be utzi bakean alanbre hori igaroten oraintxe nabilelako».

ABERRITIK URRUN

Ikusten doguz euskotarrak munduko alde guztietan zabaldurik, euren lege zintzoari azkenengo aizkorakada emon eutsienik hona.

Lehen be zaleak ziren gure aberkideak herri-
tik urrun ibilten, baina lege zaharraren azkenen-
go txatala eroan euskuenean batez be, deritzo-
tenez gure gurasoek aberria ez ikustearren zori-
txarrean-edo, asko eta asko aldendu ziren
Argentina eta Amerikako beste zoko askotara,
aberrian ez eukena bilatzen.

Ikusten dira oraindikarren Kuba eta Kalifornian eta abar gure aberkideak zabaldurik, hegan batean jaioriko txitak kaskoduten direnean zabaltzen diren legez, eta euren bekokiko izerdiagaz kale osoak ederturik eta salerosteari indarra emonik, herri osoak aberasturik, euskal abizendun fabrikak han-hor ageri direla; eta bakean hantxe bizi dira gure anaiak arrotz-gobernuen legeen menpean.

Euretariko askok lehenengoz mundu-argia ikusi ebenean aberritik urrun egozan, ezbehar-tsua! Euren gurasoak legez aberriko mendi-bitarteetan jaioteko atsegina izan ez ebelako, euskal odoldunak izan arren. Guraso horreek munduan zehar abiatu ziren, eta heldurik urrutetako herrietara euki ebezan umeak.

Zenbat nahigabe, zenbat samintasun eta zotin herriaren ama sendoak aho-bete jateko idoroteko, Pampa-ko amaibako zabaletan, bidealdi itzelak egiten egun osoetan, eta beharbada horreetariko bide-aldi batean Goikoak halan nahirik, sein eder bat mundura. Jaiobarriaren haragi samur bigunak zegaz estaldu ez! Sabela pixka bat berotzeko elikadurarik ez!

Gure herriko asabok heltzen ziren noiz edo noiz izendatu jaken lur zatira, eta gerriak ondo makurturik lortuten eben lehen sasiz eta bedarrez hornituriko lurak atxurtuta solo eder mami-tsu bihurtzea.

Hantxe be ezagunak izaten ziren; euren gorputzak lanen indarrez nekaturik jesarten zirenean zohiz eginiko ei ziren etxe zantarretan, lurrean belaunikaturik euren otoiak egiten eutsien Euzkadi hainbat maite dauen Jaungoikoa-ri.

Euzkadin jaioak izan ez arren, guraso honeen semeak euskaldunak ziren, egunero gomutatu eragiten eutsielako euren aita-amek, bateko han mendi tontortxua, besteko han erreka-stoa, eta abar aberrian egozanak.

Gogoan euken bai, eta ez ziren inoiz ahaztu-ten euren aberria bere buru izana zelaz, eta euren aldian ez zelako, ibiliak ziren mendirik mendi atzera lege zaharrak lortuteko uste guz-tiaz gudan, bata bestea erahilten! Baina zer? Lehen baino oraindino txartoago geratu ziren. Kortan abere barik, baso ederrak suak erreta, aurreztuta eukiezen diru apurrak lege zaharra

ekarriko ebalak esaten ebanari dena emonik, geratuten ez jakela ez abererik, ez basorik, ez dirurik.

Holan ihesitakoak dira guk urrunetan ikusten doguzen aberkideak. Batzuk aberasturik dagoz, baina zenbat neke igarota!

Ahorik aho esanak izan diren legez gure asabek samintasunak, halantxe izan dira kontatuak gure antzinako legearen edertasunak. Horra ba hasi ginen edertasunok atzera lortuteko lanean ziper. Munduan beste herri batzuk be oraingoan ahalegin bardinak darabilez. Herri batekoak ba estatu bat eurentzat nahi dabe, eta holan nahi izateaz Ingalaterrako gobernuak alaitzen ei da. Horra belgiarrei euren aberria zapaldu eutsieelako joan zen berau gudara, eta irabazle urteten badau, zer esanik ez dago, belgiarrak euren aberriagaz (oso-osorik) geratuko dira. Serbiarrak be bai, eta Bulgaria, Errumania eta Italia be bardin. Munduko herri guztiak izango ei dira bakoitza bere legeekin erabiliak, guda hau ei da ba justiazko guda Elkartuentzat. Italia Elkartuekin joan da, «Italia italiarrentzat» esanik. Bulgariak, Serbiak eta Belgikak be bardin.

Eta guk, euskotarrok, zer esan geinke ba?
Guda amaieran jausiko ei da Justiziaren balantza
behar den aldera. Baina balantza hori eskuetan
daukienean, gomutatuko ete dira gugaz?

SAVONA-TIK

1915eko uztailaren 20, 21 eta 23an

Herri honeek ba txirotasunak zapaldurik daukaz, ez da ikusten besterik gosekila elizarik-eliza baino. Samingarria da ikustea hainbeste emakume beharbada eurentarik asko guduka itzelean gizonak hil jakezenak laguntza eske.

Gauetan kai eta huriko argiak, denak amataren dira, eta horra hor herri bat baserri mendiarteko bat baino itzalagoa. Baserriak ez dira hurien beste itzalak behinik behinean honeek argirik bage dagozenez.

Laguntza bila etorri jatan emakumetxu bati itaundurik bart ia zergatik ez dabezen argi bana-ka batzuk iziotuten, erantzun eustan hegazkinak hau herriau ikusita bonbardeatu ez daiten dela. Holan bizitekotan barriz —inostan—, hobe baten alemaniar eta austriarren tramankuluak etorriko balitzaz eta erre une baten, hasi alderdi baten eta bestera. Gero emakume honek esan eustan gizona bizi eta gudatean egoan arte eguneko 1'10 emoten eutsola gobernuak, eta oraintxe

hilabete hartu zela hil-albistea, eta ordutik hona ez deusola inork ezer emoten.

— Nire gizontxuak aberriagatik emon eban bere bizia —inostan negarrez—. Aberriak barriz saritu behar ninduke eroan eustalako betiko neure laguna, baina aberriak ezer be ez damost, eta ez dago beste urteerarik edo... edo laguntza-txu bat aterik ate eskatu.

Gaur osteria be 162 zauritu heldu dira. Savona guztiko emakumeak han izan dira ia euren kutuntxurik heldu bada ikusten. Hala beharrean be, gitxi izan dira bertoko semeak, baina izan direnak euren sendiekin topo eginez gero koadro laztangarriak ikusten izaten dira. Gomutetan naiz mutil eder bat bere amaren ahotsa ezagutu ondoren hau ikusi dauenean beroni besartetu jako pozezko malkoekin, eta inork ezin ekian kendu gitxienez bost minutuan.

Giovanni okina osoz da adiskidea neugaz, eta elkarregaz joan gara gaur bustialdi bana hartzen. Honetan hondartzan jarrita ijiji eta ajaja ikusi doguz bederatzi andere moltzo. Euretarik batzuk agurka hasi jakuz eta eskukada hondarra geuri jaurtiten.

— Joaten banon horra, ha zer astinaldia emongo dunatan —esan deutso Giovannik.

Horra ba, amaitzeko, gehienok gizonak gudan eukezanak ziren, eta gomuta asko barik ebiltzan jolasean.

Beste atso motz asko ikusi oi dodaz goizero plazan otzaratxuak galtzarpean dabezela hiru kanako haginbaltzak agerian barre zantzoak egiten. Honeek ba, jakina, mizketuta dabilta, gizonen gomuta askoge.

Politena da barriz gure ontziaren aurre-aurrian dagoen ardanetxeko atsoa. Gizona joan jakonik eta hona, hasi goizean eta gaueraino amaibako lebatzagaz dabil. Gauean oheratzen da bere gizona baino maiteago dauen Don Ardao-gaz, eta goizean jagiten denean berehala hasten da mosuka bere adiskide kutuna Doña Txitxiparra-gaz. Hurrengoan argi-argi esango deusuet bere izena delako guztiz ezaguna euskotar itsastarren artean.

Ardanetxe horretara joan zen gure ontziko arotza atzo, eta hamar edontzikada ardao edan ondoren hiru txakur handigaz ordaindu nahi eban. Hau ikusirik, atsoak eukan lebatzagaz,

bonbil bategaz apurtu eutsan burua. Arotz honek be sabel zitala eukan, eta jakina, han izan zan barrabaskeria itzela zen.

* * *

Savona da Genoako itsas bazterrean dagoen huri bat kai ederra dauena bere ertzean. Hor Bilbao baino zeozer txikiagoa izan bai, baina ez askorik.

Kai bi daukaz; bata da Porto Vecchio, eta bestea Porto Nuovo. Kai zaharrean haize-ontziak bakarrik ikusten dira antzinako urteetan legez, euren lokarriak emonik ertzera.

Ertzean barriz, ate guztiak dira ardanetxeak eta ontzitik jaitsiz gero, oinkada baten dago bat barruan.

Ardanetxeok osoz dira etxe zahar apurtuak. Euren hormek hizketan balekie... hamaikatxu gauza kontatuko leukiez. Zenbatek eurretan utzirik euren maitea ihesiko eban ametseta gozoak egiten itsasoan zehar, eta barrero etorri zenean, beste bategaz ezkondata behar bada aurkitu eban bere bihotzeko kutuna. Eta beste batzuk

barriz, ardanetxe horreetan utzirik euren emazte eta amatxuak, anpuluak lehortu ezineko negarrekin egingo eben agur eta, hau txarrena... betiko! Beste batzuk barriz urte osoetan irabazitako alogerak ardanetxe horreetan utzirik joango ziren Savonatik gehiago ez etorteko gogo barik... Ez noa egiten filosofia gehiago.

Kai barrian be badagoz ardanetxeak, baina hemengoak olezko txoznak dira, eta gogait egiten dabenean, toki baten hartu dandarrez, eta eroaten dabez beste toki batera zahagi, upel, pitxer, emazte eta amaginarreba eta denak barruan direla. Eta barriz holan txikitxua bada ardanetxeori, hartu sei-zazpiren artean, eta lepoan eroaten dabe, baserrietan gorpua eroaten daben legez, bardin.

Kai zaharraren ertzean dago torre bat antzinako itsastarrek eukena ikusteko zelan egoan itsasoa. Gaur itsas praktikoen bulegoa dago. Torre horren izena da 'La torre di Pancaldo'. Itsas aldetik dauka Ama Birjinaren irudi eder bat, baina osoz ederra. Irudi horren goiko aldean hauxe irakurgai:

*Irato in mare da subita procella
Invocare a nostra benigna stella*

Hemen beheko aldean dago koadro bat guztiz antzina egina. Ezin leikio igarri zer den estalduta dagoelako, baina halan eta guztiz be, igeriten da margo ona daukala, ze Udalak agintzen ei dau urteoro estalgarri gehiago ipinteko, eta halan eta guztiz be, inoiz ez dago behar den legez estalduta. Beti urteten dau gainera koadro horrek.

Torreak huri aldetik dauka Ama Birjinaren beste irudi bat oraindino bestea baino ederra-goa. Torre horren aurrean hasten da Via Paleocapa, guztizko kale ederra, alderdi bietatik arkuak daukazela Bilbaoko Plaza Barrian legez. Torre horren ezkerretara dago Savonako antzinako herri zaharra. Kale estu eta lohiak dira bertan dagozen denak. Badira kaleak lagun bi ibili ezingo litzatekezenak elkarrekin.

Orain bai, ezagun da euretan bizi ziren biztanleak euki eben sinesmen sutsua, ba ez dago elizarik hiru edo lau Ama Birjina irudi ez dabezenik ipinita kristalezko kutxa ederretan.

Honeetatik irudietatik Ama Birjina irudi ederrera da ardanetxe bateko horman dagoena. 'Madonna dil Carmine' da, eta beheko aldetxuan dauka idatzita jainkozaleren baten ezkila: *Salve, Salve, Salve*.

Etxeak be osoz zaharrak dira, eta gehienak dendak. Eta ez dago bat Ama Birjinaren irudia ez dauenik, bere argi eta guzti. Horra ba, denik eta txiroenak be argi egiten deutso hemen Ama Birjinaren irudiari.

Bachicha deritzon bat da hemengo patata saleroslea. Berau barriz erlijioaren etsai garra-tza, beronek esaten dauenez. Abade eta abar frijiduta esan leike jango leukezala morroi honek. Horra ba, gaur goizean joan naiz morroi honen dendara, eta non ikusten dodan marmolezko irudi eder bat kandela eder bat aurrean dauela iziotuta.

— Eta Bachicha, zer dok hori?

— Hara, neure amari emon neutsan hitza hil zenean ez zela inoiz irudi hori argi barik egongo, eta horregatik da. Osterantzean nik apaizak gosaltzeko, eta lekaideak bazkaltzeko, eta lekai-

meak bitarterako gitxi dodaz. «Viva la Repubblica! Abasso il...».

— Isilik egon hadi, kirten asto handiori —esan deusat neuk—, hi langoak asko jagozak han gure herrialdean be.

Herriaren ezkerreko aldean itsasotik begirata dago gaztelu handi bat kanoiz ondo horniduta. Bere hegaltxu baten dauka idatzita italiaraz: «Gaztelu honetan hasi eban Giuseppe Garibaldik Italia aske ipinteko lana».

Herri barria beste edozein huri legez da. Kale zabal eta ederrak, kafetegiak, jatetxeak eta abar.

Paseo eder bat be badago zuhaitz eta loraz beterik, eta baita plaia ederra be bustialdiak hartzeko. Itsasertzean bertan dago barriz Teatro Vanda deritzon antzerkia. Gauero dago bertan zeozer bustialdiak hartzen dabezenei aldia igaro eragiteko.

* * *

Chanchan baporea herenegun heldu zen hona. Horra ba, hainbeste adiskide daukaguz

bertan, eta berehala elkarregandu gara elkar besarkatuten bata besteari agur egin ondoren. Kai ertzean dagoen kafetegi batera joan gara aldia igaroten eta guztizko hizketaldi itzelak euki doguz elkarregaz.

Jakina zen, gure eztabaida azkenean eusko abertzaleengana sartu da, eta horretantxe ebaki nabe, ba euretarik nik ez dakit bat eusko abertzalea den.

Hor daukazuez ba, nire idazkiak bat men barik irakurten dabez eta *Euzkadi* egunkaria egunoro hartzen dabe, eusko odola euren zainetan eta eusko abizenak daukez, eta ez dira eusko abertzaleak.

Behinola Savonako hotelean afaria amaitu ondoren hitz egiteko inostenean pixkatxu bategatik ez nintzen igon mahai gainera eta zuei hiru edo lau egia esan, egia garratzak bai, garratze-giak izango ziren champagnaren ostean.

Beharbada zorakeriatzat eukiko dozuez nire gogoetak, baina nik zuenak ezin neukez bihotzaren barruan euki, ez naizelako Cervantesen hizkeraren labantasunak poztuten nauena, horrek «vascuence, idioma pobre sin historia y sin poe-

sia» zuen dinozuezanak, horixeek berberak baino.

Zuzen egoan hurrengo abestia kantatu eban abertzale laztana:

Negarrez ikusten zaitut

Ene aberria

Zeure semeak galdu

Zaitue guztia.

MAZARRON-DIK

1915eko abuztuaren 1ean

Bustialdiak hartzen etorrita dagoz oraingoan hemen hainbat erbestear. Horra ba, jatetxe eta enparauetan ez dago toki bat be aske, ohe handietan hiru-lauk bardin egiten dabe elkarrekin lo, eta halan eta guztiz be kabidu ezinik dabilta.

Bart herrian lo egin beharra etorri jatan. Joan nintzen Doña Virtudes-en jatetxera ohe eske, eta samintasunik handienagaz inostan jatetxe jau-beak:

— Gizontxua, oheak beste hamar bageunkaz be, denak beharko geunkez. Horregatik ba, egin geinkena da lastamarraga bat ipini billarreko mahaiaren gainean, eta hantxe egin lo.

— Ondo dago —esan deutsot.

Eta asto horrek berehala ipini deust ohea apatz-apatza.

Lo nengoela iratzartu nabe, eta non sartzen jatazen madrildar bi neure alderdi bietan. Handik gerotxuagoan non datorren beste agure lodi bat, eta berehala etzan da alboko kaja zahar baten

ganean. Nire lagun madrildarrak viajante de comercio gazte bi izan dira. Egunak txirrist egin dauenerako jagi naiz ohetik edo dena delakotik, eta jantzi ondoren han noa eskaratzera. Honetan han noa aratin lurrean zehar. Lehenengoan ez dot jakin zegaz egin dodan estropezu, baina gero konturatu naiz: zorro bat azpitik ipinita etzunda behean egon da ugazabandrea, harantzatxuago neskamea, alboratxuago ugazaba, eta jarraitu dot aurrera, eta karrejoan zehar egon dira beste hamar-hamabi morroi lo korroskadaka, eta barriz billarreko mahaiaren azpian hiru edo lau mutil txiki. Horra nondik egin geinkean barrabaskeria madrildarrek eta nik astunagoak izango bagina.

Ostatua ordaintzen joan naizenean zortziak inguru ziren, eta ikusgarria izan da hotel horretan idoro dodan koadroa. Viajante batek kitarra eta besteak abesti malagueñak, dantzan eragoien, karrejoan lo egozan denok. Guztiak dira erbestetarrak.

Hori da umorea, eh Kirikiño? Etxeko ohe apatzak utzi, eta behearen ganean lo egin, eta halan eta guztiz be, dantzan.

Alaba mostranga bat be badauka Doña Virtudesek, hor zortziren bat arroba badaukaz berak. Mutilak, ha jagok egoteko zapotza!

Halanbeharrean be, bere senarragana izanda gaur etorri da Cartagenatik, eta itaundurik ia zer barri den handik, hara honeek:

Liberal alderdiko gazteria batu zen lehengo egun batean gogoeta hartzeko alderdiaz. Lehen-dakariak hizketaldia egin ebanean esan eban liberal alderdia indargetuta, epelduta, ezertarako adorerik bage dagoela, eta indarrak hartzeko sendagarri on bat behar dauela.

* * *

150.000 laurleko zorro batean ebazala joian Cartagenako kaleetatik zehar bertako banketxe bateko otsein bat. Berehala aldi txar batek emon eutson. Konortera etorri zenean begiratu eban albora, baina... diru zorroa non? Zuek ikusi dozue? Ba... nik be ez.

* * *

Leopoldo Zarco del Asno deritzon batek bere amaordeari jaurti deutsoz hiru edo lau tiro, eta zorionean bategaz be aparedu ez. Osoz mozkor-tuta ei egoan morroi hau, jakina. Amaordearen izena da Tomasa Viñas Jerez. Izan bazen *Jerez* izan beharrean *Caña* edo *Aguardiente*, apareduko ei eban. Baina *Jerez* gauza fina izan *Asno*-entzat.

* * *

Herriko jende on guztiak dagoz kezka Cartagenan aspalditxuon umeen artean ikusten direnekin. Lehengo egun batean zortzi urteko ume batek kirteneraino sartu eutson aiztoa beste bere antzeko bati. Honeetarikoak asko dira urte guztiaren barruan. Antzinatxutik da zabal bertako neurtitza Cartagenataz, eta egia ez ete den nago. Hara zelan den:

*Cartagena, monte sin leña,
mar sin pescados
y niños mal educados.*

Ba, mendietan ez ageri zuhaitz bat, eta itsasoan ez ei dago arrainik eta barriz umeak hola-

koak badira... Ut hortik, bestelakoak dozak gure
aberritxu maiteko herriak.

GLASGOW-TIK

1915eko abuztuaren 25ean

BANANDU EZINDAKO ADISKIDE BI

Gaur egon naiz zinematografo batean, eta izen horixe dauen pelikula bat ikusi dot, eta azaldutera natortzue, hemengo jolasgaien barri izan daizuen.

Urteten da lehenengo Kaiserra, eta beste bide batetik datorkio Infernuko Satana, hiru horzdun sarda eta guzti, eta itsasoa erakutsirik, eta bertan ontzi bat, dinotso:

— Adiskidea, han be emakumeak eta umeak baegozak. Hilko joaguzak?

Eta baietz erantzunik, han doaz morroi biok ontziari bultza egin eta hondoratzen.

Hainbat ontzi hondoratu, eta hainbat emakume eta ume txiki hil ondoren, Kaiserra mendi txuntxur batetik behera jausita hilten da, eta hamaika barrabaskeria munduan egin arren, zerurantz doa.

Baina zerura bidean etsai asko aurkitzen dau. Ilargia, izarrak eta enparau guztiak dagoz kanoi

eta ametralladorekin, baina Kaiserrak denak isildu eta alderatzen ditu 420ko kanoi luzenga bategaz.

Azkenean heltzen da zero atera, eta San Pedrok damotson ostikadaz ez da gelditzen harik eta Satanaren galdaraino heldu arte. Eta helduaz batera heltzen deustie bertan dagozen Satanaren otsein guztiek, eta han da barrabaskeria!

Jataldi bat egiten dabe elkarregaz, eta banke-te honen azkenean Kaiserrak Cruz de Hierro ipintzen deutso Satanari txakur-kate handi bategaz eskegita, infernutarren txaloak alderdi guztietatik direla.

Infernura heldu denean ikusi bazenduez Kaiserraren bizarrak, hamaikatxu barre egingo zenuen!

MELILLA-TIK

1915eko irailaren 28 eta 29an

Gaur goizean heldu gara, eta berehala joan gara herrira ontziburua eta neu Minas del Rif deritzon elkartearen administradoreagaz. Heldu gara herrira, eta nik neure zereginak egin dodazanean eta ontziburuak bereak, Alhambra kafe-tegian elkartu gara, eta Minas del Rif elkartearen administradorea be haraxe etorri da geure ondotxura kafea hartzen.

Berehala jaun honek ekarri deusku geure ondora beste jaun bat hainbat bider bere irudia Madrیدهko egunkarietan ikusi dodana, eta eskua estutu ondoren geure albotxuan jesarri da garga-gardo pixka bat edaten.

Orain zuek esango dozue: nor arraio dok ba hori? Hara, ez larritu, esango deusuet-eta. Morroi hori da italiarrek orain urte batzuk Abisiniar guda garratza euki ebenean Italiako gobernuak Abisiniako Sultanaren ondora bidali ebana bakea egiteko. Abisiniako eta Italiako hartu-

emonak lege onean ipini ondoren estatu biok adiskide ipini ebazan.

Adiskidetasunezko hitzak Abisiniako Sultana-ri esaten egoala erretratista bat heldu zen bertara, eta Sultanaren aginduz bere tramankulu eta guzti sartu eben espetxe itzel batean. Gorago dinodan honek gizon gizagaixo honegaz egin ebena ikusirik, erretratista horren askatasuna eskatu eban, eta gainera irudi bat egiela Sultana eta bera bake usainean besarkaturik agertu zeitezten. Sultanak lehenengoan ez eban baimenik emon gura, baina gero bai. Bere etxean dauka argazki hori eta bertan ageri dira Sultana eta berori.

Italiarra da berau, baina Espainiako gobernuaren menpean dago. Hegazlaria da, eta arabe hizkera arabiarrek eurek baino hobeto daki. Horregatik da guztiz balio handikoa Espainiako gudarostearentzat. Zeluan deritzon tokitik urten oi dau lantzean behinean hegaz bere tramankuluagaz turkiarren soinekoak jantzirik eta zuzen-zuzen joaten da oraindino Espainiak menperatu ez dauzen jara edo erkietara, eta han osalari turkiartzat bere burua egiten ei dau. Moro guztiek

besoak zabalik hartzen dabe, eta ihes egiten dauenean mosu ez besteak egiten deutsoez. Beronek be hara doanean haginak garbitzeko zepiloak eta zaharrei indarrak emoten deutsezan pildorak eroaten dauz, eta herri guztietako zaharrek guztizko abegi onagaz begituten deusie, eta gazteek berriz «hainbat arinen heldu» esanik agurtuten dabe bere tramankuluagaz ihes egiten dauenean. Bien bitartean hainbat plano egiten dau beronek Espainiako gudarostearentzat, eta kitu.

Ibilkera guztiak eginiko gizona da berau bat izendatu ezean, eta berau da itsaspekoan inoiz ez dela ibili. Osterantzean ibili da asto gainean, zaldian, kotxe gainean, trenean eta abar, eta itsaspekoa falta jakon legez, oraintxe dauka itxaropena Italiako itsaspekoetara joateko. Lehengo egun baten bere tramankuluan joiala ikusi eban antzinako horma zahar batzuk mendipe baten. Jaitsi zen, eta garbian atera ebana da Islamaren aldietako berebereek eginiko hobiak zirela, orain batzuk dinotse erromatarrenak direla, eta hemen dabilta eztabaidan.

Hegaz doanean hainbat irudi ateraten dau, eta irudiok dira guztiz kontu handikoak espainiarren gudarostearentzat, eta horregatik osoz daukie estimatu italiar azkar hau.

* * *

Gaur goizean erostariak egiten joan naize-nean plazara hara geure herritar Prantzisko hemengo jeneral bategaz morroi dagoena ez dot ba ikusi? Elkar sendo besarkatu ondoren gure barriketak hemengo hartu-emonez jo dau. Halan beharrean be zeresanik asko euki dau nire herritar horrek hemengo guda arazoaz.

Aspalditxuon, alemaniarrek hemen daukizen bitartekoak Espainiaren aurka jagi eragiten albo herrietako biztanleei ibili dira, baina euren arazoak oker urten deutse, ba kontuan jausi direnean hemengo agintariak, eurek ez dakiela sartu jakez moroei euren etxean, eta hainbat herri atrapatu deutesieez. Urrunago joan barik, atzo euki dabez burruka garratzak espianiarrek M-Talza deritzon moroekin. Moroak esanda euken euren gorpuen gainetik izan ezik ez direla

sartuko herri hartara espainiarrak. Baina honeek zizkiluetatik ahozpez ilargia lainocean egoan arte sartu dira lautadan eta eureganandu dabez hainbat kilometro lur.

Aurrerantza hori egiten gehien lagundu daue-
na hemengo polizia baltzen godarostea, Policia Indigena deritzona izan da, eta hilak osoz izan dira gitxi.

Orain Espainiako mutilak geratu dira Kert deritzon ibaiak okerrunea daukan jasoune baten, eta bertatik osoz dago aparteko aukera ederra. Albo herrietan guztiz dago ugari janaria eta Kert ibaiak barriz beren abiada arinagaz, ur garden eta garbia gudaroste eta zaldientzat dakar.

Hemengo kafetegi guztietan gaur ez dabil beste zeresanik.

* * *

Hemengo baltzak be gu baino zoriontsuago-
ak dira gauza batzuetan, ba denda, banketxe eta beste toki guztietan idazkunak espainieraz eta arabieraz dagoz, eta honez gainera arabiar hiz-
kera ikasteko ikastolak txitean-pitean dabilta

edegiten, eta behinik behinean espainiar askok ederki ikasi dabe arabieraz hitz egiten. Holakorik ez dabe egiten espainiarrek gure aberri ederrean.

* * *

Berak arabieraz eta nik euskaraz. Honetara aditzen naiz ni hemengo azokan erdaraz ez dakien eta jakinda egin gura ez daben morroiekin. Gauza batzuk ikasi dodaz. *Harba* da lau, eta *Jaibai* ut-hortik. Gaur kedarra baino moro baltzago batek itaundu deust euskaraz egin deustodanean, ea nondikoa naizen, berak inoiz ez dauela entzun nire hizkera-eta.

— Ba, espainiarra naiz —erantzun deustat.

— Zu espainiarra? —esan deust berak—.

Sekula ez zara izan, baina ni bai, eta gainera kistarra. Hara, adi hau —esanda, urregorritzko kurtzetxu bat erakutsi deust.

Horra ba, baltz hori espainiarra eta Kristoren erlijiora bihurtua da. Berak halan esan dau behinik behinenean.

GLASGOW-TIK

1915eko urrian

Aspalditxuon dabilta hemengo egunkariak eztabaidan orain artean egon den legea soldadutzaz ala indarrez edo beharkunez mutilak eroatea ete den hobe.

Hiru miloi soldadu lortu dabez mutilak baturik euren gurariz. Baina jazo da, kale batean esaterako, badagoz sendi bi, bata ume txikien aita eta bestea beharbada hiru edo lau seme sendoen aita. Ba gehienetan jazo da, ume txikien aita abertzaleago izan delako bestea baino, joan da lubakietara, eta beste seme sendoaren aita geratu da bere seme denekin etxean, esanik: «doala nahi dauena gura badau».

Beste gauza bat be jazo da: Frantzian, euren odola hainbat mutil ederrek emoten daben bitartean beste sendi batzuk abertzaletasunez kondarrik euren bihotzean ez eukela oporrera doaz. Batzuk, ikatz meatzetan eta asko eta asko itsas-tarrak zirenak barriz itsasora urteten ukatu ziren alogera gitxi eukela-eta aitzakiaz. Ingalaterraren

lepoan dagoen zama guztia ikusirik ez zen orain aldia oporrera joateko. Horra ba batzuk odola aberriari damotsen arte beste batzuk buru-eskainia egin gura ez. Itsastarrek esaten eben askok: «doala nahi dauena itsasora, dabilen beste itsaspekoarekin». Eta orduan alogerari jasoera handia emonik lortu eben ontzijaubeek euren ontziak itsasoratzea. Aberria batena baka-rrik al da? Garaile urteten badogu ez dira izango ingeles denentzat onurak? Hori itauntzen dabe abertzaleek. Baina askotan erantzuna da:

— Ondasunak izango dira baten batentzat, baina gu lehen legez txiro geratuko gara, eta beharbada zoritxarrez oin bat bage, edo itsurik, edo mantxu guda honen amaian.

Ingalaterrako gizon zuhur batek inoan lehen-go egun baten urteetako gudan oso ikasgai asko ikasi dauela Ingalaterrako gobernuak. «Horra ba Alemaniako herriaren jazoera izan da gudazale-tasun itzelagaz nahastea». «Ekintza txarrekin ezin leikela gauza onik lortu, baina ikusten dogu-nez badakigu Alemaniako herriaren semeek ikasi daben beharkunagaz zertzuk zeregin dakaskazuen guri». «Gure gogoeta ez da izan

alemanena legez bardina. Horra ba oker bitxi izan gara mundu honetan. Geuk hareek legez herria mendu bagendu beste gauza bat izan litzake».

Baina beste batek erantzuten deutso holan: «Askatasuna baino gauza ederragorik ez dago inon. Gizonari bere buruaren jaube denean emon behar jako askatasuna, berak pentsatu daien zein bide den bere hartu-emonentzat aukerakoena... Egia be bada Ingalaterran beste askatasun ez daukala herriak munduko inongo estatutan. Hor daukazue Errepublika Frantziarreko gobernuia. Behetik gorantz eginia dela dinoe hango agintzako legea, goitik beherantz eginda den legez Europako edozein estatutakoa. Baina halan be, oraingo guda-aroan Frantziaren aurka zer edo zer idatzi nahi dabenek, atzerrira joan beharra daukie. Barriz Ingalaterran ez da jazoten hori, askatasuna dago eta bardin idazten da aurka nahi aldez.

Holan da ba, oraindino Ingalaterrako gobernuko agintari askok ez dabe uste dagoenik beharizanik menperatutako herria beharrez soldadu

eroateko. «Gura dauenak gehiago egiten dau ahala dauenak baino», dinoe.

Frantzian, antimilitarista guztiak dagoz lubakietan. Frantzian ez dabe uzten eztabaidarik herriaren aurka, eta eskerrak horri Frantzia da gaur arte ikara gehien eragin deutsona alemaniar herriari. Eta Ingalaterrak ikusi eta igarri dau hori, eta garaipenerantz joateko indar gehiago behar dauen legez, ez dau eukiko beste urteerarik, askatasun guztiak alde batera utzirik beharpetu herri osoa gudara joaten, eta hortik zehar dabiltzan hainbat emakume alfer lohiri be bere zereginak ipini.

SAVONA-TIK

1915eko abenduan

Lehengo hilaren 18an heldu ginen Genoako portura, baina zer? Berehala agertu jakun praktiko bat, eta hainbat arinen aldegitoko dinosku.

— Nora baina? —dinosku ontziburuak ikaratu-ta.

— Nora? —dino besteak—. Zeuk gura dozun tokira, Genoara izan ezik.

Mor-mor-mor eta arraio bat edo beste egin artean jaurtita, han goaz beste alde batera, eta Vado deritzon ditxo edo ontzi egotokian gelditzen gara atxurrak hondoraturik.

Eguraldi guztiz txarrak egin zituen 18an hasita 24raino, baina 25ean egun ederra ipini eban, eta horra non goazen beste bat eta neu Savonara, adiskide zaharrei iker bat egitera. Hamalauko ulea eta bizarra aldean geunkan, eta lehenengo otu jakuna zen bizarkentzaile batengana joatea. Ateburu batean dakusgu «Se affitta», eta bizargintza delakoan han goaz barrura. Atso mustur bat egoan atezain eta irribarreka dinosku igote-

ko beragaz, eta batak besteari begiratuta barre purrustadaka utzi euskun, gela huts handi hautsez beteriko batera atso horrek eroan ginduzenean. Horra ba, «Se affitta» horrek espainierazko «Se alquiler» esan gura dau, eta atso koitarduak hartu gaitu gela bila gabiltzazanantzat.

Handik urten eta bizarra kendu genduenean Francesco Bebelaccua-ren etxera, La Bilbaina deritzon kafetegira eroan ninduen neure lagun horrek. Sartuagaz batera ikusten dot ardao eta koñak bonbila artean gure eusko abertzaleen ikurrin eder bat. Kafetegi honen jaubeak badaki esku artean zer darabilen, ez da kirtena. Eusko-tar asko heltzen da hona, eta polito amua ipini deutse, beharbada sakelean daroezen diru guztiak bertan utzi erazteko ikurrintxuekin eta koipekeriekin, eta honez gainera bertan dagoen neska motz batek hainbat abesti dakiz euskaraz be.

Hangoa egin genduenean Giuseppe Bataffoco-ren etxean bat egin ginen horko Chanchan deritzon ontziko agintari eta makinistekin, eta elkarri agur egin ondoren aberriko abesti zoliak erabili doguz.

Ondo gatz bako idazkia egin deusut oraingon, Kirikiño.

GENOA-TIK

1915eko abenduan

Savonara joan-etorria egin beharra heldu jatan atzo, eta banoa geltokira. Oraindino orduerdi behar zen trena urteteko, eta jesarleku baten jarririk nengoen, ume eder bik elkarrekin erabilezen jolasei begira.

Piperra baino sudur gorriagoa eban morroi batek atek edegi ebazan, eta goaz trenera atso eta ume eta enparauak. Itxaroten gengoan noiz geltokiburuak txilina joko eban trena abiatu zadin, eta honetan hor sei urte inguruko neska-totxu bat negar eta negar sartzan da gure departamentuan. Une hartan begi guztiak zuzendu ziren ume eder horreganantz.

— Zer jazoten jatzu, ene laztantxua? — inotsen denek.

Baina ume eder horrek ez eutsan inori ezer erantzuten.

Trena ia urteteko egoan, eta ume eder horren jauberik ez zen inon agiri, eta larritu ginen denok, eta hasi ginen atetik adi. Atearen

aurretxean bertan eztabaidan gogor iharduen atso zezkel sudurluze argal batek eta agure hordi sudurzapal gorridun batek, elkarri esanaz bateko honenbeste izan dela, besteko diru asko gastatu dabela eta abar.

Baten batek itaundu eutsen ia eurak ez ete ziren ume horren jaube egiten zirenak, eta baietz erantzun ondoren sartu ziren, eta oraindino eztabaidan iharduen euren arloan, bien bitartean ume eder horren zotinak bihotzak hausten euskuzela han gengozen guztioi.

— Gizontxua —dinotsat agureari—, ume hau, zeuena dozue?

— Batek daki norena den —dinost genovese deritzon hizkeraz—. Gaur atera dogu erruki-etxetik, ba etxean abere asko daukagu eta larrera bidaltzen doguzenean jagon daiazan, behi arranoak beti joaten dira ba inoren soloetara-eta.

— Zeuek ez daukazue seme-alabarik ala? — dinotse departamentuan bertan doan abade zahar batek.

— Ai, geure umerik bagendu, ez genduke honelako trasterik etxera eroango. Batek daki noren alaba den berori...

Hitzok entzunik, eta agure mozkortiaren bihotz gogorra igarririk jarri nintzen umeari begira. Negar anpulu handi bi eukazan betazpian, eta bere begi baltz handi eta ule gorrizta kizkorragaz eskuz eginiko txapel zuri baten azpian ebalatzen, guztizko polita zen umetxua. Bere zotinak itzelak ziren, eta guraso hordiak osteratzen be hasi ziren euren jardunean guztiz haserre. Umearentzat ez daukie hitz bigun bat, eta gitxiago laztan edo mosutxu bat.

Gomutaturik neure umearoa, negarra jatortzen begira, eta hartzen dot ume eder hori besartean eta mosuka jaten dot.

— Nora zoaz? —dinotsat.

— Ez dakit —dinost ahots zoli eta ederraz. Guztiz ederto daki hizketan.

— Zenbat urte dozu eta zelan jatzu izena?

— Sei urte eta erdi, eta Marina Natale da neure izena —(Natale da erruki-etxearen izena).

Neure belaunean jesarrita hainbat gauza dinost umetxuak pertsona nagusi batek baizen formalidadez.

Albisola geltokira heldu ginenean kendu eusten umea belaunetik, lehenengo bere begi ede-

rrekin «ez naizu utzi» esan gura izan baleust legez. Negar-zotinez «ama! ama!» esaten eban gaixoak. Trena aurrera joian eta leihotik adi nengoen harik eta begietatik galdu arte atso-agure bihozbakoak eta gogoa hautsita utzi eustan ume ederra.

HUELVA-TIK

1916ko urtarrilaren 3an

Historiadun herria da berau, bere ibai eder bigaz. Bata da Tinto, eta bestea Odiel, biok sako-nak eta zabalak, ardurage edozein ontzi ibilteko-ak.

Hemendik hur samartxu dago Moguer derit-zon herria, zahar-zaharra, baina gogai ederrak bururatzen deuskuena, ba antzina hainbat ontzi-gintza ziren eta hainbat itsasgizon Espainia ain-tzaz bete ebenak. Oraindino hantxe dago Palos deritzon kaia, bere goiko aldean duela antzinako eliza zahar bat.

Cristophoro Colombo itsastar bikaina handi-xik urten zen lehenengoz Indiaren bila eguzki sartalderantz, lekaide gurenen onetsia aurrez harturik. La Rabida dau izena komentu horrek, eta gaur zaintzen dauena ez da lekaidea. Orain ehunen bat urte alde eragin eutsen lekaideei.

Irakurlea, hemengo biztanleei aurpegira begiratu eta Afrikakoei begiratu, bardin da. Moroan arrazak sustarrak ondo sartuta utzi eba-

zan alde honetan. Daukien alde ez da besterik, batzuek praka estuak darabilezela eta espaineraz hitza, eta besteak praka harro nasaikein eta arabieraz hitz egin. Ondo ezagutzen dau moroak nondik nora euren hazia erein eben. Hemengoak lako aurpegikera gitxi dago Asturias eta hortik.

Herri honeek oso txiroak dira. Ez dago hor Bilbaon legez tranbiarik, ez fabrikarik, ez ezebe. Orain bai, zezen plaza ederra dago, eta aritmetika baino hobeto edozeinek daki zelan zezenari sartu behar jakozan banderillak eta abar.

Rio Tinto-ko meatzeak ingelesak dira, eta aginpidea daukien gehienak be handikoak dira. Beharginak bakarrik dira hemengoak, eta beti dabilta kezka, ingelesak guztizko zekenak direla-eta. Dirua eroaten dabela euren herrira, hemen agorra utzita.

Atzo jaia zen, eta herrira joan nintzenean ardanetxe guztiak beterik egozan, eta denetan egoan nor edo nor abestuten ekiena be, ba denetarik urtetzen zen kantu eta txalo hotsa. Horixe daukie ona andaluzek, txakur txiki bat sakelean euki ezta be, beti umore ona.

Eta zelako kantuak! Dena da «iay, ay, ay, maresita! iar presidio!», eta honakoak. Barrabasi berari be negar eragiteko modukoak.

Guk euskotarrok ez daukagula olerkirik-eta esan deuskue, baina nire ustez gure hitz-neurtuak honeenak baino hobeak dira. Gure aberrian inork abesten dituenean hitz-neurtuak egingo ditu behar den legez. Hemendik barriz dena da «ay» eta dena «ay»; esan leike bertan azkenak egin behar dabezela.